

Нове ім'я. Частина 2

Оксана Савченко

ВСТУП

Друга частина книги розповідає про те, як себе проявили дивні здібності у молодій дівчини. Змінивши повністю життя за програмою "свідок", вона змушена була лишити своїх рідних, друзів, роботу... Просто зникнути.

Спочатку перейшовши працювати звичайним бухгалтером в агро компанію, вона вже за рік допомагала тестувати особливий костюм для підводного занурення. Але це виявилось не найстрашніше її випробування. Попереду буде ціла історія, як її здібності показували таємниці минулого, страшні події, що сховали від людей особливі книги. За два роки вона змогла віднайти сховані книги, про існування яких світ навіть не знав. Особливість книг полягала в тому, що якщо їх читає звичайна людина, то вона позбавляється певної своєї фізичної властивості і вже не може її повернути, тобто втрачає зір чи можливість чути, рухатися тощо, але людина з даром через певний час повертає свої здібності. Книги грають дуже велику роль у розбудові цілого світу, але хто з людей готовий жертвувати собою, щоб дати світові знання. Довгий час ці рукописи ховали. Цікаво як же з ними вчинить наша героїня???

РОЗДІЛ 1.НОВЕ ІМ'Я.

Я стою перед дверима поштового відділення, тримаючи в руці паспорт. Сьогодні в мене нове ім'я, нове життя, зовсім інше місто проживання, навколо повністю чужі люди і видався шанс розпочати своє життя просто по-іншому. Кілька тижнів тому я поїхала з Дмитром зі свого попереднього місця проживання, де через рішення однієї лише людини я пережила купу цікавих, а іноді й страшних подій. Змушена була зникнути як Наталя та стати Олесею. Повністю позбавлена друзів, спілкування з родиною та близькими для мене людьми.

Я стояла перед дверима поштового відділення та вагалася. Дуже хотілося написати листа, дати телеграму мамі з татом, братові та повідомити "Я жива..." Але я не могла вирішити чи це дійсно потрібно робити, якщо вони вже оплакали мою смерть і живуть далі. Я так сумую. ..

Переминаючись з ноги на ногу, я, нарешті, знову розвернулася та пішла геть.

Я ж маю мовчати. Розчинитися посеред натовпу в місті та жити далі. Ох!! Як же це важко...

Сьогодні лише початок вересня і ніхто навіть не знає, які події чекатимуть Україну вже через кілька місяців та й взагалі весь світ. Мій голос десь там, всередині мене, майже щодня нашіптував, що я маю працювати в агро компанії, оскільки це єдиний бізнес в країні, який не вразить майбутня криза.

Чому саме так? Тоді я цього не розуміла. Але я таки влаштувалася на роботу у сферу торгівлі агро препаратами, довірившись інтуїції. Мій же дар допоміг обрати компанію, людей з якими я буду далі комунікувати. Це так цікаво, коли ти спілкуєшся з

людиною, а тобі відразу показуються перед очима картинки з життя співрозмовника, коли людина робить гарні речі, а коли паскудство, з яких питань приймає рішучі рішення, а коли просто боїться брати відповідальність. Це як фільм, що я дивлюсь уривками... І який раз я переконуюся в тому, що страх — це найсильніші гальма майже у всіх сферах людського життя. А ще я помітила, що ліниві люди ставляться відповідальніше до отриманих завдань, вони роблять краще один раз якісно, ніж потім будуть ще раз перероблювати. Дивно, але це так. Мої здібності було б чудово у відділі кадрів застосувати, але як подумаю про постійний перегляд страхів та людських невдач, то аж сумно стає. Ні, це не моє.

Поринувши у свої роздуми, я відійшла від цієї клятої пошти. Та й чому я заиклилась на тій телеграмі. Я ж тепер можу стати ким завгодно, бути такою людиною, якою мені заманеться без контролю оточуючих, без впливу рідних.

Стану стервом або Божою кульбабкою. Маючи такі здібності, я ж можу маніпулювати людьми та й нормально так заробляти. О-о-о, в мене аж мурашки побігли по шкірі, відчуваю, що сама себе злякалася. Я вже майже уявила себе фарбованим стервом на спортивній машині, коли як не спіткнуся об виступ на бруківці, який я звичайно навіть не помітила і як не вклядуся коліньми на тротуар. Добре, що встигла руку підставити, а то б і лицем об землю вийшло. Мене це так різко вибило з себе, що я сама не розуміла, як реагувати... В голові я класна баба в спортивній машині, а в реальності з обдертим коліном сиджу на тротуарі. Бляд.. ь! Тупила я напевно хвилин п'ять, як не більше, нарешті, оговтавшись, встала. Так, правду бабця казала, свої здібності потрібно використовувати на добрі справи, а не я вже розмріялась. Мені стало навіть трохи смішно з себе... Отож, завтра на роботу і треба зосередитись на цьому, бо думки про домівку дуже вибивають.

Найважче було перших тижня два, коли звивав до співробітників, до нових правил та своїх обов'язків, щоб нічого не наплутати. Кожен намагався дізнатися про моє минуле, а я відповідала дуже просто. Жила в селі зі старенькою бабцею, допомагала їй, а коли та померла, то вирішила переїхати жити до міста, бо в селі немає нормальної роботи. Коли мене питали, чому я не зареєстрована в соціальних мережах, то я казала, що мені немає, що там показувати та й не хочу, щоб всі знали, як я живу... Наче вірили.

Отак час спливав, я освоїла всі нюанси роботи, а оскільки зайнятись більш було нічим, освоїла навіть більше, ніж потрібно. У нашій фірмі було дочірнє підприємство, яке займалося винятково виведенням нових сортів пшениці, ячменю, сої та частково науковою роботою. Я кілька разів допомагала керівнику з подачею звітності, потім з веденням загального документообігу, нарешті, мене перевели в цю дочірню компанію в загальний штат.

Співробітників було не багато: шість вчених, два лаборанти, завсклад, керівник, логіст, айтішник та два охоронця. Хоча навіщо вони? Я спочатку зовсім не розуміла. Лише згодом розібралася, що то просто робочі, які виконували роль охорони, вантажників, помічників і т.д.

Розробки цих вчених мене дуже дивували. Оскільки кожен з них був сфокусований

у певній сфері і вони займалися не лише вирощуванням гібридів насіння, а й намагалися створити нові синтетичні матеріали, патенти на які потім передавали у військову промисловість. Найбільш мене вразив новий матеріал, що був використаний у виробництві водолазного костюму, він світився під водою та тримав тепло. Тобто, коли людина занурюється під воду костюм повністю світиться, що дає можливість бачити все навколо в радіусі двох-трьох метрів, в залежності від того, наскільки забруднена водойма, та тримає постійну комфортну температуру тіла. Потім до костюма додали рюкзак, який (насправді не знаю в який спосіб) генерував кисень, практично чотири години під водою, настільки вистачало заряду батареї.

Розміри ранця при цьому були 35*25 см, досить компактний та зручний у використанні. Сама розробка полягала в тому, щоб досліджувати водойми річок та озер України, слідкувати за популяціями певних видів річкової риби.

Але так як ми живемо в Україні, наші люди вміють використати правильні винаходи не завжди за призначенням та ще й заробити на цьому.

Отож, керівництво компанії вирішило протестувати наші винаходи протягом шести місяців, лише потім афішувати відкриття, оскільки вартість виробництва одного такого костюму перевищувала ... млн. доларів. Тож першим завданням було дослідження водойми старого панського маєтку, який був понад двадцять років закинутий, а згодом розчищений та реставрований місцевою владою і перепроданий у приватну власність олігарху з сусіднього села. Звичайно операція була не офіційною і оплачувалася не за державні кошти.

Маєток був розташований біля озера, поряд був досить чималий парк та навіть фруктовий сад. Ходили легенди, що старий пан, коли тікав від радянської влади, лишив у озері свої скарби: столове срібло та прикраси, з надією потім повернутися та забрати. Дружина господаря була досить дивною жінкою, молодшою за нього років на двадцять. Баби пліткували, що вона любила спостерігати, як карають слуг, постійно сама шукала причину, щоб познущатися над людьми. Як зараз кажуть — жіночка з садистськими замашками. І чим далі, тим гірші і жорстокіші ставали її покарання. Було таке відчуття, що пана тішили її дивні погляди, але до певного часу. Ніхто не знає, що насправді сталося, але в один прекрасний день він просто відправив її жити в іншу країну, а через пів року прийшли комуністи — і пан теж поспіхом втік.

РОЗДІЛ 2. ТЕСТУЄМО КОСТЮМИ.

Розробники виготовили лише два костюми чоловічий та жіночий. Оскільки чоловічий підійшов лише на Романа — охоронця та на мене, було прийнято рішення, що костюми повністю тестуємо ми. Ми майже чотири місяці ниряли в басейн із брудною або з чистою водою, описували свої враження, заповнювали купу бланків та документів. Я поверталася додому така виснажена, що мені не хотілося жити, але найприємнішою була зарплата. Я за чотири місяці мала суму на придбання однокімнатної квартири в місті і це таки мотивувало. А ще мені подобалось, що досліді компанії засекречені і ніхто не має права їх розголошувати до офіційної презентації, мене ця таємничість влаштовувала. Рано вранці їхала, пізно вночі приїжджала, хоча на

такі речі, як особисте життя вже просто не було часу, все складалось досить добре.

Отож, сьогодні був перший вихід у реальний світ. Тобто занурення у ставок-болото. Для того, щоб не привертати увагу, на виїзд поїхали лише я з Романом. Кожному вшидали білий невеликий автомобіль наче спортивний з дуже низькою посадкою. Склалося враження, що наші автомобілі привертали увагу більше, ніж якби нас було 15 чоловік. В авто відчуття нібито сидиш сідницями на асфальті, але, як не дивно, воно їхало досить швидко. Коли ми зупинилися біля воріт, я встала та вийшла. Наші абсолютно білі костюми виглядали дуже стильно, як у героїв якогось фантастичного фільму.

Моє завдання полягало в тому, щоб дослідити став старого маєтку, описати рівень видимості в реальних умовах та знайти той неймовірний скарб. Новий господар цього маєтку чув байку про сховане в озері і захотів дістати. Він також не мав гадки, що там має бути. Кажуть, що в тому озері перебувала купа шукачів і ніхто так і не зміг нічого знайти. Завдяки тому, що наше з Романом спорядження було унікальним, мало здатність світитися під водою і вільно рухатися, особливо враховуючи, що озеро було досить замулене, у заростях осоки та очерету, робота мала бути важкою. Тому нас і найняли.

Хоча як не мене, дешевше було б почистити ставок, і користь, і шансів знайти скарб більше. Але, якщо ти не хочеш афішувати свою знахідку, то такі люди, як ми, потрібний варіант.

За домовленістю клієнт мав віддати 10% від знахідки та оплатити 4 години занурення. Такі умови нас влаштовували, але найбільше цікавило, що ж там може бути???

Власник маєтку зустрів нас досить привітно. Це був невисокий чоловік з легкою сивиною та темними сірими очима. Дуже гарні чорні повіки та темні брови, легка непоголеність. В його очах був загадковий спокій, але мене чомусь у глибині душі щось наче насторожувало. Він протягнув руку і ми привіталися. У цей момент я побачила у видінні дивну картину, цей чоловік на війні, в окопі, він відстрілюється і відстрілюється, свистять кулі одна за одною. В нього вже немає розуміння попадає він в когось чи ні, просто неймовірний страх, який межує з безумством, яке коїться навколо. Сльози, запах крові з болотом та крики, які доносяться звідусюди. А потім постріл, глухий свист і все — темрява. Він розплющив очі від шуму над головою.

Майже над окопом рухався автомобіль. Він намагається зрозуміти, що діється, хочеться підняти руку та витерти обличчя, а вона просто ватна, не слухається. Намагається піднятися, проте все тіло ніби налилося свинцем. Над головою чийсь голоси, хтось балакає, а він не може зрозуміти, а потім все... Знову темрява.

Саме цей момент я побачила з життя чоловіка, його найсильніші емоції під час війни в Афганістані. Я взагалі ще не дуже розібралася з тим даром, що в мене є і як його правильно використовувати. Але то таке...

Отож, нас привели до ставка. Така територія нічого собі. Довжина майже дванадцять метрів, в ширину десь чотири і більша половина заросла очеретом.

Складний об'єкт.

Ми з Романом переглянулися, але таки направилися в воду. Я взяла на себе ліву частину водойми, а Роман — праву.

Все, що відбуватиметься навколо, буде записане на міні камери, які вмонтовані в одяг, шолом та рюкзак. Наше завдання полягало в тому, щоб віднайти давно сховані скарби (за легендою, яка навіть ніким і нічим не підтверджена) у старому ставку, описати флору і фауну озера та звичайно свої враження від перебування під водою в реальних умовах. Хоча, я думаю, що моїх керівників більше цікавило, чи зможемо ми в цих костюмах дійсно щось знайти.

Крок за кроком я заходила у воду. Цікаво, що кількість п'явок в цьому болоті перевищувала 20 шт. на квадратний метр. Але костюм дійсно досить добре захищав, оскільки вони навіть не відреагували на нашу присутність.

Ступали все далі й далі, аж поки ми не занурилися з головою. Доки вода була не скаламучена видимість була прекрасна, далі вже звичайно видно було гірше. Я зробила висновки, що потрібно ступати досить повільно. Все глибше й глибше ми рухалися по дну озера, скажу чесно, коропи тут гарні. Дуже ускладнювали видимість водорості та осока. Здоровенний шар мулу змушував нас майже все дно обмацувати руками. За дві години ми дістали старий глечик, купу пляшок, два нерозірваних снаряди часів другої світової війни, старі граблі, і я вже мовчу про те, скільки всякого сміття навіть не піднімали з дна. Думаю, що швидше було б, якби ставок справді почистили, чи ми хоч би знали, що конкретно шукаємо, але це ж реальні умови. Дві години бродіння по дну болота нас досить виснажили, ми вирішили зробити привал на 10 хвилин і щоб трохи осів мул. Господар маєтку весь час сидів на березі, не відійшов ні на хвилину. Він спостерігав з берега, мабуть, боявся, щоб ми без нього не дістали скарби...

Якщо чесно, то я сподівалася, що мої здібності допоможуть в пошуках, але дивна сила ніяк себе не проявляла.

Відпочивши трохи на березі, ми знову почали занурення, я вже майже зайшла по шию, коли раптом об щось спіткнулася, це було схоже на шматок деревини, але я чомусь вирішила її підняти. Якраз здібності тут не при чому Витягнувши шматок бруса, сантиметрів 60, роздивилася, але нічого, хотіла вже кинути назад, аж раптом щось блиснуло. Приглядаюсь і справді, на ньому щось схоже на металеву застібку з гачком. Стало цікаво, але бажання розколупувати поки не було і я поклала деревину скраю, на березі. Господар двору навіть не звернув уваги на поліно.

Я ж знову продовжила пошуки. Цього разу дві години пройшли досить швидко, найцікавішою знахідкою були старі зігнуті рогаці (їх раніше використовували для печі), шматок ржавої рушниці і ще два надбитих горщика. Пошуки скінчилися нічим. Не сказати, що ми всі були досить засмучені, це не сказати нічого. Хоч би яку стару монету знайти, але в тій кількості мулу це просто не реально. Ми могли б ще пів годинки пошукати, але батарея в рюкзаку вже почала мигати червоним, тобто під воду не зануришся. Я повільно йшла вздовж берега до старої альтанки, коли раптом згадала про той шматок поліна, що дістала з дна. Повертаюся, забираю та йду з ним до

лавочки.

- Ти що вирішила втопитися, будеш на ногу прив'язувати? — запитав Роман та засміявся.

- Та, ні. Хочу поглянути ближче. Воно якесь дивне.

Мої слова зацікавили всіх. Відразу підійшов господар та Роман. Я взяла зі столу старий ніж та почала відколупувати застібку, але вона була дуже іржава та й не для жіночих це рук. Роман вирішив допомогти й забрав у мене поліно, кілька секунд і о-ва, замок злетів. Ми затамува— ли подих. Судячи з усього, то був чийсь дерев'яний сейф. Роман вставив ножа в щілину, притиснув і відкрив. Ого, сейф був так якісно зроблений, що пролежав під водою купу часу, але всередині лишався сухим. Там був досить чималий ключ на невеликому шкіряному мотузочку. Ми всі переглянулися. Тепер ставало не лише цікаво, а й виникла купа запитань. Кому потрібно ховати ключ в поліно і кидати у воду. Ну виходить скарби тут точно є.

У зв'язку з тим, що наше завдання полягало в пошуку скарбу на дні річки та тестування костюмів у реальних умовах, з'ясовувати звідки ключ ми не повинні були. Тому господар подякував нам за роботу та провів до воріт. Ми попрощались, сіли в свої авто та поїхали до офісу, знову заповнювати купу паперів. Ще десь дві години пішло на звітування та обговорення, звідки може бути той ключ, що я знайшла. Додому я потрапила вже близько 23:00. Не було сили навіть щось їсти, просто душ і спати.

РОЗДІЛ 3. дивний сон.

Ранок почався з того, що мені наснився дивний сон, я прокинулась ще хвилин за двадцять до того, як має дзвеніти будильник та лежала, обдумуючи побачену уві сні картину. Я стою перед невеликими дверима, вони пофарбовані в червоний колір... Були колись, бо дуже-дуже іржаві і фарба майже облізла. Тим самим ключем з озера я відчиняю ці металеві двері та йду по вузькому коридору. Запах вогкості та смерті, мені моторошно. А далі тунель закінчується і я зупиняюся перед чимось дерев'яним. Це не двері, не меблі, не можу зрозуміти. .. Щось округлої форми і дуже велике... Намагаюся роздивитися, підсвічуючи телефоном. Піднімаю ліхтар догори і відчуваю, як мене хтось штовхає в спину.

— Ну, прохось. Чого стоїш? — чоловічий голос позаду.

А я ніби дуже боюсь побачити, що там буде попереду. Потім сюжет змінюється і я вже стою на пагорбі. Пе— реді мною велика водонапірна башта з якимись дивними людьми. Вони всі стоять навколо башти та гукають мене, показують в парк, позаду вежі. Я починаю йти в тому напрямку... І все, я прокинулась. Сон був настільки реалістичним, що я аж здивувалася, що лежу в ліжку, а не знаходжусь коло маєтку. Від роздумів, щоб міг означати цей сон, мене відволік будильник.

Весь час дорогою на роботу я думала про те, що міг би значити той кошмар. Ті люди намагалися мені щось показати, і я мала з цим розібратися. Коли я доїхала до офісу, наш керівник якраз стояв на вулиці палив. Побачивши мене, він махнув рукою, щоб я підійшла до нього.

- Доброго ранку. Я відразу до справи. Як ти дивишся на те, щоб знову поїхати до

старого маєтку? Однією з умов співпраці було отримання 10% від знахідок. Якщо головною знахідкою є ключ, значить потрібно шукати двері.

- Я хочу відрядити Вас з Романом на пошуки, але вже не під воду, а по території. Підійдеш до лаборанта, він видасть інструкцію, що потрібно буде зробити.

Я навіть не мала часу на відповідь. Отже, "мерзотник", подумала я про себе, за кожную копійку вдається. Наші пошуки під водою обійшлися людині в досить значну суму, а він ще й 10% намагається отримати. Або там, дійсно, щось значуще має бути сховане або ж реально "мудак". Я ледь стримувала себе, щоб не сказати якусь дурню. Тому просто кивнула та пішла в роздягальню. Мене вже чекав Роман. Він також не сильно був у захваті від ідеї повернення до маєтку. А ще більше не розумів, що ми зможемо знайти там, якщо майже 40 років пройшло і ніхто нічого до цього часу не знайшов. Ідея була настільки безглуздою, що ми просто розуміли, що втратимо час.

- А може заїдемо візьмемо в магазині м'ясо та шашлик приготуємо на природі, і відпочинемо від цього дурдому. — Запропонувала я з ехидством у голосі. У Романа аж очі загорілися.

- Оце ідея, оце я розумію раціонально! А то ще один день на пошуки голки в сіні. Мене не радує. Прекрасна пропозиція, поїхали! І Роман почав швиденько збирати свої речі.

Ми вже майже підійшли до машини, коли нас знову гукнув керівник:

- Я розумію, що Вам не сильно хочеться шукати невідомо що і де, але ми не одні, хто кинув око на той маєток. Мене вже три людини запитували, чи ми щось знайшли. Ви там не стільки для пошуків потрібні, скільки для розвідки. Після 11:00 год. там має працювати екскаватор, вони таки вирішили розчистити те озеро. Тому я хочу, щоб ви були поряд і зателефонували мені, якщо щось знайдеться. Можете по дорозі купити якихось сардельок, приготувати на вогнищі, пива попийте. Скажете, що місце дуже сподобалось, хочете відпочити...

Словом, придумайте щось. Але маєте там сидіти, аж поки не закінчиться розчищення того болота. Зрозуміло?

Ми не вірили своїм вухам, чи то радіти, чи то сумувати, але слова шефа нам дуже сподобались. Перший раз у нас завдання відпочивати. Ми йшли в машину неймовірно щасливі. По дорозі заїхали в супермаркет, нагребли різних смаколиків і відправились у розвідку до Панського Двору. Господар нас вже чекав, мене це трохи здивувало.

- Доброго дня. Проходьте. Добре, що Ви приїхали. Мені так спокійніше. Ви й ключ знайшли, можливо пощастить, і ми знайдемо звідки він. — Посміхнувся Васильович і показав нам напрямок рукою, щоб ми проходили до альтанки.

Ми привіталися і пішли попереду господаря до старенької, обплетеної диким виноградом будівлі. Поставили на стіл свої пакети та хотіли почати розкладати речі, коли мені на очі потрапила та сама вежа, що була у моєму сні. Я аж здригнулася.

- Романо, поглянь. Мені сьогодні ця вежа снилася. І ще якась дурня про те, що ми тут щось знайшли в тунелі. Може мій сон справджується?

- А ми знайшли скарб?

- Я не знаю, що то було, не змогла уві сні роздивитися, давай підійдемо туди.

- Не думаю, що це гарна ідея, давай спочатку вогнище розпалимо та шашлик приготуємо, а потім будемо гуляти. Нам тут ще до вечора сидіти.

Роман хотів пива більше, ніж знайти скарби... Я чомусь вирішила таки піти до тієї башти, вона наче притягувала мене. Лишивши все на чоловічі руки, я впевнено попрямувала в сторону вежі. Вона була величезна, з червоної цегли, яка місцями вже потріскалась, знизу обросла мохом. Я обійшла навколо один раз, потім другий. Нічого особливого. Без вікон і без дверей. Цікаво, як її використовували раніше. Повернула голову ліворуч і якраз той пагорб, геть як уві сні. Ну, людей ніяких немає та й дивного нічого. Поки я нарізала круги навколо вежі, під'їхав трактор. Хлопці пішли до водія обговорювати місце, куди викидати мул, щоб була можливість його передивитися. А я вирішила зробити селфі. Підійшла до цегляної стіни сфотографувала себе зліва, справа, поклала руку на башту, намагаючись вилізти на камінь, щоб був кращий краєвид і все темрява. Просто доля секунди, вже я в якійсь ямі.

- Бля.... д*.... , провалилася!

Починаю обтрушувати з себе землю, піднімаю голову до гори, а наді мною метра три. Як я ще ціла лишилася. Наче мене ловив хтось знизу. Сама точно не вилізу.

- Гей, люди, хто-небудь! Рома-а-а!

Ага, зараз. Коло ставка працює та гуркотить трактор, вони мене точно не почують. Тепер буду робити селфі в ямі. Ну все одно ж рано чи пізно почнуть шукати. Ой, а телефон лишився над ямою, якраз кінчик виглядає над прірвою. Так сьогодні точно мій день. Коли раптом мене шибануло, а може ж я якраз і знайшла скарб? Я, нарешті, починаю роздивлятися по сторонам, де я є. Гладенькі стіни, крізь які проступають корінці рослин, особливо на стелі, як у фільмі жахів, по праву сторону яма продовжується і нічого не видно.

Темнуватو, щоб іти далі без ліхтарика, коли раптом звук трактора заговк. Я відразу починаю щодуху кричати. Хвилин п'ять я волала, аж захрипла, поки вони мене знайшли.

У Романа був вираз на обличчі, наче він привида побачив, коли заглянув у яму.

- Ти жива? Ти ціла?!!

- Ну раз верещу, то жива, та й наче ціла. Допоможіть мені вибратись. А ще краще дайте телефон, я хочу посвітити, щоб глянути, що там далі.

- А що з рукою? — запитав Роман. Я перевела погляд на свою руку. Вона була вся в крові.

- От, зараза, поки ти не сказав, все було добре. Кинь мені телефон!

Сергій Васильович вже побіг шукати якусь мотузку чи драбину, а тракторист і Роман стояли наді мною.

- Тримай! — Рома кинув мені телефон.

Я ввімкнула ліхтарик та зробила кілька кроків уперед. Тунель був схожий на стару каналізацію, можливо це так і було. Я зробила один крок, другий, третій і завмерла. Не знаю чи то від переляку, чи то від здивування. Перед моїми очима були старі металеві

двері, пофарбовані в червоний колір з довгою ручкою. Від вогкості фарба майже облізла... Я спробувала їх відкрити, ага, зачинені. Все як у моєму сні...

- Ось звідки ключ! Я аж вигукнула це вголос.

Хлопці знайшли на території якісь залишки старої драбини та спустилися до мене. Рома заходив майже присядки, бо він високий, а господар і тракторист трохи нижчі ростом, то їм було легше йти.

- Це ж від них мабуть ключ! — повторив мої слова господар. І дістав обережно ключ, який висів у нього на шиї. Вставив повільно у замкову щілину, але двері не піддалися.

- Давайте я притисну, вони мабуть заржавіли, — запропонував тракторист і всім тілом наліг на двері. Клац, клац і все — відчинено.

Перед очима постала знову темрява. Першим пішов тракторист, підсвічуючи собі під ноги, потім Роман, Сергій Васильович і я. Ми всі завмерли, стоячи перед чимось великим і дерев'яним. Ніхто не міг зрозуміти, що то таке, аж поки я не підняла ліхтарик догори... Це був корабель...

Справжній величезний корабель під землею. Це його я не змогла роздивитися уві сні. А до чого ж були ті люди, які мені махали. Може то так, кошмар — думала я про себе.

Хвилини три стояла повна тиша. Не знаю, про що думав кожен з нас. Перше, що я змогла сказати, це було:

- Як??? Як вони його сюди засунули? Так ось що, то був за пагорб! Оце-то знахідка...!

- А що ж там всередині корабля? Як його тепер дістати?

І ми всі дружно повернули голову до мужика-екска— ваторщика.

Він спочатку зніяковів, а потім такий:

- Ну я можу почати копати, але все рівно потрібні спеціалісти, я ж можу його пошкодити. Тут потрібно дуже обережно розкопувати, щоб не завалити. МНС викликайте! — майже скомандував він.

Знахідка й справді була неймовірною. Невідомо, скільки років він тут простояв і чому про нього ніхто не знав? А найголовнішим було його з-під землі тепер обережно дістати. Я відразу подумала про свого начальника. Оце у нього чуйка! Оце, точно забере свої 10% і далеко не в гривнях!

Набродившись вдосталь навколо корабля, я вирішила вийти, хлопці слідували позаду. Вибравшись з ями, я подзвонила своєму керівнику і повідомила про знахідку.

Сергій Васильович собі почав комусь дзвонити. Через годину коло нас вже були всі керівники ОТГ, начальник поліції і мій шеф, а також преса, що мене найбільше лякало.

Я вмовила, щоб Сергій Васильович сказав, що то він впав у яму і щоб мене з Романом ніхто не згадував у своїх розповідях, оскільки наша компанія тут неофіційно. Після появи журналістів я сіла в машину і більше не виходила аж до вечора. Наші шашлики вже смажив шеф з начальством Громади. Добре, що мені Роман приніс кілька шматочків пообідати.

Ми поїхали додому вже майже біля восьмої години вечора. Я була виснажена... Почала боліти рука, бо пошкрябала її досить сильно. Зараз я мріяла про душ та сон. Вперше лягла спати о десятій вечора за останні місяці, це прямо рекорд.

Під ранок мій сон з людьми, які мене кудись гукали повторився... Це кошмар. Знову сьогодні, мабуть, доведеться вертатися на пошуки. Хоч би не відправили, адже там буде повно преси, а мені геть не можна світитися.

Так, таки накаркала. Керівник викликав до себе. Похвалив мене за знахідку, пообіцяв дати премію в кінці місяця і дав завдання знову повертатися до маєтку.

Я почала у прямому смислі "морозитися", сказала, що погано себе почуваю після падіння. Мабуть потрібно звернутися до лікаря. Ну, геть не можу сьогодні туди їхати. Як не дивно, але це спрацювало... Шеф трохи подумав, а тоді такий:

— А можливо й справді, краще мені там бути. Сьогодні мають розпочати розкопки, ти там точно нічим не допоможеш.

І підійди до Михайла Петровича, хай він огляне тебе, якщо не допоможе, то їдь в лікарню.

Я погодилась і пішла геть. Роман також зрадів тому, що ми не їдемо до маєтку, хоч його аж розпирало від думок про те, що ж там може бути всередині корабля.

Я ж таки вирішила підійти до Петровича, щоб він мене оглянув, а то шеф питає, чи я була, краще не буду ризикувати і пішла в лабораторію. Я не встигла увійти, як всі співробітники почали аплодувати та вітати мене з неймовірною знахідкою.

Я аж розгубилася та не знала, що сказати, дуже багато уваги відразу... Довелось знову придурюватися, що мені погано, щоб не відповідати на купу запитань. З великим задоволенням про все почав розповідати Роман.

Наш лаборант-медик оглянув мене і сказав, що нічого страшного, просто перевтома, наклав нову пов'язку і порадив їхати додому відпочивати, що я й зробила. В іншій ситуації я б лишилася, але занадто багато уваги до мене змушували зникнути — так буде безпечніше.

Щодо розкопок, то спочатку зламався трактор, поки його ремонтували, почався дощ. Наче всі сили природи намагалися лишити корабель там, де він був. Але найцікавіше почалося потім. Дощі йшли чотири дні, нарешті, на п'ятий відновили роботи. Коли пагорб розгребли достатньо, щоб можна було подивитися, що там всередині, побачене жахнуло всіх. Мабуть ті, хто спускався очікував побачити там якісь скарби у вигляді посуду, монет і т.д., були навіть версії про бочки з вином, але ж ні. Коли археолог та двоє місцевих чиновників спустилися в трюм, перед їхніми очима постала в'язниця з мертвими людьми всередині. Сказати, що це було дуже страшно і моторошно — це не сказати нічого.

Вузькі камери приблизно один на півтора метри. В кожній по два-три скелети. Вони були прикуті до стін наручниками. Перше враження складалося, що люди загинули від голоду. В загальному нарахували 84 людини, з них — 26 жінок та сім дітей від 12 до 18 років. Коли преса висвітлювала страшнючу знахідку, в мене від сказаного аж мурашки по шкірі пробігли. Вже за тиждень досліджень експерти з'ясували, що всі

загинули не від голоду, а від отрути. На кожній з цих жертв досліджували різні види отрут.

Знайшли записи, де описувалася дія кожної застосованої рослини. В переліку навіть були рослини з-за кордону, з повною характеристикою симптомів у людини після вживання в їжу тої чи іншої трави. Кожного разу впливали все нові й нові подробиці щодо підземного корабля. Журналісти придумували таку "бредятину", що іноді ставало нудно слухати новини. Все виявилось досить просто, коли будувався маєток, коло нього протікала досить велика річка, що давала можливість плавати по ній кораблем. Ті, хто будував цей маєток, приплили до нього цим кораблем, де завчасно були збудовані в трюмі камери для досліджень. З часом річка почала замулюватися, а корабель господарі майже не використовували. Оскільки він стояв біля берега, то у людей викликав постійно цікавість, вони просилися оглянути його ближче, а хто й поплавати, діти, коли бігали, гралися коло нього. Видно, той господар боявся, що про його дослідження і знущання над людьми дізнаються, а крики з корабля звучали досить часто, тому й прийняв рішення закопати його під землею і там експериментувати. Подалі від людських очей.

Думаю, коли вони покидали країну, люди були вже всі мертві, і знайшли їх аж через сто сімдесят чи сто вісімдесят років.

Мені не давав спокою сон про людей, які мені вказували на посадку за пагорбом. Думаю, що там будуть ще тіла... Потрібно було б поїхати туди, подивитися, але я дуже боялася потрапити на очі репортерів.

Через два місяці досліджень та вивчення тіл, тих людей, нарешті, поховали за всіма канонами на цвинтарі. Влада місцевої Громади прийняла рішення лишити корабель коло ставка та показувати туристам. Тортурну перетворили на "атракціон". Господар маєтку за рік дійсно озолотився. Люди їхали з усіх усюд подивитися на той страшний "корабель-смерті" (так його прозвали в народі). Туристи бродили по маєтку, фотографувалися коло корабля і всередині, лишали квіти біля встановленого пам'ятника померлим. Так пройшов майже рік. Наш шеф забрав свої 10% і продовжує забирати кошти з відвідувачів того панського двору. Ось що значить бути в потрібному місці в потрібний час... А мені таки виплатили обіцяну премію в кінці місяця, це дало можливість вже, нарешті, придбати двокімнатну квартиру в новому будинку (навіть боюсь уявити скільки заробив керівник).

РОЗДІЛ 4. ЖИТТЯ ЗМІНЮЄТЬСЯ.

Так пройшов ще один рік, я повністю зробила ремонт у квартирі, поставила меблі. Моє особисте життя було прекрасним, я зустрічалася з хлопчиною, який працював військовим. Ми познайомились на роботі, коли вони приймали нову розробку від наших вчених. Планували невелике весілля та дітей. Мені іноді так хотілося подзвонити та розповісти все батькам, братові, але, на жаль, я мала мовчати. Я розібралася з тим даром, що в мене був, тобто я могла бачити події з життя людей як кінофільм, лише якщо людина реагувала на них дуже емоційно. Тобто зчитувала той чи інший момент.

Дуже часто траплялися такі ситуації, коли люди замикалися в собі і боялися

робити кроки у певній життєвій сфері, а я навчилася давати їм поради, втішати так, щоб вони або виговорювалися, або починали реагувати на свої страхи по-іншому. Я була типу психолог, який читає думки. Роздумувала над тим, щоб кинути цей дослідницький центр та почати працювати приватним психологом. Але думати і зробити це ж різні речі. Коли даєш поради комусь, то відчуваєш себе розумним, а як доходить до власного життя, то зона комфорту ду-у-у-же затягує.

Трохи шкода, що наші костюми для занурювання під воду не пройшли тестування. Ну, самі костюми пройшли, а рюкзак ні. Він випромінював дуже багато радіації, яка сильно перевищувала норму, тому компанія продовжила розробки та тестування ще на рік.

Мені вже навіть ставало нудно, все якось було одноманітно. Я навіть почала вживати фразу на питання: "Як справи?" — "Все стабільно "робота — дім"!".

Кажу і аж нервую. Але не цього ранку. Сон про маєток повернувся. Я ходила по лабіринту та не могла з нього вийти, і за кожним поворотом на мені з'являлися ланцюги. Я вже майже дійшла, але не можу зробити крок, бо дуже важко тягнути за собою весь той метал. Нарешті, зібрала всі сили та як рвану вперед — і все прокинулась. Лежу в ліжку і розумію, що потрібно повертатися, а мені так не хочеться. Там, як завжди, купа туристів та й господар двору не зрозуміє, чому я там ходжу. Треба подумати, як зробити правильно.

День на роботі пройшов як зазвичай: рахунки, балачки, знову рахунки. Зрештою, я прийняла рішення з'їздити до того ж корабля та спробувати знайти тих людей, щоб мені вже не снились ті кошмари. Попросила Романа поїхати зі мною, на диво, він дуже швидко погодився. Йому також було цікаво подивитися на той корабель наживо, бо ми більше біля нього й не були.

Коли приїхали, була майже сьома година вечора, туристів практично не було. По території ходив прибиральник та господар. Та-а-ак, а він сильно змінився за один рік. Поправився кілограмів на п'ятнадцять. Я аж засумнівалася, що то він. Проте він нас відразу впізнав, підійшов, привітався.

Сказав хлопцеві на вході, щоб він нам повернув назад кошти за вхід, це наче не багато, але приємно.

Розповів, що він свій бізнес у сусідньому селі передав синові, той керує. З маєтком йому допомагає дочка, організовує торгівлю сувенірним товаром, займається рекламою в соцмережах. За місяць вони планують через дорогу відкрити кафе, а в маєтку користуються лише двома кімнатами, все інше задіяли як музей для відвідувачів. Це все було звичайно цікаво, але ж я мала певну ціль, коли їхала. Походивши та подивившись все навколо, я потихеньку йшла в сторону посадки, мене зупинив Роман.

- Ти чого туди бредеш? Там зарослі! Давай повертатися!

Але я зробила вигляд, наче не чую його і йшла далі. Зупинилася перед хашами і не знала, що далі робити, залазити, обходити чи повертатися. На вулиці починало сутеніти:

- Ти щось знаєш, що мені невідомо? — перервав мої роздуми Рома.

- Так, мені приснився сон, що там ще є люди, але я не знаю, де саме шукати, і це ж сон...

- Так, давай поглянемо! Знайдемо, то знайдемо, а, якщо ні, то повернешся зі спокійним серцем. — Зараз навіть не знаю чому, він мене підтримав. Але це було досить приємно.

Я погодилась, і ми почали пробиратися крізь зарослі. Господар навіть не коментував нашу розмову, а просто слідував за нами. Хвилин через десять бродіння, Роман наткнувся на хрест. Старий, кам'яний, оброслий мохом та геть непомітний за високою травою. З вишкрябаним написом, ми ледь розібрали: "Моєму другові "ДЖЕКУ"". Джеку??? Звідки таке ім'я за тих часів.

А трохи далі за хрестом велика грудка каміння. Вона якось дивно була складена. Не знаю, як це пояснити, але я підійшла і просто почала знімати та відкидати їх в сторону один за одним. Мені це місце видалося дуже-дуже знайомим, наче я тут була дуже багато років тому. Аж під сьомим каменем я побачила, що щось біліє. Чоловіки так активно розглядали хрест та обговорювали ім'я на ньому, що й не помітили, як я знімала камінці:

- Ей, погляньте! — гукнула я.

Вони аж здригнулись від несподіванки і звернули увагу в мою сторону.

- Я ще щось знайшла. Камінь великий, допоможіть!

Роман та Сергій Васильович кинулись до мене знімати того камінця. Поки вони його клали на землю, я вже розгледіла купу кісток під ним. Не знаю, хто був Джек, але та гора кісток під каменем підтверджувала ще смерті багатьох людей у цьому маєтку. Васильович як глянув, аж побілів.

- Не маєток, а концтабір, — промовив майже з гіркотою в голосі він. — А я хотів його онукам у спадок передати. Ох, хто ж знав, хто ж знав...

- Цікаво, тут загинула така кількість людей! І що ніхто не здогадувався, які страхіття коїть цей пан?

- Та, мабуть, люди почали здогадуватися, бо одна бабця мені колись розповідала, що пан їхав поспіхом і майже все лишив, сховав десь на території свої скарби і втік, а через кілька днів прийшли комуністи. Частина будівлі була зруйнована, меблі та майно розграбоване. В ті часи про такі речі, мабуть, і не замислювалися. Хто ж знав, що його скарби, то гора трупів.

- Що будемо робити? Може накриємо назад, а завтра вже викличете знову експертів. Бо Ви ж розумієте, що я не маю тут бути. Скажете, що собаку вигулювали, і він туди забіг, чи вирішили розчистити, ну придумаете щось.

- Добре, добре! — погодився господар.

Хоча він перебував ще в шоці і навряд міг адекватно мислити. Але то вже був не мій головний біль. Ми повернули камінь та вилізли з кущів. Петро Васильович провів нас за ворота та подякував за візит. Намагався не привертати увагу.

Роман всю дорогу обговорював страшного пана-ти— рана, який знущався над людьми. А потім такий:

- Цікаво, а де його родина, вони знають, хто він був? — почав задавати питання Рома .

- Думаю, вони знали. Такі речі довго ховати неможливо. Можна спробувати пошукати інформацію про нього в архівах, якщо тобі дуже цікаво. Ми шефові будемо розповідати про знахідку?

- Так, хай краще від нас дізнається, а то ж Васильович все одно проговориться.

- Так, добре. Зараз подзвоню йому.

Я подзвонила керівнику та розповіла про нашу нову знахідку. Він уважно вислухав і сказав, що це все не по телефону, а подробиці обговоримо завтра в офісі. Вдома мені довелось робити вигляд, наче нічого не сталося. Не було бажання, ще й своєму хлопцеві пояснювати, як і чому я поїхала в той маесток шукати трупи...

Наступного дня Васильович ще о 6:00 ранку подзвонив моєму керівнику (на мою думку, то вони якісь куми, бо дуже багато у них спільних справ, але то не дуже важливо). Отож, близько 10 ранку знову біля маестку зібрались репортери, все начальство Громади, ще купа якихось нових експертів, поліція. Ну, все як і раніше. Коли я вранці приїхала на роботу, то мій колектив знову активно обговорював цю знахідку. Роман вже встиг доповісти, що це мені ті люди наснилися і я мала їх знайти. Ото тріпло! Одна лаборантка слухала про всі події, а потім така повертається до мене і так серйозно запитує:

- Ти що екстрасенс?

О, в такому форматі я про себе не думала.

- Ні, я відьма. Літала там на мітлі вночі та й побачила кості. Ви плануєте мене спалити? — відповіла я вже посміхаючись. Хотілося ще якусь страшилку додати, але стрималась.

Хлопці засміялися, а жінки так подивилися скося, наче справді уявили мене на мітлі.

На вечір уже в новинах розповіли, що під камінням було 42 тіла. Тобто, за період проживання в селі цей пан вбив 126 чоловік, а він там жив лише три з половиною роки. Це жах!!! І я не впевнена, що за три роки так замулилася річка, щоб по ній не міг плисти корабель, як розповідала преса. Його спеціально було закопано під землю, щоб ніхто не чув моління людей про допомогу. А найбільше мене здивувало поховання під хрестом, оскільки його також було розкопано для дослідження. В це важко повірити, там у великій дубовій скрині лежали кістки собаки. Не знаю чи то вона була господаря, чи то хтось інший її там поховав. Уявляєте собі, собака похована з почестями, навіть з хрестом, а люди складені на купу та закидані камінням. Я вважаю, що то таки той пан поховав пса. Оскільки скриня була не з дешевих на ті часи і навряд чи якийсь селянин міг собі це дозволити. А пізніше, у період СРСР, люди так би не витрачались на поховання пса. Ось як виглядає людяність... Собака похована з почестями, а людські тіла скинуті на купу, як сміття.

Трохи згодом Сергій Васильович таки вирішив розчистити ставок і знайшов на дні ще одну скриню, скоріше залишки від неї, вже під величезним шаром мулу. В ній був

схований дуже шикарний Сервіз із 19 ст., кілька столових приборів, кубок також із срібла та золотий кулон із зображенням "жар-птиці". Можна вважати, що це був дійсно досить гарний скарб.

Ми потім ще раз були в тому маєтку, коли Сергій Васильович відкрив кафе. Нам шеф влаштовував там святкування Дня Фірми (святкували 15-ти річний ювілей). Наші співробітники були у захваті і від корабля, і

від музею. Сергій Васильович облаштував дуже класно паркову зону поряд з маєтком. Туристів там не поменшало. Буквально за пів року Керівники Громади ще відкрили при в'їзді в село ринок із сувенірною продукцією та товарами місцевих фермерів, які вирощували овочі та ягоди, поробили дороги та встановили величезний ігровий майданчик біля маєтку для діток. Майже щоквартально влаштовували якісь фестивалі.

Людям завжди даються можливості і від них залежить, хто і наскільки розумно їх використає. Звичайний підприємець, який не продав свою знахідку — корабель десь за кордон або ж якомусь олігарху за кілька мільйонів доларів, а зробив ставку на туризм, зумів забезпечити себе доходом на багато років уперед, ще й Громада на цьому заробляє. На мою думку, такі люди варті поваги.

А ми все продовжували працювати. Наші підводні костюми були майже готові. Перед останнім етапом випробувань Олег Дмитрович, знаючи, що ми до цього отримали значну долю випромінювань (тестуючи костюми), вирішив відправити мене з Романом до санаторію. Нам дали перелік місць, куди можна поїхати, щоб ми обирали:

"Деренівська Купель" Карпати Закарпаття;
Курортний комплекс "Три Сина і Дочка" Сходніца;
"Сольова" Поляна, Закарпаття;
Санаторій "Сонячна Долина" Поляна;
Санаторій "Аркадія" Моршин;
Санаторій "Гірська Тиса" Закарпаття, Кваси;
Санаторій "Карпати" Трускавець;
Курортний комплекс "ДіАнна" Східниця;
Курортний комплекс "Міротель" Трускавець.

Досить гарні варіанти було запропоновано. Ми з Романом спочатку обрали абсолютно різні, але коли почали вивчати детально, обговорювати, поглянули на ціни, зійшлися на одному, тобто їдемо разом, але в різні номери. Головною умовою було: не розповідати співробітникам, куди ми поїхали і чому. Просто тиждень відпустки.

Ми спочатку не звернули уваги на ці дивні умови, подумали, що це для того, щоб всі інші не заздрили і не пліткували, лише потім я зрозуміла, чому все так таємно. Біля санаторію протікала річка, шеф так завернув та переконав, що ми вибрали саме це місце. А потім, вже прямо перед потягом керівник привіз нам знову костюми для занурення і дав завдання в будь-який день зняти відео місцевої флори та фауни в тій самій річці. Це таки була частина роботи, яку поєднали з нашим відпочинком.

Дорогою ми з Романом вирішили зробити всю роботу на другий день після

поселення, щоб потім мати час на нормальний відпочинок. До комплексу ми прибули близько десятої ранку. Краса неймовірна... Я з великим задоволенням роздивлялася гори, які своєю величчю чіпляли хмари, зелені пагорби лісів. А яке тут чисте повітря!.. Куди там братися паркам у місті.

РОЗДІЛ 5. ВІДПОЧИНОК НА ВЕСІЛЛІ.

На ресепшн нас зустрів молодий хлопчина, років 25. Розповів про всі приємності, які нас тут очікують, провів швидко інструктаж, де що знаходиться, вручив карту місцевості та розпорядився про доставку багажу.

Ми з Романом були дуже задоволені. Єдине, що не віддали швейцарові, то це валізи з костюмами, оскільки їх вартість перевищувала вартість всього санаторію. Тому ми й поїхали на відпочинок таємно, нам навіть рідним заборонили казати, де ми будемо.

Своєму хлопцеві розповіла, що ми будемо високо в горах, і навряд чи я зможу подзвонити. Сказати, що він був злий, це нічого не сказати, але що поробиш. Ми мали вимкнути свої особисті сім-карти та перейти на нові, які нам видав шеф. Мене навіть веселила ця таємничість.

По обіді я вже розпакувала валізу та зайшла до Романа. Сьогодні була запланована консультація у спеціалістів для визначення курсу процедур, а потім прогулянка по місцевості до вечері. А далі вже візит до бару. То нічого, що вже о 7:30 ранку наступного дня ми мали бути в лабораторії для здачі аналізів. Але хто ж минає бар на відпочинку ще й у перший день. Все пройшло майже так. Огляд тривав хвилин сорок, а потім ми були вільні й відвідали ресторан. Обід мене просто вразив, не лише сервіровкою страв, а й реально смачно приготованою їжею. Воно наче й нічого особливого, але так смачно... Ніжний гарбузовий суп-пюре з сухарями, картопля по-селянськи зі шматочком курчати під кисло-солодким сливовим соусом та овочевий салат. Ну, звичайні страви, але дійсно смачнющі. Офіціант повідомив, що на вечерю буде шведський стіл, тому ми можемо не поспішати і роздивитись красу гір, гуляючи навколо.

Прогулянка по прилеглий території тривала майже три години, я навіть не помітила, як цей час пройшов. Потім ми вирішили перепочити та зустрітись близько 19:30 на вечерю. Після вечері Роман впевнено крокував до бару, я його зупинила:

- Я так розумію, ти плануєш сьогодні напиться?
- Ну, так! А ти що ні???
- Мені не можна, я можу лише скласти компанію.
- А я ж забув, що ти "закодована". Тоді будеш пити безалкогольні напої і стікати слиною біля мене. Посміхаючись, заявив він.
- Вибору в мене немає. Може ти костюм лишиш у моєму номері, про всяк випадок.
- А це слухна ідея! Тут ти права... А то я можу напиться, одягти його та побігти ниряти в басейн чи ще гірше в річку цибати. Ходімо, я перенесу.

Я насправді більше переживала, щоб їх не вкрали, але і його версія була реальна. Щодо кодування, то була моя ідея для співробітників, щоб не чіплялися та не

примушували пити. Я дуже боялася в п'яному стані проговоритися, що я не Олеся чи ще щось інше ляпнути, вилити душу комусь, а потім дуже жалкувати. Та й мої здібності не дозволяли мені цього робити. Як тільки я вживаю алкоголь в найближчі три дні поряд хтось гине, це як моє покарання за гріх, втрачати близьку людину. Це таки мотивує забути про алкоголь.

Все, костюм у моєму номері — я спокійна. Ми сидимо в барі; я насолоджуюсь безалкогольним Мохіто, Роман замовив собі спершу пиво, оскільки побачивши ціни, він зрозумів, що за свій рахунок він може собі дозволити тільки це. Але вже після двох бокалів він почав роздивлятися навколо, у пошуках вільних дівчат. Близько 21 год. в бар прийшла компанія з шести чоловік. Двоє хлопців та четверо дівчат. Роман аж розцвів, бо ті, що були до цього часу в барі, трохи старуваті для нього, хоча ще два пива і там би вже ніхто не дивився на вік...

Видно було, що компанія також сьогодні тільки приїхала, вони сіли за столик позаду нас і всі були трохи напідпитку. За пів години Роман уже з усіма ними знайомив мене, а ще через пів години він сидів в обнімку з сіроокою брюнеткою. Так цікаво спостерігати за всіма, коли ти тверезий.

За цей час вони встигли обговорити свої номери, що тут де є цікавого, хто звідки приїхав, футбол, кіноакторів та вже дійшли до політики. Було близько дванадцятої години ночі, я почала вмовляти Романа повертатися до номеру, оскільки нам вранці вставати, але хто ж мене слухав. Нарешті, брюнетка Ірен (так вона себе називала) таки вирішила продовжити вечір з Романом у його номері, мене це більше влаштовувало, ніж якщо я лишу його п'яного в барі до ранку.

Врешті-решт десь о 00:40 ми розійшлися. Один хлопчина з компанії Олег дуже намагався провести мене до номеру, але я відмовила. Поки ми сиділи за столом, я бачила картину з його життя, де він скаржиться своєму босові на співробітників, перекладаючи свої помилки на підлеглих, ще й пишається тим, що вийшов "сухим із води", такий собі "слизький тип". А другий Єгор, навпаки — завжди буде допомагати, підтримає, трохи мовчазний, дуже скромний та нерішучий, я б сказала занадто сором'язливий. Він лише після другого келиха пива почав виказувати свою точку зору і то не досить впевнено. Дівчата були різними. Ірен не виділялася сором'язливістю, вона знала, чого хоче і вела себе досить впевнено, мала дуже гарний потенціал та організаторські здібності, але витрачала своє життя на різного виду гулянки, п'янки та вечірки. Світлана була стриманою, я б сказала досить закомплексованою, на перший погляд, та й не сильно симпатичною, точніше ніякою, але всередині вона мала трохи садистські схильності. Їй було досить важко знайти собі хлопця, оскільки той, хто не розібрав її замашки після сексу перший раз, вже на другому разі розумів, що треба тікати.

Марина була із світло руським хвилястим волоссям, цікавою та веселою. Вона постійно посміхалася, вміла влучно сказати фразу, яка заставляла сміятися всіх оточуючих, але закохана у хлопчину, який піднімав на неї руку, ставився до неї, як до останньої дівчини на селі, бо знав, що вона його дуже кохає і нікуди від нього не

дінеться. Пацан був реально козел. Закохана до безтями Марина цього не помічала і готова була вийняти очі кожному, хто казав їй про нього погані слова. Вона вперше поїхала відпочивати за два роки їхніх стосунків з друзями сама, бо його в останній момент не відпустили з роботи. Четверту дівчину звали Настя. Вона сиділа якнайдалі від мене, тому роздивитись її я не змогла. Але, на перший погляд, найпривабливіша з усіх дівчат. З її розмов я зрозуміла, що в хлопцях вона цінує лише гроші. Тому відразу визначилася, що Роман для неї не варіант, вона на цього скромного хлопця навіть не буде витрачати свій час.

О 06:00 год. ранку дзвонив будильник. Як важко було вставати. Я не досить добре виспалась до цього в поїзді, вчора майже до часу в барі, а сьогодні так не хочеться... Зібравшись з силами, я таки стягла себе з ліжка і вже о 07:00 ранку стояла під лабораторією для здачі аналізів. Романа не було, але бути його нянькою мені не хотілося. Просто вирішила розібратися з процедурами, які мені призначать, поснідати і піти знову в номер спати. Ми тут на тиждень, тому оглянути річку зможу завтра. Ще я маю чекати, доки Роман протверезіє достатньо, щоб опуститися під воду, бо сама я точно не піду.

Здавши кров, пройшовши комп'ютерну діагностику і отримавши альбомний листок з переліком процедур, я пішла до ресторану на сніданок.

Я дуже була здивована, коли побачила зранку за столиком Олега та Марину. Вони пили каву, снідали та щось дуже активно обговорювали. Я привіталася та пішла наливати каву. Наклавши повну тарілку смакоти, я хотіла сісти біля вікна, але мене гукнула Марина, щоб я приєдналася до них.

— Доброго ранку. Не думала що Ви такі ранні пташки.

- Та ми ще й не лягали! Ми продовжили потім пити шампанське в номері, яке принесли Ірен з Ромою, потім десь взявся коньяк. Мене ще держить! Вирішили з Олегом сходити поїсти, бо всі інші вже сплять, — весело відповіла Марина.

- Тепер все зрозуміло. Посміхнулась я і сіла снідати.

За цей час Марина розповіла про стриптиз, який влаштували хлопці, про гру в карти, про те, що їм пощастило, що на їхньому поверсі лише вони живуть, про Ірен, яка вже о п'ятій ранку йшла з Романом до РАГСу, але Настя їх переконала почекати до 10:00 год, оскільки так рано все закрито. Вона з таким ентузіазмом розповідала про свої нічні пригоди, що всі, хто прийшов на сніданок, навіть не помітили того, як сиділи та слухали її байки і посміхалися разом з нами.

Після сніданку я пішла на годину до номеру, оскільки, глянувши в свій лист А4, помітила, що о 10:00 в мене перша СПА процедура. В цьому я собі відмовляти не хотіла. Дорогою до номеру мені захотілося зайти до Романа та поглянути, як він, але в нього було замкнено. Я постукала, трохи постояла, але за дверима було тихо, тому просто пішла до себе.

РОЗДІЛ 6. ОЗЕРО.

Сьогодні я дійсно відпочивала. Масаж гарячим каменем — це коли використовуються гладкі округлі базальтові камені, які були нагріті у воді й добре

зберігають тепло. Наступним мав бути Тайський масаж з ефірними оліями і, нарешті, SPA Сауна релакс.

Насолодившись всіма ранковими процедурами, я все ж вирішила розбудити Романа та переконати його провести занурення, щоб якнайшвидше забути про це та передати шефові костюми, бо я більше хвилювалася про те, щоб їх не поцупили. Переодягнувшись, я пішла до Роминого номеру, двері були відчинені і там саме проводили прибирання. Я як глянула, аж оніміла. Що можна робити, щоб влаштувати такий безлад, поглянувши співчуваюче на покоївку, я пішла на пошуки свого друга. Першим мав бути бар, і я не помилилася, він насолоджувався кавою в компанії Ірен та Насті.

- Доброго дня. Ви вже були в РАГСі? — з посмішкою запитала я ще не сильно тверезого Романа. Дівчата засміялися, а Роман просто опустив очі.

- Доброго дня. Ми вирішили дочекатися наступної "попойки", а то на тверезу не сильно цікаво, — весело відповіла Ірен. Я посміхнулася і кивнула Роману, щоб він відійшов, і ми могли спокійно поговорити. Роман не зрадив, але послухався. Ми відійшли з ним до вікна, і я попросила через півгодини підійти до мого номеру, щоб взяти костюми та, нарешті, виконати роботу.

Оскільки Рома також боявся відкладати все на останній день, то погодився і запропонував взяти велосипеди на прокат, щоб було легше та швидше добиратися до озера. Я лишила веселу компанію допивати каву та пішла домовлятися за велики. Але, подивившись на відстань, яку нам треба було проїхати, та подумавши про спорядження, вирішила ще запитати про вартість квадроцикла. Звичайно не дешево задоволення, але крутити сім кілометрів педалі під гору з валізою у мене не було великого бажання, та й Роман після п'янки навряд витримає. Отже, я домовилася про квадроцикл та пішла збиратися. Роман зайшов за валізою і ми пішли брати транспорт.

- Чому моя валіза важча за твою, вони ж мають бути однакові? — вже майже перед поїздкою запитав мене Роман.

- Навіть не здогадуюсь, не звернула я уваги на його зауваження. А я можу попросити тебе стати десь там вище в горах, зробимо кілька селфі, просто так, для себе на згадку.

- Добре, — погодився Ромка і ми помчали дорогою вгору.

Минаючи п'ятий кілометр, ми вирішили зупинитися та зробити фото. Краєвид неймовірний. З одного боку, наче з величезної хмари падає гірська річка, з другого, розфарбовані яскравими зеленими барвами величезні гори, які наче змагаються між собою, кожна намагається довести свою велич та красу. Я вдихала чисте гірське повітря і мені хотілося насолодитися кожною хвилиною цього моменту. Весь кайф обірвав Рома:

— Досить уже кайфувати, поїхали, бо нам ще по річці бродити.

Ох, а далі, мабуть, ще краще. Всівшись на свій транспорт, ми знову поїхали, неочікувано дорога повернула вправо і ми почали рухатися донизу. Добре, що їдемо головною дорогою і не потрібно шукати пункт призначення. Шлях так різко пішов

донизу, а потім за пагорбом перед нашими очима постало величезне гірське озеро. Воно наче потонуло в скелях, посеред здоровених ялин, з одного боку, і скелястим пляжем — з іншого. Туристів на березі було досить багато. В тіні дерев стояли автомобілі, палатки, велосипеди, квадроцикли. Все якимось так компактно, наче їх хтось спеціально там вистроїв в один ряд. Ми поїхали далі понад людьми вздовж озера. Потрібно було від'їхати максимально далеко, щоб нас ніхто не бачив. Ось, нарешті, вибрали тихе спокійне місце. Перед здоровою сосною — вузький спуск до озера, його, мабуть, лісові мешканці лишили, що приходять напиться води, або ж просто рибалки, які люблять посидіти в тиші. Діставши свої валізи, ми почали одягатися. Не знаючи глибини та без страховки, вирішили спускатися по одному. Роман іде перший в розвідку, працює близько години, я наступна також на годину. Я встигла встатися на травичці на березі і вдивлялася в красу неймовірно мальовничої місцини.

Рома бродив по дну озера близько півгодини, а потім винирнув з діжкою. Він її ледь витягнув на берег.

- Як ти думаєш, що там?

- Думаю, там колись тримали алкоголь, а зараз там вода, поглянь, як знизу біжить.

Я виявилась права, з часом діжка у воді прогнила і те, що було всередині, просто змішалось з водою у озері. Ох, цей сум у Романових очах, я такого розчарування ще ні разу не бачила.

Я його просто обняла і нагадала, що в нього ще півгодини і є шанси ще щось знайти. І це таки сталося, хвилин за двадцять він винирнув із шаблею. Очі світяться, посмішка від вуха до вуха. Він знайшов справжню козацьку шаблю типу клич.

Клич — основний вид холодної зброї турецької армії. Має широкий, але тонкий клинок, на який наносили спеціальні ребра жорсткості. Руків'я робили, в основному, кістяне, або з рогу. На кінці — набалдашник з отвором для мотузки.

Якщо лезо було зроблено правильно, клич розрубав людину навпіл! Не рятували навіть сталеві шоломи! Вони просто розліталися! Якщо витримували, воїн гинув від удару... Це була ідеальна зброя для вершника.

Цінується Вона досить дорого. Шабля збереглася в принципі добре, кістяна рукоять була трохи пошкоджена, але метал, з якого вона була зроблена, був схожий на срібло, а можливо щось інше, вона лежала на дні озера під уламками старих діжок. Роман натрапив на неї випадково, коли піднімав ще одну діжку з дна озера, сподіваючись, що вона ціла. Я простягнула руку до тієї шаблі, щоб поглянути на неї ближче і мене накрило.

Перед моїми очима стала ціла історична подія. Над схилом озера йде бій, чоловік 40-50, не зовсім зрозуміло, хто виграє, а хто — ні. Днина дуже похмура, це глибока осінь і просто пиріщить рясний дощ. Там чоловіки різного віку, навіть є кілька дуже молодих юнаків, вони всі мокрі, брудні, болото, кров, крики, стогін, вітер зриває листя. Хтось падає, а хтось намагається з останніх сил піднятися. І ось я бачу, як над схилом вбивають одного з тих чоловіків. Це дуже здоровий, кремезний дядько, він отримує

поранення прями́сінько в груди, в мене аж мурашки побігли по шкірі, я наче відчула його страшний біль. І цей біль не від поранення, а від того, що він не виконає обіцянку.

Обіцянку передати таємницю схованки скарбу, який вони лишили в цих горах і заради якого ризикували життям. Я бачу, як з його рук випадає ця шабля і летить, відбиваючись від каміння, на дно озера. Як він останній раз піднімає очі, щоб розгледіти, чи ще хоч хтось лишився живий з його хлопців, і все вічність. Цей сюжет промелькнув у моїй голові за кілька секунд, але було таке відчуття, ніби я повернулась з війни. Сказати, що я зависла і не могла навіть пояснити Романові, що зі мною відбувається, це не сказати нічого.

— Що сталося? Ти наче не шаблю побачила, а привида. З тобою все гаразд?

А я ледь оговталась, просто кивнула і відійшла в сторону, щоб Ромка міг пройти.

- Таке дивне відчуття, я наче тримаю в руках шматок історії. Ти уявляєш, скільки вона коштує? — почала я переводити розмову від того моменту, коли я тормозила.

- Судячи з твого погляду, ти вже й гроші в бутіках витратила. Її, однак, у нас заберуть.

Тут я з ним повністю погодилась. Історична ця знахідка чи ні, але ми маємо її віддати, оскільки все вже записано на камеру і, не зважаючи на те, ловить тут сигнал інтернету чи ні, шоломи влаштовані так, що все, що бачимо ми, передається до центрального офісу, як тільки буде нормальний сигнал. Дістати чи відключити флешку ми не можемо, оскільки для цього потрібно розібрати половину шолома. Але моє видіння про якийсь там скарб було крутіше однієї шаблюки.

Настала моя черга спускатися на дно, і я вже з більшим ентузіазмом почала занурюватися. А Роман всівся на камені і тішився своєю знахідкою. Крок за кроком я спускалася все глибше на дно озера, а воно досить глибоке, метрів тридцять. Через велику кількість опалого листя в озері проходять інтенсивні процеси гниття, які збагачують води сірководнем. Прозорість води — невисока, тобто досить замулене. Як він знайшов ті діжки і меч, я не могла зрозуміти, але продовжила свої дослідження, рухаючись у протилежному напрямку від того, де був Ромка. Ноги загрузали в мулові, але я не хотіла плисти, оскільки розуміла, що ногами зможу краще відчути якусь річ. На дні також було багато гілок. Датчики на моєму костюмові налаштовані так, що кожних півгодини вони подають сигнал про те, що я маю винирнути. Я вже навіть втомилася ходити, коли почав звучати сигнал, і я мала винирнути.

Повернувшись до берега, я вийшла з води перепочити.

- Я не розумію, як ти знайшов ті діжки. Видимість жахлива навіть з підсвіткою на максимум.

- Я об них спіткнувся, а потім просто почав піднімати. Може ти сходиш в ту саму сторону і ще щось знайдеш?

- Я так розумію, ти сподіваєшся, що я ще якусь зброю знайду? — З посмішкою запитала я.

- Авжеж. Мене у воді вже попустило після вчорашнього. Дуже хочу їсти, але потерплю, бо знахідка дійсно крута.

Я погодилась та за 10 хвилин повернулася до води і пішла у той бік, де ходив Роман. Але, на жаль, я навіть на діжки не наткнулася. Камінці та гілки. Поки я ходила по дну, мені прийшла на думку ідея піднятися вище по скелі, туди, де був бій, і подивитися, чи зможу я там щось знайти, адже навряд чи буде ще можливість сюди повернутися. Настав час виходити і я реально нічого не знайшла.

На березі я почала підводити розмову до свого видіння.

- Слухай, Ром, а якщо там зверху був бій і меч впав у воду десь звідти. Ми на квадроциклі, давай з'їздимо подивимось. Це займе десь півгодинки. Ти ж не умиреш з голоду?

- Півгодини туди, півгодини назад, а потім ще дорога до санаторію майже година. Але про бій на пагорбі це ідея. Ну-у-у... Добре, збирайся швидко, поїдемо.

Мою втому як рукою зняло, ця цікавість поглинула нас обох і вже за хвилин 7-8 ми рухались поміж дерев вгору. Трохи правда потрусило, але вже майже на вершині Рома зупинився.

- Давай тільки швидко, ти вліво, я вправо.

Мене довго просити не треба було. Я кинулась по лівій стороні пагорба активно вдивлятися під ноги, піднімаючи вищі купки з листям кривою палицею. Крок за кроком, не знаю, навіть, що шукати. Аж раптом палиця наткнулась на щось металеве. У мене всередині все аж йокнуло, розгортаю, а там шкарабанка "сніданок туриста". Так, сьогодні точно не мій день. Ми побродили по пагорбі ще десь півгодини, але нічого так і не знайшли. Якщо чесно, я очікувала, що буде якесь видіння, але тиша. Рома справді був дуже голодний, і ми всілись на свій квадроцикл та попрямували до санаторію. Всю дорогу їхали мовчки.

Повернулися вже близько шостої години. Рома пішов уперед заносити до мого номеру валізи, а я поїхала повертати наш транспорт.

Вже того хлопчини, що мені видавав квадроцикл не було, а сидів якийсь старий чоловік, наче охоронець. Він оглянув його та, переконавшись, що все працює, віддав мені паспорт. Коли чоловік торкнувся моєї руки сталося знову видіння.

Старенька хатина на схилі гори, біля столу на вулиці пореється висока білява жінка, вона складає пакунок, а перед ганком в траві бавиться лялькою з соломи така ж білява дівчинка. Вона активно копіює у своїй грі маму і тата. З будиночку виходить високий кремезний чоловік, він поправляє сорочку та підв'язує шаблю. Ого, то це той самий чоловік, що помер біля озера. Він піднімає свою доньку з землі та цілує її у щічку, щось шепоче на вушко і йде прощатися до дружини. Та ледь стримує сльози, але розповідає чоловікові, що куди вона йому поклала. Чоловік сідає на коня та скаче у напрямку гір. А потім сюжет, коли ця маленька дівчинка вже років сімнадцяти, зовсім доросла, закохана та одружується, і в неї теж народжується донька. А потім картина, як ця білява дівчинка вже стала старою бабцею, яка допомагає вже своїй дорослій доньці по господарству і доглядає онука. І цей чоловік, що забирав мій квадроцикл — це праправнук того вбитого біля озера воїна. Оце так!!! Такого повороту я не очікувала. Я справді дуже розгубилася і не знала, що мені з цією інформацією робити. Чи я маю

розповісти йому, що ми знайшли меч його прапрадіда, чи про той скарб, що говорив той вбитий мужик. Я зникла, просто подякувала і пішла до свого номеру. Що ж робити в цій ситуації??? Це питання виникло відразу. Але якийсь тихий голос у глибині душі підказував, що поки треба про все це мовчати.

Біля номера мене вже чекав Роман. Він віддав ключ і помчав їсти. Це виглядало дуже смішно, але така прогулянка викликала і в мене голод. Лишивши свої документи у номері, я вирішила теж піти слідом за Романом до ресторану.

РОЗДІЛ 7. ЗНАЙШЛИ СКАРБ

Після вечері я йшла до номеру майже як "сонна тетеря". Вдома, а потім смачна вечеря мене дуже зморила. Бачила Романа теж хилило в сон, і ми просто мовчки розійшлися по кімнатах. Я лягаю спати о 21:00 год вечора — це рекорд. Думка, з якою я вже вкладалася до ліжка після душі, — це те, який же там скарб так активно можна було ховати в ті часи. Один той меч вартує купу грошей, а якщо він ще й із срібла... Я тільки задрімала, як у мене почав дзвонити телефон. Бляд.. ь... це шеф. Він отримав відео з камер на шоломах і йому не терпілося забрати меч. По моєму голосу було зрозуміло, що я сплю, він хоч і вибачився, але продовжив розмову і повідомив про те, що завтра ввечері буде, щоб забрати знахідку та костюми, а ми можемо продовжити відпочинок.

Прекрасно, мене це влаштовувало. Я хотіла віддати все швидше і ні за що не хвилюватися. Сьогодні вставати о 06:00 ранку було легше. Я ще раз переконалася, що ввечері дзвонив шеф і мені це не наснилося, зібралася та й пішла на процедури.

Думка про пращура чоловіка, померлого біля озера, мене не полишала. Я весь час розмірковувала про те, як правильно себе повести. Я маю йому розповісти про те, що бачила чи ні?

Сьогодні на сніданку я зовсім нікого не зустріла, чи то я занадто рано чи занадто пізно, але відпочивальників у ресторані було зовсім мало.

Насолодившись вдосталь сніданком та кавою, я мала майже годину до наступної процедури, тому вирішила таки познайомитись з тим дідом та дізнатися, що він знає. Обійшовши територію кілька разів, я ніде його не зустріла, трохи засмучена попрямувала до свого номеру і раптом "Здрасте". Сидить в холі Рома разом з тим дідом і щось активно обговорює.

Підійшовши ближче, я зрозуміла, що вони дискутують саме про події давнини. Яка колись була зброя, хто жив на цій території. Перше, про що я подумала, це хоч би не розтріпав про меч. Підійшла, привіталася, представилась і така стою коло них.

- Чую ви про ці місця розповідаєте, можна я послухаю, мені теж цікаво. Чоловіки не мали нічого проти і чоловік продовжив свою розповідь про те, що йому розповідала його бабуся.

- То про що я... а-а..., коли мій дід загинув біля озера, з його загону лишилося лише чотири чоловіки живих. Вони мали оберігати книгу з записами дуже сильного та відомого мольфара тих часів. В книзі було описано лікарську дію кожної рослини на планеті, навіть тих рослин, що не ростуть у наших краях. Коли церква почала

переслідувати магів, відьом та мольфарів, то той знахар наказав моєму батькові заховати книгу, яка мала лежати до тих часів, поки не з'явиться людина, яка отримає та правильно розпорядиться знаннями книги. За легендою з книги вирвали одну сторінку і відвезли зовсім у другий кінець країни та закопали під якимось деревом, я думаю, що під дубом — додав від себе дідусь. На тій сторінці закляття "сили передбачення" та ще щось про те, що ця людина читає серця чи то душі людей, щось таке люди кажуть, кожен просто по-різному розповідає. Отож, до чого я, а... а... з тих чоловіків із загону один був досить жадібним — і він вирішив забрати собі книгу й отримати той дар. Він підлаштував так, щоб на загін напали в лісі, але й того скупого дядька випадково теж вбили, а коли бій скінчився двоє чоловіків з тих, які вижили, поїхали закопувати сторінку книги в невідомому місці. Люди розповідають, що до того місця вони мали їхати не менше дванадцяти днів, а ще двоє лишилися, щоб оберігати сховану книгу. Мій батько сховав її у скелі, і, щоб нащадок міг знайти цю книгу, він заповів слова "Синя вода під зеленим каменем тече — слово береже". З того часу пройшло років двадцять. Якимось тим селом проїздило військо, і в таверні хтось розповів одному із солдатів цю байку, ще й ткнув пальцем на підстаркуватого чоловіка, який сидів та напивався за крайнім столом, що то він оберігає легенду.

Цей чолов'яга єдиний знає, де та книга, а другий вже помер давно. Солдат, не довго думаючи, дочекався, поки дід добре нап'ється та вийде на двір відлоти. Там він йому приставив ножа до горла та таки випитав про схованку книги, а потім все одно вбив.

Військо на ранок виїхало з села, солдат на пошуки книги не зміг відправитися. Він повернувся вже аж через кілька років ще з якимсь паничем. Той називав себе дослідником та дуже прагнув віднайти ту книгу. Вони блукали по скелях близько місяця, поки знайшли той зелений камінь. То виявився здоровенний камінець оброслий мохом біля водоспаду. На жаль, солдат був неписьменний і зрозуміти, що саме в тій книзі він не міг, тому й домовився з паничем, що той дасть йому винагороду за знахідку. Панич дуже зрадів цьому, його влаштовував такий хід подій. Але, коли книга була знайдена, він вбив солдата і поїхав геть з села. Тіло солдата з перерізаним горлом неподалік водоспаду потім знайшли місцеві жителі. Куди поділася книга, тепер вже ніхто не знає.

Отака легенда живе про нашу місцину, ще є багато про кохання, але то я наступного разу розповім, бо треба повертатися, я тут геть засидівся.

Повільно піднявся дідусь та почимчикував до дверей. Якимось так дивно, ми лишилися з Романом на дивані і просто кліпали очима. І тут мене осягнуло, сторінкою з книги був той самий документ, який я розкопала на руїнах у панському маєтку і саме звідти мої здібності. Це ж треба так, через чотири роки почути легенду про те, як документ, що передав чи то надав мені здібності до передбачення, потрапив в те місце, де я його знайшла. Ото закрутилося. А все ж почалося з посилки від брата з геопристроєм. Мої думки понеслися згадувати сиву бабцю, що наказувала мені берегти секрет документа і передати його правильній людині, коли на те прийде пора, про те,

як зірвався будинок в тому селі, про страшних лікарів-викрадачів донорів органів. Я б ще сиділа замріяно, аж мене штовхнув Роман.

- Поїхали до водоспаду! — Різко видав він.
- Але ж книгу знайшли, чого туди пхатися? — Я не зовсім його зрозуміла.
- Не знаю, просто цікаво. То ти ідеш чи ні?
- У мене ще дві процедури, а потім обід. Давай після двох годин.
- Добре. В 14:00 в холі. І ми розійшлись у своїх справах.

Цього разу Рома взяв на прокат велосипеда. Якщо чесно я не сильно зраділа, але по грошах це набагато дешевше, тому довелося крутити педалі. Коли виїжджаєш на головну дорогу, водоспад здається не дуже далеко, але коли їдеш, то дорога займає майже 40 хвилин, а це трохи виснажує. Частину шляху довелося йти пішки, бо через гілки дерев над стежиною їхати було не зручно, але цікавість брала верх, і ми прямували до водойми.

Здоровенна сила води на великій швидкості падає донизу і краплини розлітаються у різні боки. Знизу стоїть густа піна та плаває, опале з дерев, листячко. Кілька жабенят, що грілися на сонці, відразу шуганули у воду, почувши шурхіт від наших кроків. Камінці навколо водойми були покриті зеленим мохом, який в цю пору саме добре розрісся.

- Отакої!!! І який із них зелений камінь, якщо вони вже всі покрились мохом? — Нестримано вигукнула я.

- А як там той дід казав про камінь, вода під ним тече чи над ним? — Задумливо проговорив Рома.

- Наче під каменем. Зараз згадаю ...е..ну... а... а.... "синя вода під зеленим каменем тече". Так! Так, саме так.

- Значить треба шукати, щоб вода з-під каменю текла. І він поліз оглядати камінці, розлякавши всіх комах, що спокійненько собі там жили.

У мене не було бажання тягати камінці, я вмостилася на березі, зняла взуття і засунула ноги у воду. Вода була досить прохолодною як для такої спеки, але це вода з гірського водоспаду, так і має бути. Цим часом Роман бродив навколо, розглядаючи та тягаючись з камінням, але безрезультатно.

- Чому ти сподіваєшся тут щось знайти, адже той вчений чи хто він там забрав книгу?

- А може ще якийсь скарб є, — замріяно відповів хлоп

РОЗДІЛ 8. ДВІ КНИГИ

Пройшло хвилин десять двадцять, мені це набридло і я вирішила пройтися, кроків за сорок по ліву сторону водоспаду я побачила невелике джерельце, яке вибивалося вузькою цівкою з-під здорового каменю. Камінець не був зелений, а темно-сірий з бурим мохом знизу. Вода бігла дуже маленьким потічком, гублячись між високою травою та впадала туди, де водоспад. Я підійшла та нагнулася до камінця і мені знову було видіння. Як великий та кремезний чоловік, той, що загинув біля озера, вчить свою доньку розбиратися в кольорах, він показує їй сірий, а вона каже, що то зелений.

Ось, що він мав на увазі, він сховав під сірим каменем, а слова про те, що "синя вода з-під зеленого каменю тече", він шепотів своїй доньці на вухо, коли від'їжджав, наче передчував свою загибель. А дівчинка дуже гарно запам'ятала останні батькові слова, вона їх потім не один раз своїм онукам повторювала.

Я нахилилася ближче та засунула руку у воду під камінець, там справді щось було. Я ледь вицупила плоску металеву коробку. Не знаю, яке закляття тримало її в цілості, що вона до цього часу не поіржавіла, але мене переповняли емоції. Я почала обережно піднімати кришку, і там справді була книга. Шкіряна темно-зелена обгортка розписана дивними знаками. Я поклала на землю металевий ящик, і він відразу на моїх очах розсипався в порошок. Лишилася лише купка іржи, я аж рот відкрила від здивування. Оце-то магія.

Розгортати книгу я не стала, а просто запхала її до рюкзака і пішла назад до Романа. Налазившись по камінцях, він просто сидів і спостерігав за красою водоспаду. Гучний шум води поєднувався з цвірінканням птахів та глухим жаб'ячим кваканням. Я підійшла і сіла поряд. Тільки-но вместилася, як знову видіння.

Якийсь русявий хлопчина дістає з-під каменю біля водоспаду книгу, але зовсім іншу. Вона обгорнута в шматок шкіри та має повністю блідо-коричневі сторінки. Поряд стоїть ще чоловік, він років на десять старший і з довгим волоссям, бородою, одягнутий у старезне вбрання та виглядає дуже стомленим. Хлопець розгорнув пакунок, погортав сторінки книги, а тоді різко повернувся та перерізав горло своєму супутнику. Бородач навіть не зрозумів, що з ним сталося, глянув на ножа, на кров і повільно впав на землю. Хлопчина переконався в тому, що той дійсно вмер, витер об його одяг ножа, розвернувся і почав обережно загортати книгу. Спакував все до своєї торби та й пішов геть у глиб лісу.

А потім я бачу картину, як старий престарий дідусь стоїть перед цим водоспадом та шепоче щось над книгою, обгортає її в шкіру та кладе під камінець, то не магічна книга, а якась інша, також про рослини, але отруйні, якраз її і знайшов той молодик-дослідник. Сховавши своє добро, старець озирнувся на всі боки, переконався, що його ніхто не бачить і пішов у напрямку поселення. Діда — "чорного мага" вже майже перед селом зустріли солдати та вбили.

Цей старець був відьмак, але не місцевий, він йшов світ за очі, тікаючи від переслідувань церкви. Чорний маг також прагнув зберегти свої знання і дуже сподівався передати їх здібній до цього людині в найближчому поселенні, оскільки сили його потихеньку покидали.

Солдату, що вбив відьмака передався хист до магії, але зрозумів він це трохи згодом. У видінні це так цікаво виглядало, наче вузька темна нитка оплітає чоловіка, зашиваючи кожну частинку його тіла в чорний колір.

Те, що дві різні книги були сховані майже поруч одна з одною — це просто збіг, а можливо якась задумка долі. Видіння обірвалося.

В мене сяйнула думка, що русявий хлопчина, що вбив бородатого дядька і є той дослідник, що знайшов книгу про отруту і тестував дію рослин на реальних людях у

кораблі. Маючи кошти та ресурси, він саме через книгу створив той корабель, який ми знайшли під землею. Тобто я бачила видіння, як і чому був побудований корабель для тортур. Але ж книгу ми там не знайшли. Виходить пан забрав її з собою, коли тікав з країни, чи це її він називав скарбом, коли ховав на території маєтку. Оце-то події, чому з усіх запропонованих центрів відпочинку я вибрала саме цей? То дія заклання чи справжня доля? А що ж стало з тим солдатом, який перебрав на себе чорну магію? Питань тепер було ще більше, ніж відповідей. Виходить у зеленій обгортці справжня книга мольфара того доброго, який допомагав людям, а під каменем біля водоспаду щоденник з описом дії отруйних рослин, яку мав успадкувати майбутній чорний маг, але отримав її звичайний дослідник-експериментатор, або правильніше сказати вбивця-садист. Це вже стає дуже цікаво...

Посидівши ще трохи на березі, ми вирішили їхати. Крутити педалі під гору було дуже важко, але я поверталася до номеру з великим ентузіазмом, оскільки в моїх руках був справжній скарб — книга древнього мольфа — ра. Шкода Романа, він був трохи засмучений, що нічого не знайшов, але намагався не подавати виду. Ми повернулися практично перед вечерею, що дуже радувало, оскільки, наїздившись і набродившись, страшно хотіли їсти.

А потім потрібно було ще з'їздити на зустріч з шефом та віддати йому меч і костюми.

Близько 21:10 ми зустрілися в кафетерії з директором. Ділилися враженнями про прекрасні краєвиди, про дуже гарне озеро в горах, де був знайдений меч. Роман розповів йому коротко легенду, що нам повідав місцевий сторож. Балакали майже годину. Шеф підвіз нас до санаторію, ми попрощались і збиралися вже розходитись, коли знову зустріли компанію наших знайомих, які з двома пляшками коньяку та фруктову нарізкою

прямували до встановленого біля бесідки мангалу. Побачивши нас з Романом, вони дуже зраділи і почали запрошувати до себе. Якщо чесно мені дуже кортіло піти до номеру та полистати книжку, але вони нас практично затягли з собою до бесідки. Довелося сидіти з ними та пити солодку воду. Роман після четвертої стопки алкогольного напою почав обговорювати, точніше переповідати легенду, що ми почули від місцевого сторожа. Мені іноді так хотілося вставити своїх п'ять копійок та додати подробиці, але я мовчала. Посидівши з ними ще майже годину, я вирішила піти до номеру. І тут "герой кохання" Олег встає з-за столу з метою мене провести. Оце щастя, все життя мріяла про такого кавалера. Сидіти в компанії одне діло, але я як подумала, що цей бідолаха десь там під дверима номера полізе цілуватися, то мене аж знудило. Я швиденько махнула до побачення і дременула по стежині до свого корпусу. Він ще щось кричав п'янючим голосом, щоб я почекала, а я зробила вигляд сліпої, тупої, глухої дівчини, точніше ввімкнула повний мороз.

В номері після душу, вмостившись на ліжку, я, нарешті, відкрила книгу. Перша сторінка була розмальована дивними знаками, які позначали стихійні явища природи: дощ, град, сніг, блискавицю, вітер, сонце, туман, навіть ураган був зображений. Я

перегорнула наступну сторінку, а вона пуста, ще одну, ще аж до кінця, а там нічого, лише в самому кінці вирваний останній листок.

У мене таке розчарування і розпач. Як могло загинути стільки людей, оберігаючи записник з малюнками явищ природи. Мені хотілося запустити нею у вікно.

Якщо чесно, я очікувала побачити написаний дивними літерами текст, якийсь опис різних рослин і геть не пустий записник з хмаринками.

Сук...а, а я навіть ні з ким не можу обговорити це. Засмучена та вражена, я поклала книгу в шухляду біля ліжка і вирішила просто лягти спати, бо вже почали злипатися очі.

Лише я задрімала, як у мене знову видіння, а, можливо, то був просто сон. Солдат, що вбив діда "чорного мага", із своїм загonom дійшов до річки.

Стомлені та брудні, вони вирішили зробити привал. Розбили табір, розвели багаття, напоїли коней і прийнялись готувати вечерю. Один з командирів того солдата постійно його діставав, то ти не так став, то коня неправильно загнуждав, то меч брудний, то ще щось. Солдат увесь час на нього злився, але не перечив. Цього ж разу кожне зауваження командира здавалося, наче з нього виринають шматок його гідності, кожне слово душило, якась неймовірна лють, що панувала глибоко всередині душі. Демон облаштовувався та шукав лише причину, щоб взяти контроль над розумом і тілом солдата. Почало сутеніти і командир знову зробив зауваження солдатові, малесеньке, реально по справі, а той просто взяв жменю землі (він навіть не розумів, що він робить і навіщо), сипнув йому її під ноги і щось забормотів. Командир дуже здивувався, але не надав цьому значення. На ранок командуючий прокинувся з гарячкою, страшний біль ламав його тіло, руки та ноги викручувала якась невідома хвороба. Чоловік стогнав та махав кінцівками, ніби на ньому сидів ведмідь, з носа пішла кров фонтаном і вже за годину той просто помер від задухи. Військо, вражене швидкою смертю свого керівника, вирішило йти вперед та не затримуватись біля річки.

Демон, що перейшов в тіло солдата не з власної волі, а через вбивство, мав забрати свою ціну за кожен магічну дію чоловіка. Виконавши перше заклиття і відчувши свою силу, солдат не зупинився. Всі, хто йому не подобався, починали вмирати з дивних та невідомих причин. Кожна смерть мала свою ціну і відразу обернулася для солдата втратою енергії та розпаленням ще більшої люті в його душі.

Неймовірна роздратованість почала пожирати душу. Стали з'являтися кошмари, а в кожному сні обличчя вбитих ним людей. Він чув у своїй голові людський стогін, плач, людські думки, в яких звучали скарги, невдоволення, прокльони. З часом дар магії переросте у страшну хворобу у тілі солдата. Пізніше її обізвуть "холерою" або ж "іспанкою", яку він принесе майже в кожен домівок по всіх країнах. Невідомий вірус, що розповсюдиться з великою швидкістю, забере більше життів, ніж дві світові війни. Тоненька чорна нитка, як павутина, буде нескінченно вплутувати в своє полотно нові і нові людські життя. Майже 200 років Демон гулятиме по людських тілах, аж поки його не зупинять. Лише тому, що людина, яка перебрала на себе здібності до чорної магії, не мала тої сили волі, щоб контролювати демона всередині. Звичайний

слабохарактерний чоловік перетворив зло в своєму тілі на могутню і неконтрольовану хворобу, яка довгий час пожирала людські життя.

Той старий дідусь — чорний маг, в якому жило це зло, вмів його стримувати і використовував у потрібний час

та у правильних цілях. А ненавчена людина, солдат, забравши на себе Демона, навіть не уявляв, на що перетвориться його безвідповідальність.

Я прокинулася, було таке відчуття, ніби пройшло років триста, глянула на годинник, а там лише дві години ночі. Я прокручувала у своїй голові той сон і не розуміла, що мені далі робити з цим. До чого тут книга моль— фара і до чого тут я... А потім, трохи заспокоївшись, просто знову заснула.

Ранок. Будильник дзвонить вже втретє. Так не хочу вставати, але все ж маю сповзти з ліжка. Лець розплющивши очі, я побрела до ванної. Трохи розчухавшись та привівши себе в порядок, я пішла на ранкову процедуру, а далі на сніданок.

РОЗДІЛ 9. Я ЧИТАЮ

Після сніданку в мене була година до наступної процедури. Я пішла до номеру з метою ще хоч трохи поспати. Вмостившись на ліжку, я вирішила ще раз погортати книгу. Дістала з шухляди, поклала біля себе та розгорнула.

Придивившись уважно до зображених явищ природи, я помітила, що від сонця намальований промінчик до води, від води до землі, а потім далі і далі. Як у дитячій грі, потрібно було по стрілочках повторити маршрут. Я провела пальцем до кожної картинки, відобразивши певний шлях, а потім перегорнула сторінку. І на папері почали з'являтися букви, малюнки рослин, які зображували, в яку саме пору року цю рослину потрібно збирати. Сам текст прочитати я не змогла, символи були написані якоюсь не зрозумілою мені мовою. Поки я дійшла до останньої сторінки, роздивляючись малюнки, тексти з початку книги почали зникати. Тобто, я мала чітко знати, про яку рослину маю прочитати, оскільки текст відображався буквально кілька хвилин. Ого, як цікаво. Це мене так вразило, я не могла зрозуміти, як люди тих часів до такого додумалися і як вони це зробили технічно. Я не сильно вірила у магію, а прекрасно розуміла, що книгу просочили певним компонентом, який видно лише при сонячних променях і досить не довгий час. Але якщо ти розумієшся на властивостях трав, то це певно не складно. Шкода, що я не розумію, якою мовою написано.

Поки я розбиралася з книгою та роздумувала над усіма технічними моментами, знову задзвенів будильник, я аж підскочила з переляку. Моя година відпочинку пролетіла у супер швидкому режимі. Згорнувши записник, я поклала його знову до шафи, глибоко під одяг. Мені не дуже хотілося, щоб хтось із покоївок чи персоналу закладу бачив цей посібник. Я вже майже відійшла від шафи, коли знову почалося видіння.

Молодий хлопчина, років шістнадцяти, допомагає хворій дівчинці. Він гортає книгу під променями сонця та шукає потрібне зілля. Нарешті, знайшов, прочитав та пішов готувати ліки. Дівчинку він врятував, вона вийшла на двір, а там за дверима стоїть здоровецька черга з людей, яким також потрібна допомога, і кожен прагне потрапити

до мольфара. А той робить зілля, змішує трави, поєднує цілющі компоненти, які рятують життя. Проте, кожного разу не знаючи, чим лікувати певну хворобу, і відкриваючи книгу, він стає старішим. Тобто, чим частіше хлопчина розгортає зелений записник, тим менше часу йому лишається для життя. Одна хвилина його буття перетворюється на дві. А потім сюжет, де він у своїх тридцять років виглядає як п'ятидесятирічний чоловік, але він не відмовляє. Відчиняє двері та запрошує наступного, знову змішує трави, знову лікує. Твою ж матір, виходить, поки я гортала книгу, мій час біг вдвічі швидше, ось чому я не зрозуміла, як пройшла година. Це ж як потрібно любити людей, щоб піти на таку жертву. У мене аж "мурахи побігли по шкірі", це ж яка він щира та добра людина. Я дійсно була вражена.

Я б ще розмірковувала, але раптом задзвонив телефон. О, Роман не спить.

— Доброго ранку!

- Привіт. Чим плануєш сьогодні займатися, окрім прийому ванн та процедур? — відразу задав питання Рома.

- Та, в принципі, не думала про щось конкретне. В тебе є цікава пропозиція?

Що я роблю після обіду? Та в моїй голові і так повна каша, — я ледь стрималася, щоб не буркнути у відповідь.

- Давай поїдемо після обіду на екскурсію до старого монастиря з нашими знайомими. Все ж веселіше, ніж тинятися по території, бо якщо я залишуся, то знову нап'юся.

- Добре, а о котрій виїзд?

- Ну-у-у, давай о 13:30 біля центрального входу в парк. Встигнеш за півгодини поїсти?

- Так. Домовились.

Я погодилась, оскільки мені потрібно було трохи від— воліктися від думок. А почувши про якийсь там старий монастир, в мене аж "загорілися очі".

Оскільки тут просто так нічого не відбувається.

РОЗДІЛ 10. ЗАКИНУТИЙ ЗАМОК

О 13.20 я підходила до парку. Ромка вже стояв і сказав, що наша екскурсія автобусом триватиме майже п'ять годин, їдемо ми не в монастир, а в замок, побудований тамплієрами.

— Ну п'ять годин, то п'ять годин. Хай буде замок, однак краще ніж в номері сидіти.

Я так добре поїла, що хотіла швидше вмотитися у м'яке сидіння та хоч годину поспати. І всі ті видіння за сьогоднішню добу крутились постійно в моїх думках. Треба було просто відволіктися на щось інше та розкласти все по полицях.

Ми підійшли до автобуса, за нами буквально через кілька хвилин прийшов Олег з Настею, а ще за кілька хвилин Света, Ірен з Єгором та Марина. Ірен відразу сіла біля Романа, Света притисла між сидіннями Єгора і скомандувала сідати біля неї. Я зрозуміла, що якщо не сяду з кимось з дівчат, біля мене буде Олег і мені доведеться слухати його не одну годину. Тому я швиденько вмотилася біля вікна і гукнула Марину, а та з великим задоволенням сіла поряд, оскільки симпатії до Олега вона

також не проявляла. Лише Насті було фіолетово на того бідолаху. Бо він прекрасно розумів, що з його доходами шансів справити враження на дівчину в нього немає. І щоб він там не заливав, вона його відразу пошле. Відчуваю, подорож буде цікавою.

До першого пункту призначення ми їхали півтори години, а потім перед моїми очима постали звичайнісінькі руїни. Середнянський замок — точніше те, що від нього лишилося.

Багато істориків стверджують, що в цьому замку довгий час жили рицарі-тамплієри, саме вони його і побудували у дванадцятому столітті. Він виступав як пункт контролю за торговими шляхами, які проходили в давні часи на тих територіях. Легенди стверджували, що навколо замку дуже багато підземних ходів і це дійсно виявилось правдою. Їх потім почнуть використовувати у якості винних підвалів для зберігання вина.

А ще за переказами у замку схована чаша священного Грааля. Чашу Грааля нібито створено з дорогоцінного зеленого смарагду, який Архангел Михаїл вибив мечем із корони Люцифера... і її колись сховали саме у цих стінах. Та сила, що захищає чашу від людського ока — це серце, відомого капітана Іштвана Добо, поховане на території замку. Оскільки тіло самого воїна заховане у родовому маєтку в селі Доборуське, а серце на землі Се—реднянського замку. Ну, таку байку переповідають місцеві жителі туристам.

Почувши цю розповідь, мене аж затрусило, ще мені не вистачало Грааля. За легендами: хто вип'є з цієї чаші, отримає вічну молодість та неземну мудрість. Адже це саме та чаша, з якої сам Ісус Христос пив під час Тайної вечері!

Як на мене, то навіщо жити вічно, якщо ти вже все знаєш? Це якось безглуздо. Коли людина пізнає світ, створює щось нове та розвивається — то це певний процес, в якому полягає людський фізичний та духовний розвиток. А ім'я людини згадуватимуть вічно лише тоді, коли вона створить щось неймовірне, вражаюче, захоплююче, а тут все і відразу, без зусиль. Навіть не цікаво, проте це лише моя думка... І впродовж майже двох тисячоліть точаться суперечки: існувала ця містична чаша чи ні? А відчайдухи шукають її, прагнучи жити вічно.

Коли ми вийшли з автобусу, всі дружно ринули розглядати майже зруйновані степовим вітром, морозом та дощами стіни. Каміння висипалося кожного разу, коли ти до нього доторкався. Ну таке, досить аварійненько виглядає. Я боялася доторкнутися будь до чого. Мені геть не хотілося навіть знати, де Той Грааль і що з ним робити. Просто така собі руїна, нічого особливого. Походивши навколо і вдосталь пофотографувавшись, ми прямували до автобусу. Я йшла позаду, намагаючись не торкатися до стін, до будь-чого поряд і тут цей клятий камінець вискакує з-під ніг, я спотикаюся і лечу прямо на високого сивуватого чоловіка. Добре, що дядько досить кремезний і він встояв. Він мене втримав, щоб я не впала на землю.

- Ой, вибачте, вибачте! — Я відразу почала вибачатися.

- Все гаразд, з ким не буває. Ви цілі? Не вдарилися? — ввічливо та досить спокійно запитав він.

- Все гаразд. Дякую, що спіймали. З посмішкою відповіла я і обперлася рукою на стіну.

Біле каміння наче дихало сумно за минулим. І не встигла я оговтатись, як знову видіння.

Неймовірно гарна будівля. Вона наче зроблена з Кришталю. Величезні скляні квіти обплітають колони. Вони настільки гарні та якісно зроблені, що здаються живими. Від червоних троянд до малесеньких квіточок бузку. Робота така вражаюча та тонка, що навіть не віриться, що це зробила людина.

Кожна стіна будівлі має екран, на якому висвічуються по черзі заповіді із Біблії. А всередині зали великий білий камінь, з-під якого біжить струмок. Над каменем — правильний дванадцятигранник (додекедр), об'ємна геометрична фігура, поверхня якої складена з дванадцяти правильних п'ятикутників.

Кожна вершина додекаедра є вершиною трьох правильних п'ятикутників. Таким чином, додекаедр має 12 п'ятикутних граней, 30 ребер і 20 вершин. Сума плоских кутів при кожній з 20 вершин рівна 324° . (ВІКШЕДІЯ). Цей багатогранник зависає в повітрі та постійно обертається, всередині нього розміщений кубок, прикрашений зеленим смарагдом.

Сонячні промені крізь скляні стіни будівлі потрапляють на той дванадцятигранник і відбиваючись переливаються всіма кольорами. На стіні, навпроти входу, висить величезна ікона чи то картина, зроблена із камінців Сваровських "Тайна вечеря". Це Церква. Але вона іншого формату. На даху стоять сонячні панелі, які живлять всю комп'ютеризовану систему будівлі. Замість ікон на екранах впливають заповіді, а перед входом два великих дерева-ліани гліценії, які цвітуть фіолетовими суцвіттями, потрохи оплітаючи верхівку даху.

Перед центральним входом стоять два кам'яних янголи, які тримають по таблиці із заповідями. Коли ти ступаєш на підлогу цієї будівлі, маленькі сонячні краплинки, ніби іскри піднімаються вгору і тануть в повітрі. Позаду Кришталевої Церкви простягнувся великий парк з дуже цікавим ландшафтним дизайном та фруктовим садом. Це місце не схоже ні на що. У парку вздовж доріжок стоять білі пласкі монітори, на яких, з однієї сторони, висвітлюється 3-Д проекція тварини з лісів України, а з другого боку, опис та характеристика їх з цікавими фактами. Тобто, візуалізована енциклопедія. На одній алеї всі хижі птахи, на іншій — комахи, потім риби, а далі гризуни і т.д. Це можна назвати 3-Д Зоопарком.

В кожній алеї парку зроблена якась сценка із Біблії. В одному місці Ісус іде по воді, ніби пояснюючи людям, що віра здатна на неймовірні речі. Ще одна, де він ділить шмат хліба та рибу на 5000 людей, потім наступна, яка зображує розмову з Люцифером, а ще наступна, коли він зцілює. Далі великий Ковчег, а там в глибині парку Ісус молиться. Це настільки дивовижно, що мені не хотілося, щоб моє видіння закінчувалося, я так захотіла лишитися в тому місці та роздивитися, але все перервалося.

Поки я стояла і насолоджувалася видінням у моїй голові, майже всі туристи зайшли до автобуса і мені довелося дуже швидко бігти за ними.

Вмостившись знову біля Марини, я продовжила маршрут. Ми об'їхали ще три старих замки та роздивлялися красу гір, але та Церква, що була у моєму передбаченні, просто не виходила з моїх думок. Було таке відчуття, наче ти потрапив у "маленький рай" на землі, створений людьми. А ще відчуття спокою та миру...

Находившись вдосталь, ми повернулися до санаторію близько 20:30 год і відразу всі дружно пішли їсти, бо були дуже голодні.

- Не знаю як Ви, а я йду спати. Я в цьому санаторії мала б відпочити та виспатись, а я така втомлена, ніби третій день без вихідних працюю, — поскаржилась я під час вечері. Всі засміялися, оскільки також находилися сьогодні вдосталь і були досить виснажені.

- А ми ще збираємося на дискотеку, зараз годинку відпочинемо і поїдемо танцювати, — заявила Настя.

- Ви скажені люди! — Додав Роман. Він також виглядав доволі втомленим.

Ми ще трохи посиділи і розійшлися по своїх кімнатах.

РОЗДІЛ 11. ДИВНИЙ ГЛЕЧИК

Повернувшись у номер, я насамперед перевірила чи є зелена книга, але все гаразд. Речі лишалися на місці. Відкривати той записник я вже боялася. У мене вистачило сил лише прийняти душ, і я відразу стомлена лягла спати.

Сьогодні була та ніч, коли я дійсно добре виспалася. На ранкові процедури я йшла з великим задоволенням. В мене був масаж, потім термальні ванни і на завершення процедурна сауна. А після обіду я вирішила відвідати басейн. Ого, в сауні я зустріла Ірен з Романом, вони так гарно один про одного дбали, то рушничок поправляють, то руку Рома подасть, складалося враження такої собі сімейної парочки. Я підійшла, привіталася — і ми всі дружно пішли до сольової кімнати.

Я сиділа на стільчику в кімнаті та розмірковувала про ту Криштелеву Церкву з мого видіння... Вона вже десь є побудована чи це тільки має бути створено? Видно заточка на моєму обличчі змусила Романа почати із запитання:

- В тебе все гаразд? Ти така сконцентрована. Щось важливе обдумуєш?

- Так, дуже не хочу повертатися. Я наче і скучила за всіма, але тут так добре... — технічно перевела я розмову.

- Як ви плануєте себе сьогодні розважати?

- Ну так як у нас лише один день і ми маємо завтра їхати, то я буду сьогодні пити?! — впевнено промовила Ірен.

- Я теж! — відразу підтримав її Роман.

Ну, не скажу, що я чекала якусь іншу відповідь, це було й так зрозуміло.

— А Ви потім роз'їдетесь по своїх містах чи до РАГСу, щоб я знала, де Романа перед потягом шукати? — з іронією запитала я — і відразу всі розсміялися.

Находившись вдосталь по всіх процедурах, я знову пішла до кімнати. Десь глибоко в душі мені теж хотілося посидіти в барі, випити келих два шампанського, але якраз цього робити мені й не можна.

Вмостившись під ковдрою в кімнаті, я лежала і клацала телик. Минаючи то один, то

другий канал, я раптом наткнулася на розповідь якогось репортера біля старої хатини понад річкою. І я завмерла, мені геть було не важливо, що він там говорить, важливим була та річка. Місцина мені видалася такою знайомою, що аж дух перехопило. Наче я там все життя жила, але це не так. І тут знову почалося видіння.

Якась жіночка невеликого зросту спускається між скелями, по вузькій стежині до річки. Спека стоїть жахлива, сонце обпікає своїми променями шкіру, висушує залишки вологи в траві. Жінка дійшла до води, скинула

середини, вона почала пірнати, один раз, потім другий, третій. Щось шукала на дні. Аж, нарешті, вона дістала якийсь глечик. Задоволена собою, жінка почала пливти до берега і вже майже вийшла з води, коли раптом, як у фантастичному фільмі, її накрила величезна хвиля, яка різко піднялася з центру водойми і тут же перетворилася на Коловорот. Жінка почала кричати, борсатися, але все сталося так швидко, що на її крики навіть не встигли зреагувати хлопці, які метрів за триста лежали біля річки в тіні великої старої верби. І все... Тиша. Моє видіння завершилося. Дивно... Що та жінка шукала в річці і як так різко в таку спеку виник посеред річки коловорот. Справді, ці видіння в голові з'являлися, як серії фільму, які дуже хотілося додивитися, але другу частину перенесли на другий день. Сюжет по телику закінчився якраз тоді, коли моє видіння. Я тільки встигла прочитати у титрах Ів... ..ця. До чого ця жінка з глечиком??? Але якщо була річка, значить буде нове завдання по роботі. Я ще не встигла подумати, коли задзвонив телефон.

Це був мій директор. Він попросив, щоб ми, коли повернемося додому, відразу приїхали на роботу, бо є важливе і термінове завдання.

Тут мені ще більше захотілося шампанського. Тяжко видихнувши, я вирішила вийти в бар до наших давніх знайомих і потішити себе хоч безалкогольним коктейлем. Пів одинадцятої вечора, а рух у барі саме розпочинається. Мої знайомі саме ввійшли в раж і були дуже здивовані, побачивши мене поряд.

Олег відразу почав пропонувати мені шампанське або мартіні, я десь хвилин десять віднікувалася, але, зрештою, погодилася на безалкогольний коктейль.

Мені дуже не хотілося бути йому щось винною чи давати якийсь привід, але яка різниця, посиджу з годинку і піду собі тихенько.

Це я так собі нап лану вала... Проте вийшло все по-іншому. Хвилин за сорок наших розмов у барі до мене підійшла молода дівчина, вона представилася Оленою і сказала, що я дуже схожа на одну з її давніх знайомих, але та загинула в автокатастрофі, і вона, коли мене побачила, ледь не зомліла і майже увесь вечір вдивлялася в моє обличчя. І майже впевнена, що я на неї дуже-дуже схожа. Насправді, я її теж впізнала, але якщо хоч на хвилю поведуся, то все, доведеться знову тікати в інше місто, в нове життя. Я зробила вигляд, що зовсім не розумію, що вона хоче від мене, не чула, не знаю, не місцева і т.д. У прямому смислі "відморозилася", а в самої "матка в трусах була". Дівчина ще вдивлялася в мене кілька хвилин, потім повернулася до свого хлопця, з яким прийшла до бару. Оце, то так, ледь не спалилася... Посидівши ще хвилин двадцять, я технічно, тихенько, не прощаючись покинула бар. Краще піду в кімнату,

поки ще когось не зустріла зі свого минулого життя. На сьогодні вражень достатньо. Виїзд з готелю був о 05:40 ранку. Ох... ці ранки... Повернувшись з бару майже о 01:00 ночі і поспавши до 04:00, я намагалася зібрати до купи себе та ту частину речей, які лишалися в кімнаті. Все, нарешті, окинувши ще раз поглядом номер готелю, пішла до ліфта. На диво, в холі я зустріла Романа.

- Привіт. А я думала ти тут назавжди лишишся, — досить ехидно промовила я.

- Ні, шеф вчора дзвонив, сказав, що, якщо з тобою не повернуся, він мене пристрелить, і в чотири ранку дзвонив — будив.

— Ого, як виходить, там справді серйозне завдання в нас має бути.

Я не встигла нічого більш додати, як з'явився ліфт, а знизу вже чекало таксі. Вклавши свої валізи, ми помчали до Центрального вокзалу. Знову потяг, довга поїздка і, нарешті, ми вдома.

РОЗДІЛ 12. В ОЧЕРЕТІ

Після поїздки я ще була виснажена, але оскільки керівник дзвонив вже третій раз, я була змушена таки їхати на роботу. Знову ці сині стіни коридору та круті сходи на другий поверх у кабінет директора.

- Доброго дня. Не встигла я ще щось відповісти, коли за мною ж зайшов Роман.

Шеф вказав рукою на стільці, щоб ми сідали.

- Отже, розпитувати Вас, як відпочили, я не буду, бо знаю, що відпочивати завжди добре. У нас є нове завдання. Але цього разу пірнати будете вночі у сільську річку, щоб менше бачили і чули, оскільки те, що ми шукаємо, має трохи дивну легенду, і я не знаю, наскільки то все правда, що люди говорять. Тому треба, щоб все було таємно. І це для нас ще одна можливість протестувати костюми під водою у нічний час. Отже, Ви зараз повертаєтесь додому, добре спите, а о другій годині ночі я Вас заберу.

Ми з Романом були дійсно змучені, тому просто погодились і пішли геть.

- Дивно, міг би й по телефону це сказати, — здивовано промовив Роман.

Чого я сюди пхався через все місто, тепер знову годину повертатися. 100% щось незаконне задумав, — продовжував обурюватися Роман в голос.

- Яка різниця, однак, крім нас, ніхто не натягне ті костюми. Можливо викликав, щоб подивитися чи ми живі здорові... — почала я його заспокоювати.

- Може й так, добре. До побачення!

Ми попрощалися та роз'їхалися по своїх домівках. Я навіть до дівчат не стала заходити. Якось геть не хотілося. Я ще не була готова визнати той факт, що відпочинок таки завершився. А от поїхати зараз іще поспати, це було саме те, що треба.

Без десяти два я вже спускалася сходами на вулицю, де мене чекав великий білий бус разом з Романом та Директором.

- Доброї ночі. Ви сьогодні бусом, ми маємо піднімати щось велике і важке?

- Доброї ночі. Сподіваюся, що велике, але не важке.

- Зрозуміла. Стає вже цікаво.

Я прекрасно знала, що ніхто не відповість на моє запитання, оскільки за правилами тестування нам заборонено повідомляти про ті конкретні предмети чи речі, що лежать

на дні, так як це впливає на якість та очікування того, що ми шукаємо.

Цього разу їхали години півтори. Нарешті, авто зупинилося коло річки. У темряві було погано видно і важко зрозуміти, що це за місцина, тому ми швиденько переодяглися і почали занурюватися.

Річка жахливо замулена. Відразу, ступаючи крок за кроком, ноги вгрузали майже по коліна в мул. Кроків за двадцять я наштотхнулася на щось велике.

Тріснулася ногою і досить боляче, мені здалося, що то якесь поліно. А через кілька секунд почула, як виматю— кався Роман. Ага, це було щось велике.

- Ти також натрапив на щось.

- Так. Давай спробуємо роздивитися, може зможемо підняти.

Я нахилилася над тим, об що забила ногу. У воді погано видно і ця штука була схожа на якусь вигнуту конструкцію, я потягла..., але де там. Мул за багато років засів досить товстим шаром. Я спробувала зняти його руками, але лише скаламутила воду і геть втратила видимість. Роман повільно підійшов до мене і ми вдвох почали тягти ту штуку. Крок за кроком, ступаючи повільно ми дійшли до берега. У каламутній воді ми не зрозуміли, що тягнемо. Лише під берегом на поверхні я роздивилася, що то величезний череп. Ага, саме так, здоровецький череп чи то тварини, чи то рибини. Шеф з водієм підбіг до нас і допоміг покласти його на траву. Оце-то так, голова рибини у півтора метри.

Це звичайно не те, що я очікувала побачити, але моєму шоку не було меж.

- Оце, то чудовисько. Це ж скільки років цій рибці? — вигукнув Роман.

— Це лише початок, — спокійно так відповів шеф.

Ми з Ромою переглянулися і зрозуміли, чому дістаємо її вночі. Трохи прийшовши до тями, ми знову повернулися в річку. Рома ще знайшов дві великі кістки, видно від хребта тварини. Де були інші частини, ми так і не зрозуміли. Бродили по дну досить довго, я, крім пляшок і кількох шкарабанок, більше не дістала нічого корисного. Починало світати, за горизонтами рожеві промені сонця переливалися поміж високих верб над водою. Ставало видніше те місце, де ми були. Піднявши голову в гору, я побачила вузьку стежину поміж скель, яка вела прямісінько до води. Зліва стояла старенька хатина, яка практично нависала зі скелі. Мене аж підкинуло. Це та сама стежка з мого видіння про жінку, яка шукала глечик.

Я хотіла була геть вийти з води, але наче якась невидима сила повела мене вліво, понад очеретом, аж за два метри від того місця, де ми діставали голову. Я почала шукати по дну руками невідомо що і таки наткнулася на той самий глечик, який шукала дівчина. Знаючи, що мені його шеф навіть не дасть роздивитися, я просто засунула його поближче до берега в очерет і хотіла було вийти, коли мені ще раз під ноги потрапило щось здорове. Я гукнула Романа. Дістати цю штуку з води було ще складніше. Порослі поверх нього рослини тримали цю залізяку досить міцно. Ледь видовбали. Це цікаво, ми дістали мідний металевий щит. Він сильно окислився і був темно-зеленого кольору, але якісь узорі на ньому трохи виднілися. Круто. Вицупивши з води щит, я вже забула за той глечик.

Сонце вставало все вище й вище. Була майже п'ята ранку. Наш директор був задоволений знахідками і наказав закінчувати із зануренням та грузитися в авто. При виїзді з села я звернула у вагу на назву — Івн я.

Знову півтори години руху і я вдома. Нас відправили спати, і наказали мовчати про знахідки, але вже у понеділок виходити на роботу у звичайному режимі і написати звіти про якість занурення в нічний час.

Я вирішила все ж повернутися до тієї річки ввечері та забрати глечик. Мене дуже цікавило, що в ньому було такого особливого, за що загинула жінка.

Близько восьмої години вечора я вийшла з дому і поїхала у напрямку того села. Біда в тому, що останній автобус до села їхав о 20:30, а от назад вже не було. Але я не хвилювалася, вийду на трасу щось піймаю, або попрошу когось з місцевих завести. У крайньому випадку викличу таксі. Отже, до води я дісталася близько одинадцятої сорок. Автобус їхав досить повільно, зупинявся на кожній зупинці, а потім ще по селу довелося йти майже двадцять хвилин, але я добралася до тієї ріки. На вулиці вже геть стояла ніч, цвіркуні в траві виспівували одну мелодію, а жаби понад берегом свою.

Якщо чесно, мені не сильно хотілося залазити у воду, але коли я ступила один крок, потім другий у теплу-те— плу річку, відразу передумала. Відкинувши всі думки, я реально поплила під зоряним небом аж до середини річки, потім назад. Наплававшись вдосталь, мені таки довелося залізти в очерет за глечиком. Побродивши хвилин десять, я його налапала. Вхопила за ручку і потягла до берега. Обтершись та склавши в торбину всі речі, я почала виходити на пагорб по тій самій стежині, підсвічуючи собі дорогу. Мені хотілося як найшвидше дійти до дороги, піймати авто та всівшись вдома на дивані відкрити той таємничий глечик. Я майже дійшла до дороги, коли мене знову накрило видіння.

Старенька жіночка, стоїть на колінах перед піччю і молиться до ікони на стіні, потім іде до шафи, дістає з верхньої полиці стареньку книгу, замотує її у хустину і кладе до глиняного глечика. Потім виходить з дому і тією ж стежиною йде до водойми. Читає якісь слова, як на мене то — закляття, махає над водою руками і кидає горщик з усього розмаху до води. Прямо перед тим, як він впаде до річки, з води виринає здоровенна рибина, яка створює на поверхні коловорот, а потім зникає. Ого, як... Жінка повертається до будинку і на тій же самій печі вишкрябала ножом цифри 07.07.1920 р. А на ранок жінка вже померла, її вбили випадковою кулею солдати більшовицької армії, які зайшли в село.

Моє видіння завершилось і я звернула увагу на телефон, а там дата 07.07.2020 р. Сказати, що я трохи злякалася, це нічого не сказати. Виходить в тому глечики книга... Задумавшись та прокручуючи в голові своє видіння, я не зогледілася, як дійшла до траси. Я ще не встигла махнути рукою, як коло мене зупинилося авто, поліція.

- Ви чого посеред ночі бродите? — якось здивовано питав мене поліцейський, відкривши вікно автівки.

- Та, подзвонила подруга, щоб я за неї завтра вранці вийшла на роботу, а то їй не добре. А мені на 06:00 ранку, маю якось добиратися.

- Зрозуміло, сідайте, трохи підвеземо, а то невідомо ще, на кого натрапите.
- Ну тут я з Вами згодна. І я швидко всілася на задньому сидінні.
- Ви мене хоч до міста, а я там таксі викличу.
- Добре, скажете, де зупинитися, — погодилися хлопці.

Бажання заводити з ними розмову у мене не було, та й спати хотілося. Хвилин десять я ще слідкувала за дорогою, а потім все, вимкнуло.

Прокинулася від того, що автівка зупинилася на світлофорі при в'їзді в місто.

- Ми їдемо у район Смолянки, а Вам куди?
- Мені трохи в іншу сторону, пробурмотіла я з про— соння.
- А зупиніться там за переходом, коло таксиста.

Поліцейські стали мені і переконавшись, що таксист мене повіз, поїхали позаду, а потім повернули в інший бік.

Ну, майже третя ранку... Спати лишилося три години. Тому я просто засунула в шафу рюкзак і лягла спати. Подивлюся, що там, завтра вранці. Добре, що хоч мій хлопець був на зміні і про мої нічні пригоди не знає. Це була остання думка, з якою я дійшла до подушки.

Вранці я собі така — треба ще кілька хвилин поспати, а потім ще кілька хвилин, а потім, бляд... Час виходити, а я в ліжку. Ну, в рюкзак заглянути я не встигла, знову відклала все на вечір.

На роботі день пройшов, як мить. Наскладали мені на столі здоровенну купу бумаг, які я мала до вечора розгребти, ще й скласти звіт про видимість у костюмі під водою в нічний час. День промчав, я вже майже зібралася йти додому, коли до кабінету зайшов Роман.

- Ти вже знаєш про той щит, що ми знайшли?
- А то щит? Я думала, то так шматок металу. То що там з ним?
- Це бронзовий щит грецьких гоплітів. Ти уявляєш скільки йому років?
- Мене вже нічим не здивуєш, мені більше цікаві ті кості, то якась конкретна тварина чи просто велика риба?

- Ще не знаю, вони не можуть визначити. Подібної будови черепа немає в жодної рибини, навіть динозаври не підходять. Відправляють ті кості на експертизу до якоїсь закритої державної лабораторії. Ніхто навіть не міг подумати, що в тій річці на дні можуть бути такі речі. Я чув краєм вуха, що шеф планує повторити туди експедицію, бо ми не знайшли те, що просив його замовник.

- А що просив замовник?
- Якийсь горщик чи глечик. Я так і не зрозумів. Але ти уявляєш, як знайти в тому мулові горщик? Там місяць треба бродити..

Після слова горщик я Рому вже не чула. Виходить не просто так він мені до рук потрапив, і видіння сталися дуже вчасно. У горщику лежить ще якась особлива книга.

Далі думку я не встигла продовжити, мене повернув в реальність Роман.

- Агоо-в-в, ти там що, уявила себе на Ферарі? Я не впевнений, що нам від тих знахідок багато перепаде, відсиплють якісь копійки і на цьому кінець.

- І таке може бути, ми ж потайки діставали ті предмети, можуть і не поділитися. Але я туди хрін більше вночі полізу, хай самі обвішуються тими радіаційними костюмами і лазять по болоту, — досить обурливим тоном висказалася я.

— Та, ми просто люди, яких геть завтра можуть замінити, подобається це нам чи ні. Рома й далі продовжував би цю непотрібну розмову, але в нього задзвонив телефон. Очі засвітилися, руки затремтіли, кохана... Він спочатку зашарівся, а потім просто махнув бувай і побіг у коридор розмовляти. Ох, ця любов...

РОЗДІЛ 13. БЕЗ РОЗМОВ

Я ввечері змушена була дочекатися, поки мій коханий ляже спати, щоб, закрившись у ванній, нарешті, дістати та роздивитися глечик з річки. Я ледь відкрутила та виколупала щось квадратне. У темній тряпчині була замотана книга. Обгортка зі шкіри рудого кольору, сторінки досить товсті з великим шрифтом. Погортала і розумію, що текст написаний у дзеркальному форматі. І якби я не стояла з нею у ванній, то не скоро б здогадалася, як прочитати той текст. В ній описувалися всі небесні тіла, розмальовані сузір'я, якісь незрозумілі знаки та цифри. Згадуючи минулий досвід гортання книги, я вирішила відразу відкрити останню сторінку, але при цьому, роздивляючись текст, складалося враження, що я щось втрачаю. Лише згодом я зрозуміла, що це було. На останньому листку було зображено 12 зірок і написано, що, коли я знайду другу книгу, дві з цих зірок вже зникнуть з сонячної системи, вони якнайдалі від землі.

Описано, що, коли зникне остання дванадцята зірка, буде 06.06.6666 р. і весь Всесвіт зміниться..... І все. Що

значить зміниться? Я закрила книгу і аж розлютилася, що саме зміниться? І як все стане, добре чи погано? А-а-а... блін, якась дивна інформація.

Ця відповідь мене геть не влаштовувала. Але зібравшись з думками, я загорнула книгу в тряпчину та поклала у шафу до першої. Глечик довелося викинути, бо коли я хотіла поставити його в шафу у ванній, то він просто розсипався у мене в руках на шматочки. Свою функцію — збереження книги, він виконав. Тому я ще серед ночі підмітала ванну від залишків глечика. Зрештою, до ліжка я дісталася близько дванадцятої. В цю мить я ще не розуміла, що втратила, листаючи астрологічний довідник.

Так-так, кожна таємниця має свою ціну — у мене пропав голос. Я спробувала вранці привітатися з Сергієм, але де там, тиша. Оніміла... Саме тепер до мене дійшло, що я вже перейшла ту грань між доступним та таємним. У моїх очах був страх. Це оніміння назавжди чи з часом голос з'явиться? Я навіть не можу подзвонити на роботу. Що робити? Мій коханий приніс телефон і відкрив замітки.

- Пиши, що тобі потрібно, мені викликати лікаря?

- Ні, я поїду на роботу, я не хвора. Просто пропав голос. У нас на роботі є лікар, вона мене огляне, — нашкрябала я швиденько.

- Ну, як хочеш, давай, я хоч відвезу тебе.

З цим я погодилася.

Сергій відвіз мене на роботу і поїхав, а я мовчки пішла до шефа. Написала в телефоні, що болить горло і лікар заборонив розмовляти, тому якщо щось потрібно, я буду у своєму кабінеті, щоб не заражати оточуючих.

Шеф спочатку запропонував мені поїхати додому, але як поглянув на обсяг роботи на день, погодився з тим, що я лишуся. Однак якщо мені буде погано, то я можу поїхати. Такий варіант мене влаштовував. Я ж не хвора, просто без голосу.

На вечір мені прийшло повідомлення з банку. На рахунок прийшла винагорода за знахідки, я як глянула на цифру, то подумала, що обрахувалася з нулем. А..а..а... а..я навіть не можу крикнути... Ого!!! Як же це важко, постійно мовчати.

Але сума на моєму рахунку змушувала на це не звертати уваги.

Доробивши останні документи, я збиралася додому, коли у дверях з'явився Роман.

- Привіт. Ти як? Казав шеф, ти захворіла. Це після нічного купання тебе накрило? Я кивнула.

- Зрозуміло, а ти теж отримала смс на телефон з бонусом?

Я кивнула.

- Якщо чесно, я вражений, мені важко уявити скільки заробив шеф. Але я тепер можу зробити весілля, — відразу похвалився Рома.

- Так, так! Ти правильно зрозуміла. Ми з Ірен вирішили зійтися і якщо все буде добре, то одружимося. Я на вихідних буду перевозити її речі до себе.

Я посміхнулася і, підійшовши до Романа, обняла його. Мені було приємно знати, що він нарешті знайшов свою другу половинку. Хоча про те, що вони зійдуться, я зрозуміла ще на відпочинку.

На цій прекрасній ноті ми попрощалися та розійшлись. Роман поїхав в одну частину міста, а я — в іншу.

Три дні мовчання мені видалися дуже важкими, саме стільки тривало моє оніміння.

При чому голос з'явився якраз в той момент, коли я спіткнулася на сходинці і виматюкалася. Добре, що хоч нікого не було поруч. Ура!!! Нарешті, мене відпустило. Задоволена та щаслива я брела у свій кабінет, аж раптом задзвонив телефон.

- Так.

- О, ти вже розмовляєш? — здивовано пробурмотів шеф.

- Зайди до мене!

Він наче більше мене зрадів, що я, нарешті, балакаю.

В кабінеті вже чекав Роман.

У нас нове завдання, але я пропоную почекати ще два дні, щоб ти, зрештою, одужала, маємо поїхати за кордон.

- Та я наче здорова, можемо і завтра їхати.

- Тоді чудово.

- Я не можу їхати, мені на вихідних потрібно речі перевозити, — відразу занервував Роман.

- З речами доведеться почекати, перенеси свій переїзд, поїздка важлива. — Наполіг шеф.

Вгнувши голову та засмутившись, Роман кивнув і пішов геть з кабінету. Я наздогнала і давай втішати:

- Чого ти, якщо ми знайдемо щось хороше, то заробиш собі на нормальну весільну подорож.

— Як знайдемо... Буду весільну подорож планувати в горах, подалі від води, — роздратовано промовив Ромка. Я засміялася.

РОЗДІЛ 14. У ПОЛЬЩІ

Поїздка за кордон на три дні передбачала подорож аж у Польщу. Ото поїхали, я думала там в якусь Африку на Ніл, чи ще щось таке. Та де там. Ми приїхали у невеличке містечко Сандомир і мали занурюватися в річку Сан десь там, де вона впадає у річку Вісла. При цьому виснажені дорогою ми були в готелі близько четвертої дня. Шеф відправив нас поселятися, повечеряти, а о восьмій ми мали вже їхати на занурення. Виходить все знову вночі і таємно. Якщо чесно, я чекала якесь видіння, чи ще щось у цьому плані, але ні, тиша.

О восьмій вечора ми погрузилися в темно-синій бус і поїхали до річки. Годину їхали по місту чи де там, а потім повернули на ґрунтовий шлях, сказати, що нас кидало по всьому салоні, це нічого не сказати. Таке враження, що ми добиралися якимись чагарниками. Нарешті, водій зупинився.

— Ви прибули, можете виходити.

На вулиці почало сутеніти, але ще добре було видно очерет, кропиву та будяки понад берегом.

-Таке саме болото, яків нас, — нестримано поділився своїми враженнями Роман.

-А ти що очікував побачити "кисільні береги"? — Зауважив шеф.

-Річка як річка. Тут трохи є каміння по дну, тому будьте обережні. Цього разу умови складніші. Маєте добре вдивлятися і не забувати про безпеку.

Ми тихо кивнули і пішли натягувати костюми.

Вечір, вода тепленька, по поверхні скидається риба. В голові відразу сяйнула думка, чи не наловити риби. Хоч спробувати.

Ми розділилися з Романом: від великої палиці, яка нагадувала залишки старого мосту, він побрів вправо, я — вліво. Каміння під ногами було чимало, ступати досить важко, ти робиш крок, а нога ковзається, а то незручно, то зовсім немає куди ступити, як в таких умовах щось шукати?... Реально важко. Ти ходиш і думаєш, як би не грохнутись...

Дві години бродіння не принесли ніякого результату. Якщо чесно шеф був розлючений. Видно, ми мали знайти щось дуже важливе, але все безрезультатно. Врешті-решт потомлені та засмучені поїхали до готелю.

Я вже в готелі ступала сходами, роздивляючись в приглушеному світлі на стіні картини, які висіли кожних двадцять сантиметрів. Дійшовши до другого поверху, я наштовхнулася на зображення річки саме в тому місці, де ми сьогодні пірнали. Дуже гарно, але мосту на цій картинці теж немає. Просто гарне зоряне небо над стрімким потоком бурхливої води. Роблю останній крок на сходинці і в мене знову видіння.

Старий, покритий зморшками та згорблений дідусь тягне за собою чималу скриню, таке враження, що в ній лежить тонни дві каміння. Це ніч, і дідок, роблячи кілька кроків, постійно обертається, а потім, розгортаючи високу траву, знову ступає вперед, продовжуючи тягти свої речі. Добрівши до води, він роздягнувся, зайшов у воду по пояс і почав піднімати з дна камінці, все підряд, і великі, і малі. Він робив здоровенну яму, щоб покласти в неї скриню. Нарешті, розгорнувши достатньо, дід затяг у воду металеву скриню і, добре вклавши, почав зверху на неї накладати каміння. Вийшовши з води, він згріб свій одяг та й пішов зовсім в іншому напрямку. Він навіть не звернув уваги, де саме закопує, не зробив ніякої позначки. Його ціль була запхати скриню подалі від людських очей. І це не кінець... Видіння продовжилось тим, як років через двадцять місцеві хлопчики вирішили зробити на річці місток для риболовлі. І це якраз в тому місці, де була схована дивна скриня. Хлопчики притягли кілька великих полін, натягли старих дощочок, щоб почати будівництво. Вони борсалися і дуріли у воді, аж, зрештою, таки почали діставати з дна камінці, щоб заглибити великі поліна, і наштотхнулися саме на ту скриню. Вони вчотирьох ледь вицупили її на берег. Кілька ударів великим камінцем по застібці — і вони її відкрили. Так, діти знайшли справжній скарб...

Під старою скатертиною було складене столове срібло. Скриня була до верху набита посудом. Щастю дітей не було меж. Вони розірвали скатертину на четверо і розділили все знайдене майже порівну.

Лише найменший хлопчик ще взяв собі невелику книжечку, яка була загорнута в біленький рушник і лежала на самому дні. Погортавши сторінки, він просто засунув її в карман штанів та побіг додому до батьків із вузликом. Це були десь 60-ті роки — і батьки дітей навіть побоюлися комусь розповідати про таку знахідку хлопчаків. Дорослі просто тихо все поховали, а з часом столове срібло було продане. Книжечку батькам малий не показував. Він кинув її в себе на полиці поміж інших підручників і забувся. А ще через двадцять років у будинок, в якому жив хлопчина вдарила блискавка і він згорів. Від будинку мало що лишилося.

Родина переїхала в інше місце жити, а залишки згорілого будинку продовжували заростати травою та кущами.

Таке враження, що я цілий кінофільм подивилася за три хвилини. Ледь оговтавшись від своїх видінь, я побрела до кімнати. Виходить, що разом із сріблом дідусь ховав книжку, і на дні річки її точно немає. Потрібно шукати у старому будинку, який згорів багато років тому. Але я навіть не уявляю, де це...

Майже до чотирьох ранку я сиділа в інтернеті в пошуках того будинку. Спочатку шукала інформацію про згорілі будинки — безрезультатно, потім читала про пожежі, але нічого схожого. Нарешті, я ненароком перейшла за посиланням про продаж земельних ділянок. І "євріка" — це саме те місце.

Біля дороги росте стара верба, а позаду між кущиками стоять залишки частини будинку, який мав би давним-давно рухнути, але якась невідома сила тримає ще його вкупі. О, я знаю, куди буде моя перша екскурсія містом.

У зв'язку з тим, що я сиділа в інтернеті майже до п'ятої ранку, то сніданок в готелі

я проспала. Прокинувшись під обід, я вскочила з ліжка і почала швидко збиратися. Мені потрібно було поїхати в іншу частину міста, майже за місто, знайти стару розвалену хатину і побродити там, щоб знайти книгу. Я була впевнена, що ця книга лишилася у згорілому домі.

Викликавши таксі, я вирушила на пошуки. Дорогою я міркувала про те, чому в мене ці видіння про книги. Можливо, я маю зібрати їх всі до купи... Не знаю... Таксист був здивований, коли я попросила його стати коло руїн дому. Залишила йому 20 — ку і попросила почекати мене. Будинок реально виглядав страшно.

Розсовуючи височенний бур'ян та порослі гілки чагарників, я добралася до залишків будинку. Крок за кроком дійшла до найцілішої стінки. Саме коло неї були залишки шафи, яка від постійних дощів та минулої пожежі таки трималася купи, але лише на двох гвіздках. Я торкнулася верхньої полиці і шафа просто рухнула мені під ноги, точніше її залишки. Я спробувала перебрати увесь той брухт, але книги не було. Я почала оглядати будинок — і все марно. Трохи розлючена і сумна я пішла до виходу. Переступаючи поріг якраз спіткнулася об шматок цеглини і рухнула на землю. Відчуваю, що або потрібно ще шукати, або маю йти геть. Піднявшись з землі, я з усієї сили штовхнула старе відро, яке перегороджувало мені шлях,... а під ним щось блиснуло. Я не зрозуміла і підійшла ближче. То мерехтіла застібка на книзі. Я таки її знайшла!!! Ледь стримуючи свою радість, я помчала в таксі.

Всю дорогу в моїй голові було лише два запитання: про що ця книга і яку частинку себе я втрачу, якщо зазирну на її сторінки.

В готелі мене вже чекав Роман. Він повідомив, що сьогодні ввечері ми знову маємо повторити занурення, але вже з повною відеозйомкою та коментарями про наші відчуття під водою. Розповів, що ми маємо знайти якийсь старий скарб місцевого лікаря — він ненароком підслухав розмову нашого шефа по телефону. Отакі новини.

Цього разу я вирішила книгу не відкривати, повернувся додому, тоді погортаю. Так буде безпечніше.

РОЗДІЛ 15. СОКИРА

Близько 20:00 вечора ми знову, сівши у той бус, виїхали до річки. Але цього разу почали занурення ближче до мосту. Бродили майже дві години, у Роми вже почав сідати в костюмі акумулятор, коли він ненароком натрапив на якийсь незрозумілий предмет. Махнувши мені, щоб я підійшла і підсвітила, він почав діставати. Це було щось схоже на здоровенну сокиру. Не знаю, як за тих часів воно називалося, але важила вона кілограмів десять і була вся розписана якимись ієрогліфами. Це дійсно Романова супер здібність, постійно знаходити зброю. Ледь витягши її з води, він перший побіг показувати свою знахідку шефові. Я теж хотіла йти за ним, але якась невідома сила тримала мене на місці. Я спробувала зробити один крок, другий, але не змогла. Тоді я занурилася у воду і почала мацати руками по дну. З води я дістала ще залишки двох металевих коліс та щось схоже на наконечник списа. Потім ще частину черепа та кілька інших кісток. Там точно загинув якийсь воїн, який не зміг подолати дорогу через річку, або загинув десь раніше, а течія принесла його саме в це місце.

Шеф був дуже задоволений, але я чудово розуміла, що це не те, що він шукав. Я не знаю, якою він володів інформацією, але думаю, що він добре знав про ті книги, але не мав повної інформації про їхню справжню цінність та створення.

Склавши наші знахідки в авто, ми поїхали до готелю. Директор попросив за годину зібратися і повідомив, що будемо їхати додому. Мені не дуже подобався варіант поїздки на всю ніч, але додому я хотіла більше, ніж лишатися в Польщі. Тим більше я мала ще одну книгу, яку, навіть, не гортала.

Довго стояли в черзі на кордоні, цього разу майже чотири години, і ось нас пропустили. Ще шість годин подорожі і ми дісталися до міста. Сьогодні нам дали вихідний, а завтра знову на роботу, писати звіти... Отак минув ще один тиждень.

Коли я вийшла на роботу, Роман відразу розповів, що ми знайшли якусь особливу сокиру, вона єдина в усьому світі й на ній написані магичні символи, які трохи стерлися й їх вже не видно, але та сокира наче якогось сильного мага з дуже давніх часів.

Цікаво, хто ж знає сьогодні, чия та сокира. Хто знає, що вона саме давнього мага... Але я вирішила не розчаровувати Романа і промовчала.

Дописавши всі звіти, я вже збиралася додому, але вирішила таки зайти до шефа і запитати, що ж ми таки знайшли. Його в кабінеті не було, вийшов у лабораторію, тому я просто сіла чекати, коли він повернеться. На столі лежали цікаві записи, листок А4 і на кожному якісь незрозумілі мені знаки. Я спробувала в них розібратися, крутила, дивилася з усіх сторін, навіть думала, що буде якесь видіння, але глухо, аж не цікаво.

Директор повернувся і застав мене, як я розглядаю ті символи.

- Ну як успіхи, щось зрозуміло?
- Ні, геть нічого. А Ви зрозуміли, що вони означають?
- Ні, віддам експертам, хай вони розбираються. Ти щось хотіла від мене?
- Так, я хочу в понеділок на годину затриматись. Ви дозволите, маю владнати одне особисте питання.
- Ну-у-у, добре. Все гаразд? Сподіваюсь, що нічого серйозного?
- Та ні, так незавершена справа...
- Ну добре. До побачення.
- До побачення. Гарних вихідних.

Я вже майже вийшла з кабінету шефа, як мене знову накрило видіння, прямо так вчасно...

Стоїть жінка у чорному вбранні біля здорового вогнища і шепоче якісь дивні слова. Я зовсім не розумію, що вона говорить. Я намагаюсь розібрати її мову, але це марно. Лише після того, як вона кидає у вогонь якийсь порошок і на сокирі, що була в її руках, починають з'являтися ті дивні символи, я розумію, що то чорна магія. Навпроти неї стоїть жінка у білому вбранні. Вона також шепоче слова і з другого боку ручки сокири з'являються інші символи — то закляття білого мага. Завершивши ритуал, жінки віддають сокиру високому мускулистому чоловікові. Коли він бере її в руки, символи засвічуються яскравим світлом і переплітаються між собою, а потім переходять на чоловіка, наче вриваються в його шкіру. Отримавши зброю, чоловік киває

"дякую" і, за— цибнувши на коня, зникає прямо перед лісом.

Жінки розходяться, навіть, не прощаючись, в різні сторони. Моє видіння зупинилось. Воно тривало кілька секунд, і здалося, що я на хвилю зупинилася у дверях. Керівник відразу:

- Ти щось забула сказати?
- А-а-а, мені здається, то символи з білої і чорної магії, але ніби перемішані між собою, — наче вдумливо промовила я.
- А це варіант, треба спробувати попрацювати ще в цьому напрямку.
- Добре, до побачення, — промовила я швиденько і зникла за дверима його кабінету.

Цікаво, до чого ця сокира. Я ж наче книжки наводжу. Тепер що будуть видіння про сокиру? Я не встигла подумати, як знову мене перенесло в невідомі часи.

Той самий кремезний воїн веде бій з високим і досить дужим чоловіком — чорним магом, і використовує при обороні ту ж саму сокиру з ієрогліфами чи знаками. Вона, відбиваючи кожен удар мага, світиться то чорним, то білим світлом. Нарешті, їхня битва скінчилася. Виснажений маг загинув від проклятої чи то заклятої зброї і впав на землю. Воїн, переступивши його тіло, зайшов до старенької хатини, в якій він шукав один єдиний предмет — книгу. Загорнувши її у шматок шкіри, запхав за пазуху і вийшов, зацибнувши на коня і зникнувши знову у напрямку лісу. Потім я бачу, що він мчить дорогою до великого міста, сидячи на возі з якимсь старим дідом. Прямо перед мостом їх зустрічають військові. Розпочинається битва і чоловік, падаючи у воду разом із тою сокирою, вдаряється головою об камінець і гине. Діда також вбили. Військові забирають все, що було на возі, а це скриня з якимсь посудом, кілька діжок з маслом і одяг. Це все звозять до табору, де збирали всі награбовані речі. Їхній скарбник, сивий чоловік невисокого зросту, мав дуже цікаву рису характеру — постійно щось крав для себе. І саме він поцупив скриню з тої підводи і потяг до річки закопувати під камінцями з надією, потім відкопати. Він навіть не знав, яка книга знаходиться в тій скрині. Повертаючись до табору, він ненароком розбудив вартового, який спросонку не впізнав діда і прибив. Отак книга опинилася у воді і не на одне десятиліття. Я за кілька хвилин переглянула цілий історичний фільм. Мені починає ставати страшно. Чи то реальність, чи то вже якась хвороба в моїй голові. Якщо чесно, я вже почала сама себе грузити думками, що може це в мене так проявляється якась шизофренія. Картини були настільки реальними, що складно повірити в те, що бувають такі чіткі і конкретні видіння. Я почала серйозно задумуватися про те, щоб записувати всі ті речі, які зі мною відбуваються у якийсь щоденник, чи записник. .. Бо це все справді було дуже дивно.

Повернувшись додому, я ледь стримувала себе, щоб не виговоритися коханому. Мені так хотілося з кимось

РОЗДІЛ 16. ДВІ МАГІЇ

Я десь тиждень не наважувалася відкрити свою нову знахідку. Мені дуже хотілося

туди зазирнути, але страх, що я не зможу балакати чи то ще щось, мене постійно зупиняв. А найголовніше — я не знала, в кого розпитати про ті книги. Інформації про їхнє існування не було ніде. Зрештою, наважилася переглянути нову книгу аж перед святами. В нас мали бути три вихідних. Сергій вмовляв мене поїхати з ним до його батьків у село, але я відмовилася. Я насправді трохи прихворіла, мене продуло під кондиціонером, тому я побоялася завести застуду його батькам. Вмовила його їхати самому, а я вже залишуся вдома і буду лікуватися. Так і зробили.

Нарешті, я сама самісінька у квартирі. Поклавши коло себе телефон про всяк випадок, я вмостилася на ліжку і взяла до рук третю книгу. Вирішила відкрити лише три сторінки. Першу, десь посередині та останню. Сторінки книги були наче з тканини, досить товсті та сірувато-рудого кольору. Хоча вони могли такі стати з часом. Перша сторінка була розділена навпіл горизонтальною лінією. Верхня частина містила невідомий мені алфавіт написаний білими літерами, знизу алфавіт був написаний чорним кольором. Нічого особливого. Я горнула далі і розкрила книгу всередині. Там було написано якісь дивні речення також навпіл як білими, так і чорними символами. Найдивніше було те, що, дивлячись на ті невідомі символи, я розуміла, що там записано. То було закляття пошуку втрачених речей. Я аж посміхнулася. Це вийшло випадково, чи так мало бути?? Я задумалася... Перечитавши закляття, людина має сказати, що саме вона шукає. Я в цей момент подумала про те, як і звідки взялися ці книги, хто саме і чому їх так ховає. Я подумала про "особливі книги" і в той же момент, я перестала чути звук телевізора, який працював поруч. Отже, третя книга впливала на такий орган чуття, як слух.

Я вхопила пульт почала клацати по каналах з надією, що щось зміниться. Ні... Тиша. Цікаво, а це надовго? Трохи заспокоївшись, я вирішила відкрити останню сторінку. Там були намальовані два янголи білий та чорний. І розповідалося про те, що будь-яка людина на планеті може читати цю книгу, але вона бачить лише одну частину напису, тобто, якщо людина зла та корислива по своїй суті, вона може читати лише темні закляття, якщо ж доброзичлива та відкрита, то бачить білу магію. І лише одна людина на планеті може читати обидва тексти. І саме ця людина може зібрати дванадцять книг в одному місці. Зібрані книги дають неймовірний поштовх у розвитку цивілізації, але при цьому забирають свою ціну за користування ними. І якщо людина, яка бачить обидва тексти втрачає слух на певний час, то звичайна людина, гортаючи цю книгу (білу чи чорну магію) втрачає слух назавжди.

О-го, оце то так. Мені аж перехопило дух. Мало того, що я бачу обидва тексти, я ще й не назавжди оглухну, а це таки заспокоює. Правда, я нічого не чула аж два дні. Відпустило на ранок у неділю. Якщо чесно — це дуже неприємно. Сидіти вдома і чути лише свої думки в голові. Тиша... Постійна тиша навколо перший день дуже лякала. Я розмірковувала про те, якщо щось станеться, наприклад, пожежа, як я дізнаюся про це, як я буду відповідати на телефонні дзвінки. При цьому доводилося ходити з телефоном в руках і відповідати Сергію лише повідомленнями. Як не дивно, коли в мене в неділю з'явився слух, то горло теж перестало боліти. Відпустило все і в один

день.

Сховавши третю книгу я почала розмірковувати, чи потрібно мені шукати інші книги, і що мені далі з ними робити? Хто, коли і навіщо ці книги дав людям, якщо ними просто так не можна користуватися. Треба бути реально самовідданим, щоб почати їх застосовувати. Про що ж тоді ще дев'ять книг??? Як і де мені їх шукати? Поки я загрузала себе купою питань, у Бога на мене були свої плани, про які я навіть не здогадувалася.

РОЗДІЛ 17. МОНАХ

Вже десь після обіду повернувся з села Сергій, ми сіли пити каву і він, розповідаючи про свій відпочинок у батьків, згадав про скелю в селі. Вони там постійно гуляли в дитинстві, а цього разу, коли Сергій прогулювався по ній з сестрою, то побачив, що внизу скелі, понад дорогою, стоїть невеличкий кам'яний хрест. Чомусь, коли він був маленький, ніколи на нього не звертав увагу, а тут хрест йому "кинувся в очі".

Мати розповіла, що той хрест стоїть на честь монаха, який жив у будинку біля скелі. Монах загинув ще у 18—му році, під час польсько-української війни, але він був дуже розумною людиною. Постійно допомагав людям. Розповіла, що він добре розумів душу людини, хоча і був сліпий. До нього приїздили з усіх усюд поспілкуватися. Він навіть допомагав психічно хворим. Умів задати такі правильні запитання та порадити добрим словом так, що людина зцілювалася від найтяжчих психічних захворювань. Люди, вдячні за допомогу, давали йому їжу, а він слухав і давав поради, і жодного разу нікому не відмовив.

Ще бабуся розповідала мамі, що монах прийшов до них аж із Болгарії вже сліпим. На ті часи він був ще досить молодим, йому не було й 30-ти років. Будучи незрячим, він випадково натрапив на місцевого старосту, в якого була дуже хвора донька. Дитина страждала тим, що була сильно худа і щомісяця худшала й худшала. Чоловік обходив лікарів по всій околиці, але їй ніхто так і не допоміг. Слово за слово і монах розговорився з ним та запропонував допомогу.

Сліпий чоловік взяв за руку дванадцяти річну дитину і почав з нею спілкуватися, він задавав дівчині питання та пояснював наче прості і зрозумілі речі про кохання, про зовнішній вигляд та про те, що говорять в її сторону інші люди, а потім щось прошепотів на вухо, розвернувся до батька та повідомив, що тепер буде все гаразд. Здивований староста не знав, що відповісти сліпому монаху, але прийняв його відповідь, побоюючись йому щось сказати, щоб не образити людину з вадами здоров'я. Монах ще попросив старосту підказати йому, де він може залишитися ночувати, оскільки він мандрує вже досить довгий час і дуже стомлений. Чоловік завів його до місцевої жіночки, тітки Федоти, яка мешкала в будинку біля дороги. Жінка була дуже привітна і балакуча, їй за щастя було прийняти в себе подорожуючого. Так він лишився на ніч у селі.

Наступного ранку до монаха прибіг староста, він повідомив, що його донька дійсно почала одужувати, вона

Тітка Федота теж не сильно хотіла, щоб монах йшов, їй з ним було дуже цікаво спілкуватися. Вона вмовила гостя лишитися в неї ще на кілька днів. Новина про зцілення доньки старости розійшлася селом дуже швидко і жителі почали сходитися до Федоти, щоб привітатися та познайомитися з тим монахом. Всі, хто з ним спілкувався, були дуже здивовані, оскільки він завжди знав, що у кожного на серці. Постійно давав доречну пораду або втішав добрим словом.

Вже за місяць місцевий староста запропонував монахові переїхати до будинку під скелею. (В тому домі раніше жила самотня бабуса, але вона померла і лишила хату пустувати). Місцеві дуже привітно віднеслися до гостя і були не проти, щоб він лишився жити в селі. Так і мешкав той сліпий монах у хатині під скелею. В нього постійно були відвідувачі, які приходили по допомогу в зціленні "душі".

А ще головною особливістю того монаха було те, що чоловік завжди молодо виглядав. Йшли роки, підростали сусідські діти, а його зовнішність не змінювалася.

Проживши в селі близько сорока років, він вперше зайшов до місцевої дерев'яної церкви лише навесні 1918р. Люди не раз його питали, чому він молиться Богу під горою і не йде на службу, а він лише відповідав, "що Бог його й так бачить". Баби спочатку пліткували про цю його дивну поведінку, про постійну молодість, а потім звикли.

Про те, що монах зайшов уперше в церкву і що він там робив, ніхто не знав, бо чоловік тоді спілкувався лише з місцевим батюшкою. Люди переказували, що він просив сховати якусь старовинну книгу. Батюшка відмовився йому допомогти, бо дуже поспішав і запропонував, щоб чоловік сам заховав ту книжку. Так ніхто й не знає, чи зміг сліпий монах сховати ту книгу в церкві чи ні, бо він нікому нічого не сказав. А вже через місяць його вбили солдати. Після закінчення війни староста встановив під горою хрест на згадку по гарну і добру людину, яка врятувала не лише його доньку, а й багатьох людей, які до нього зверталися. Та церква стоїть і по сьогоднішній день, але ніяких книг там ніхто ніколи не знаходив. З 80-х років церква була як зерносховище, потім пустувала, а відновили її лише після 90-х років. Останній ремонт робили у 2015 р. і ніхто нічого дивного чи цінного там не знаходив.

Сергій розповідав мені цю історію, а я слухала, затамувавши подих. Він ще не встиг договорити про книгу, а я вже чудово знала, що так сильно хотів сховати від людських очей сліпий монах. Тепер я чітко розуміла, куди я їду в гості на наступні вихідні. Я маю знайти ту четверту книгу...

РОЗДІЛ 18. СТАРА ДОРОГА

Збираючись на роботу, я обмірковувала історію, яку мені розповів Сергій.

Думаю, що четверта книга відкривала таємниці психології, сприяла розумінню людської душі. А, прочитавши цю книгу, звичайна людина певно втрачала зір, це була ціна за отримані знання. Але де ж тепер шукати ту книгу? Якщо чесно, я дуже сподівалася на якесь там видіння у своїй голові, але, на жаль, його не було.

Розмірковуючи постійно про події останнього року і про книги, я доїхала до роботи.

Наш директор сьогодні був у гарному настрої. Не знаю, з чим це було пов'язано,

але він ходив весь такий привітний, веселий. Якщо чесно, я б сказала, що він був щасливий, або "накурений". Роман також відмітив, що наш шеф занадто веселий. Вже в обід я зрозуміла, чому так. Наступна наша мандрівка мала бути до Туреччини. Ми будемо занурюватися у місцеве озеро Ван. А потім наш замовник оплачує нам ще 4 дні відпочинку, тобто на все про все у нас сім днів у Туреччині. Цього разу у мене відпочинок не тільки з Романом, а ще й із шефом. "СВЯТО НАБЛИЖАЄТЬСЯ"...

Дивно, але я чомусь вже десь в глибині душі почала розуміти, що мій шеф знає певну легенду чи історію про ті книги, які я знаходжу, і в Туреччину ми поїдемо теж шукати книги. У мене чомусь з'явилася думка, наче за мною стежить якась невідома сила (чи то людина), яка вказує, куди мені йти, підказує шлях у різний спосіб, щоб я таки знайшла ті книги, а шеф — то певний інструмент.

Знаючи, що на відпочинку в нас буде можливість поспілкуватися з директором без зайвих вух, я вирішила таки його розпитати.

Завершувався понеділок, а попереду вівторок, мені за цей день потрібно поробити всі звіти по роботі, бо це початок місяця, скласти речі і бути готовою до вильоту вже о 02:40 ночі. Відчуваю — день буде веселий. На диво, зі звітами я розібралася дуже швидко. А от з поїздкою до Туреччини вийшов скандал. Я приїхала додому і поставила свого коханого перед фактом, що їду по роботі на тиждень, що ми три дні працюємо, а чотири — нам дають на відпочинок. Не знаю, чому, але він так рознервувався, почав звинувачувати мене в тому, що по роботі в мене є час на відпочинок, а з ним — ні. Ніс якусь "єресь" про те, що я просто їду зі своїм шефом і ну все таке в цьому ж дусі.

Ого, такого я не очікувала. За два роки наших стосунків він ні разу мене не приревнував, нічого поганого та образливого не сказав в мою сторону, а тут ось тобі: я їду на "блядки" з шефом. Дійсно, неочікувано. Я спочатку намагалася виправдовуватися, пояснювати, а потім, забила на цю дурню і пішла спокійно збирати речі. Тобто виїхала я в дві години ночі на відпочинок не в гарному настрої, мене дуже турбувало те, що напридумував там собі Сергій і що робити з цим далі.

Стомлена та виснажена за день я дуже швидко заснула в літаку. Як пройшов переліт, що робилося навколо, мені було байдуже. Я просто висипалась.

РОЗДІЛ 19. ОЗЕРО ВАН

На місці нас зустрів водій на синьому BMW, десь 2018 року випуску.

Машина була доглянута: шкіряний салон, приємний солодкуватий аромат ванілі всередині, чиста та блискуча панель, одним словом "педантичненько". Водій не поспішаючи переніс наші речі в багажник, переконавшись, що ми комфортно всілися, повіз до готелю. Ми майже всю дорогу роздивлялися місто, залипнувши біля вікон. Готель називався THE CONFORIUM HOTEL VAN, і мені він дуже сподобався. Гарно, прекрасний сервіс, а кухня просто супер. Невелика кількість номерів, десь до сорока. Зручне розташування, і я була в захопленні від годинників на ресепшині. Кожен відображав певний часовий пояс, оце реально подумали про людей.

Кожного з нас розселили в окремий номер. Ми з Романом в напівлюкси, а шеф був у люксі. Поки душ, поки розклали речі... Вже й вечір. Домовилися зустрітися близько

восьмої вечора на барі. Вечеряли спочатку мовчки, потім хлопці взяли собі по бокалу мартіні, потім по другому і вже за третім бокалом директору прийшла смс з інструкцією, де і коли ми будемо зустрічатися, щоб виїхати на озеро. А це сьома ранку на виході. За нами приїде те саме авто, що забиравало нас з вокзалу.

На годиннику було десь пів на одинадцяті, коли ми розійшлися. Я вирішила відразу лягати спати, але перед цим таки написала Сергію повідомлення, що доїхали добре. Поселили в дуже гарному та комфортному готелі, на вулиці спека жахлива, ледь дожили до вечора. Побажала гарних снів і вляглася. Я йому приводу для ревностів не давала, а якщо він хотів зі мною посваритися, то це його проблеми.

Ну вже майже закрила очі і задрімала, коли чую за дверима суперечку.

Звичайно українською мовою. Двоє молодих хлопців у дуже п'яному стані намагаються потрапити до свого номеру. Вони совали карткою — ключем під дверима хвилин з двадцять, нарешті якимсь чудом відкрили ті двері. Я вже думала дзвонити в адміністрацію аби їм прислали допомогу, бо виходити до них я дуже не хотіла. Хвилин за двадцять на коридорі настала тиша, і я провалилася в сон.

Бурхливі хвилі розліталися об слизьке каміння. Я сиділа на березі і споглядала на сірий туман, який сповзав понад скелями. Це не було місце, де купаються люди, а дуже скелястий схил, де на березі стояла величезна споруда. Схожа чи то на замок, чи то на фортецю. Здавалося, що хвилі починають лютувати, вони то підіймалися, то великим потоком падали знову до землі.

З одного боку фортеці по кам'яних сходах біг чоловік, тримаючи в руках глечик. Спустившись майже до води, він оглянувся на всі боки чи ніхто на нього не дивиться, а потім дістав зі скелі кілька камінців і видно хотів покласти туди глечик, але велика бурхлива хвиля вихопила його у незнайомця з рук і забрала з собою. На обличчі чоловіка був просто розпач, він кілька хвилин, завмерши дивився у воду, а потім просто кинувся за ним. Він раз за разом ниряв у хвилю, виринувши хапав новий ковток повітря і знову танув у воді, але все було марно.

Стомлений та знесилений він вийшов на берег. Починало сутеніти. Озеро не бажало повертати те, що забрало у свої тенета. А потім пролунав якийсь дивний спів, спочатку тихо, а далі гучніше і гучніше, бля.. ь, це верещав мій будильник. Я прокинулась. Цікаво, це віщий сон чи так враження від поїздки. Поки я збиралася, в моїй голові крутився той чоловік з глечиком. Я так думаю, що то міг бути якийсь дуже важливий скарб для нього, раз він так довго за ним пірнав.

Було 6:50, коли у двері постукали. То вже зібраний Роман зайшов за моєю валізою із костюмом.

- Доброго ранку. Як ти тут? Виспалася?
 - Привіт. Я ще не зрозуміла. А ми будемо десь пити каву?
 - Не впевнений. В такий ранній час ще все закрито.
 - Ох, як це важко, ранок без кави. Візьми мій костюм,
- промовила я і протягла Роману валізу.

До ліфта ми йшли мовчки. Я ніби фізично встала, але мозок ще спав. На ресепшн

нас вже чекав шеф, він теж

— Доброго, машина за нами вже приїхала. Я розумію, що це дуже рано, але вдень на вулиці буде неймовірна спека, тоді виспимося під кондиціонерами.

З цим ми всі погодилися. Скільки ми їхали я так і не зрозуміла, бо директор попросив водія завести нас на ранкову каву, тому ми трохи покружляли, поки знайшли відкриту кафешку о 7:00 ранку. Водій нас привіз до озера Ван. Поряд була величезна фортеця, точніше її залишки.

Я спочатку не звернула уваги на неї, бо вона геть не була схожа на ту, що я бачила уві сні, а вже коли ми зайшли у воду в своїх скафандрах і я повернула голову вгору, мене аж пересмикнуло. Це було те саме місце, де чоловік згубив глечик, як у моєму сні. Шеф стояв на березі і розповідав нам про те, що це унікальне озеро, в ньому водиться дуже особлива жемчужна кефаль, і більше нічого. Вода неймовірно цілюща і т.д, і т.п, але я вже чудово розуміла, що ми маємо шукати. Берег у цьому місці був дуже скелястий, тому шеф просив, щоб ми були обережні і ступали повільно, щоб не посковзнутися на камінцях. Крок за кроком ми з Романом занурювалися у воду. Видимість чудова, дно озера з піску, вода лазурного кольору і пірнати в ній дуже важко, оскільки вона постійно виштовхує тебе на поверхню. За першу годину нашого занурення ми дістали десь з десятка два монет, більшість з них була залишена туристами, але кілька було й досить старих. Пройшло ще хвилин двадцять, але нічого вражаючого ми знайти більш не могли. Я вирішила спробувати засовувати руки в пісок і мацати в ньому. Скаламутивши дуже добре воду, я, нарешті, наткнулася на уламок якоїсь посудини, потім ще кілька шматків, але нічого особливого. Так ми пробовталися десь ще годину. Була 11 ранку, коли шеф наказав нам вилазити і згортатися. Спека стояла жахлива. Я вийшла мокра з води, а поки склала костюм, хвилин за 6-8, то вже була повністю суха. Хотілося назад у воду. Водій і директор були засмучені тим, що ми не знайшли нічого цінного в озері. Було б добре, якби нам хоч натякнули, що шукати, але де там.

До готелю ми приїхали вже пообіді. Я спочатку їсти не дуже хотіла в таку спеку, але аромат, який доносився з ресторану, наче розбудив мій шлунок.

Шеф обідати з нами не пішов, він поїхав ще на якусь зустріч з тим же самим водієм, повідомивши, що завтра виїзд так само о 07:00 ранку.

- Як ти думаєш, що ми цього разу знайдемо? — Трохи замріяно запитав мене Ромка.

- Все як завжди: ти зброю, а я якусь фігню... — Розсміялася я.

Після обіду день промайнув дуже швидко, я десь години дві поспала, а потім пішла до басейну — ніжитися на сонечку. Ромка прийшов аж після п'ятої години. Вмостившись поруч мене на гамаку, він просто споглядав на відпочиваючих жінок. Цікаво, що більшість з них мали статус "мені за сорок" і "я з чоловіком". Аж якось дивно, бо ми виявилися там наймолодшими, ще й не парою.

Насьорбавшись безалкогольних коктейлів, я навіть не пішла на вечерю. Вирішила лягти раніше, щоб легше вранці було прокидатись. А о 22:00 я вже спала.

Мій сон повторився, як якесь прокляття. Мужик губить глечик і півдня за ним ниряє. А далі дзвонить будильник. Тепер я розумію, мені сьогодні треба шукати той глечик, аж поки не знайду, бо сон буде повторюватися.

Сьома ранку і ми всі дружно знову сідаємо в авто й повертаємося на те саме місце, де нирили вчора. Ну треба, то треба. Я заходжу у воду і починаю тихенько домовлятися з озером. Починаю просити його дати мені той глечик, який згубив чоловік... І я не встигла договорити, коли перед моїми очима постає дві рибинки, це та сама славнозвісна кефаль, яка ніби гукає мене за собою. Я починаю ступати між камінням по дну озера за ними. Пройшла кроків за десять, а потім вони ніби завмерли на місці і зникли з моїх очей. Трохи "потупивши" я все ж вирішила мацати руками по дну і наштовхуюся на щось схоже на ручку, як в чашці. Тягну і дістаю невеликий глечик. Моїй радості не було меж, я так мчала до берега по камінцях, що ледь не вбилася. У шефа очі аж засвітилися, ми збіглися всі навколо тієї посудини і почали обережно її відкривати. Кришка досі добре трималася. Швейцарський ніж мого директора ледь зміг її відкрити.

І так... Там був скарб! Золоте намисто лежало з самого верху, прикрашене білими-білими перлинами. Під ним був ще з такими самими перлинами браслет та сережки. І сім срібних монет на дні. Нашому захопленню не було меж. Склавши все знову в ту саму посудину, директор попросив нас все ж повернутися до води, бо пройшло лише півгодини, а ниряти нам треба було всього дві години.

Я занурилася знову в синю глибину озера, а потім мене наче осяйнуло, а що ж було ще в тому таємному місці чоловіка, який згубив глечик. Я підплила трохи ближче до берега і почала вдивлятися в каміння, де ж те таємне сховище. Але я не встигла роздивитися, коли з води випірнув Ромка і тримав в руці якийсь уламок старої шабляки XIX ст. Ну не сильно шаблю, реально її невеликий залишок.

Погулявши ще з годину, знахідок більше не було. Ми вже майже зібралися, але мені не давало спокою те місце, в яке прагнув сховати глечик чоловік. Я попросилася в шефа почекати мене і майнула за скелю.

Мацаючи то один, то другий камінь, я, зрештою, знайшла. Ледь не зламавши нігті, я вицупила один невеликий камінчик, потім ще один.

Засовую руку вглиб і відчуваю там якийсь скручений папірець. Засовую руку далі, а там щось схоже на книгу. Згрібши все, я швидко засунула свої знахідки, що дістала, в труси під сарафан. Мені тепер треба так сісти в машину, щоб не спалитися. Добре, що в мене суцільний купальник.

На питання шефа, що я забула за скелею, я відбрехала тим, що робила селфі.

В готелі я швиденько заховала свою знахідку. Після обіду наш шеф знову десь поїхав, а ми з Романом домовились виспатись і вийти до басейну о 17:00 год.

В номері я відразу взялася розглядати свою знахідку.

Потемнілий від часу шматок шкіри містив написи, з яких я розібрала тільки пронумеровані цифрами рядки:

- 1 якась назва невідомим мені шрифтом;
- 2
- 3 і так далі аж до 12.

Діставши записник, я захотіла була його відкрити, але перед моїми очима постало видіння. Серед кам'яних стін у великому залі на м'якій подушці сидить чоловік. Навколо нього прислуговує молода дівчина, вона то махає віялом, то подає глечик з водою, то садовить чоловіка на горщик. Він не може самостійно рухатися, точніше ходити. До нього приходять постійно якісь вельможі, люди і питають в нього поради. І він їх дає. То архітектор приніс свій малюнок і просить переглянути його ескіз. Чоловік підказує йому, як правильно зробити той чи інший кут, де збільшити нахил будівлі, де зменшити. Він ніби вміє читати всі цифри світу, як у нас зараз кажуть знає алгебру, геометрію і вищу математику. Де зробити вікно, щоб отримати більше світла, а де додати вентиляцію. Коли йому задають питання, на які він не може відразу дати відповідь, просить прийти до нього наступного дня. А сам ввечері дістає ту саму книгу, яку я знайшла у схованці і щось в ній вивчає. Ціною його знань стала відсутність рухливості ніг.

Видіння завершилось. Я відразу передумала відкривати книгу. Поклавши її до своєї валізи разом з тим старим шматком шкіри з буквами.

Влігшись на своє ліжко, мене осягнуло. Шматок шкіри з літерами до дванадцяти — це список книг, які я постійно знаходжу. Вони вказані невідомою мені мовою. Але якщо дуже захотіти і посидіти в інтернеті, я думаю, зможу його перекласти.

РОЗДІЛ 20. МІСЦЕ СЮРПРИЗІВ

На третій день вставати вранці було легше. Чи то я починаю звикати до клімату, чи тому що раніше заснула. .. Але кави таки не вистачає. Коли я спустилася в хол, нас вже чекав біля ресепшн офіціант з тацею.

Виявляється наш директор домовився, щоб каву нам подавали в готелі о 07:00 ранку. Як це було приємно. Смачнучий аромат доносився по всій залі, а який смак... Божжжжжественно. Насолодившись та насмакувавшись вдосталь кавою, ми пішли до машини. Шефа сьогодні не було. Цього разу їхали на занурення в другу частину озера тільки я з Романом.

Керівник приїхав пізніше, вже після того, як ми побродили майже годину по дну водойми та винесли купу мотлоху. Знаряддя праці, якісь биті таблички з написами, шматки глечиків та дві лампи, дуже схожих на ті, що в мультфільмі про "Аладіна". Я налапала ще стару амфору, вона була ціла і закрита великою довгою пробкою. Ромка знайшов ще щось схоже на срібний турецький браслет, не знаю древній він чи ні, то вже шеф буде розбиратися.

Ми вже майже виходили, коли мене гукнув Роман і показав пальцем у напрямку берега. Над самою водою на гілляці висіло щось схоже на надувний круг темно-сірого кольору. Ми підійшли ближче і ледь не знепритомніли. У воді плавало чоловіче тіло, воно зачепилося одягом за частину коріння з дерева і застрягло під водою. Я

дремнула на берег, ледь стримуючи себе, щоб не верещати, Роман за мною. Шеф з водієм не могли ніяк зрозуміти, чого ми так перелякалися. Віддихавшись, ми ледь пояснили їм, що там мертвий чоловік.

Шеф, розуміючи серйозність ситуації і те, що ми не ведемо тут офіційні дослідження, наказав водієві завести нас до готелю і лише тоді дзвонити у поліцію.

Так швидко ми ще жодного разу не перевдягалися. Находу закинули свої речі в багажник авто і за секунду вже пристебнуті сиділи на задніх сидіннях. Так наче то ми його там втопили і тікали з місця подій. Вирішення питання з тим трупом наш директор взяв на себе.

Якщо чесно мені вперше захотілося випити... Та яке там випити — напитися. Той клятий труп з відкрити очима під водою ніяк не виходив з моєї голови.

Вже дорогою до готелю я розуміла, що на цьому наш відпочинок закінчився. Так і сталося. Ввечері директор наказав збирати речі, довго вибачався, що "свято" не вдалося і пояснив, що якщо залишимося, то нас ще зроблять винними.

Не знаю, наскільки він був правий, але ми з ним погодились.

Хоч і пройшло всього три дні, я була задоволена поїздкою. В мене був ще один записник, на мою думку, "список з переліком особливих книг", мало бути трохи грошей за знайдений скарб і жахливі враження про утопленика з відкрити очима. Ну така собі поїздочка.

РОЗДІЛ 21. ЇДУ В СЕЛО

Весь час в літаку я розмірковувала про книги, які потрапляли до моїх рук.

Фактично у мене їх було вже чотири. Перша давала можливість лікувати людей за допомогою рослин. Друга — передбачати майбутнє, третя поєднувала білу та чорну магію, четверта зосередила всю математику та фізику. Потрібно ще знайти ту п'яту про психологію від монаха, чи щось схоже на те. А які ще мають бути книги? Розмірковуючи про ті дивні записники з минулого, я заснула в літаку.

Спала правда недовго, бо вже за годину мене розбудила стюардеса, яка пояснювала чоловіку поважного віку, що ми вже майже прилетіли і за хвилин двадцять будемо виходити з літака. А він при цьому намагався вмовити її сісти коло нього "погутарити"...

Перед вильотом я написала Сергію, що приїду раніше, якщо хоче може мене зустріти в аеропорту. І яким було моє здивування — він мене таки чекав. Підбіг, обнімає, цілує наче нічого не було, а сам коситься то на Романа, то на шефа. Намагався з'ясувати, чи справді я по роботі поїхала. Ага, облом... Я таки по роботі літала.

По дорозі навіть запропонував піцу замовити, аби я з дороги не готувала їсти. Ну, прямо "кульбабка". Мене це якось почало непокоїти, спочатку дивний напад ревнощів, а тут така гаряча турбота. І ця жіноча інтуїція мене таки не підводила. Вже біля квартири мене накрило видіння. Мій Сергій на роботі заливає до молоденької дівчини, вона наче в них новенька і ще не сильно всіх знає. Він її водить по території, розказує, що і де зна— ходиться, хто за що відповідає і т.д. Брюнетка не соромиться виказувати свою симпатію до нього, а його це тішить. Воно наче й нічого страшного, але "око в

мене затремтіло". Я себе ледь стримувала. Він мені розповідає, що я їду на "блядки", а сам вже очима спить з якоюсь подругою. Так захотілося тріснути йому по шиї, але як я це поясню.

Зробила вигляд, що дуже втомилася після дороги і пішла в душ, щоб хоч трохи себе заспокоїти. Тепла приємна водичка дійсно змиває втому, але й із Сергієм я поки сваритися не планую, мені з ним наче добре та й треба з'їздити до нього в село, щоб дізнатися більше про ту книгу. Так, я стаю меркантильною.

З такими думками я вийшла з ванної:

— О, як добре, поки я помилася, ти вже й вечерю приготував, — сказала я з іронією, розглядаючи здоровенну піцу.

- Так, бачиш, як я вмію. Я тут хотів у тебе спитати, — почав здалека Сергій. — У тебе часом на ці вихідні планів немає?

- Наче ні, а що сталося?

- Я планую їхати в село до батьків, бо мене запросили бути хресним у доньки мого двоюрідного брата. Ти поїдеш зі мною?

О, тут я навіть не задумувалася.

- Так, чому ні. Поїхали. Побачуся з твоїми, зробимо тебе хрещеним батьком, — посміхнулася я.

А сама ледь не затанцювала. Я тут роздумувала, як в те село потрапити, щоб пошукати книжку, а тут прямо сам пропонує. Добре, не буду поки його вбивати за ту брюнетку. На жаль, з піцою так не пощастило. Як на мене, вона була трохи резинова, ледь дожувала другий шматок.

Так як ми мали відпочивати до кінця тижня, але повернулись раніше, шеф не став викликати нас на роботу. Я сьогодні насолоджувалася вихідним, проте, як завжди буває, мене знесло о 07:00 ранку і все. Сон пішов геть. Десь з годину я бродила по квартирі між ванною, спальнею та кухнею, аж поки мій коханий не пішов на роботу. Чим себе зайняти? І тут мене осяйнуло, я дістала папірець із списком, який знайшла в скелі і сіла за ноут, щоб перекласти. Уявіть мою заточку, бо я навіть не знала, як на клавіатурі правильно вибрати той шрифт, яким написаний текст. Методом тикання на все підряд я нарешті з'ясувала мову — це була грецька. Ледь ввела першу назву.

1. διαχείριση των στοιχείων της φύσης (КЕРУВАТИ СТИХІЯМИ ПРИРОДИ).

2. Αρχιτεκτονική (АРХІТЕКТУРА) 3. η αστρονομία και το σύμπαν (АСТРОНОМІЯ ТА ВСЕСВІТ)

4. θεραπευτική δύναμη των φυτών (ЦІЛЮЩА СИЛА РОСЛИН)

5. Εργαλεία (ІНСТРУМЕНТИ)

6. γλώσσα και δρόμοι του πλανήτη (МОВА ТА ДОРОГИ ПЛАНЕТИ)

7. κρυβόμαστε στο υποσυνείδητο (СХОВАТИ В ПІДСВІ— ДОМОСТІ)

8. λευκή και μαύρη μαγεία (БІЛА ТА ЧОРНА МАГІЯ)

9. στοιχεία της γης (ЕЛЕМЕНТИ ЗЕМЛІ)

10. βουβή γλώσσα (НІМИЙ ЯЗИК)

11. βιβλίο των ψυχών (КНИГА ДУШ)

12. АҮІА ГРАФН (БІБЛІЯ чи КОРАН).

Не дуже впевнена, що все правильно переклала, орієнтовно — це те, що максимально схоже на нашу мову. Мене не покидало відчуття, що це щось дуже знайоме, але я не можу згадати що. Коли я завершила переклад, була майже третя дня. Ото засіла. Але в мене вже був список тих книг, які я маю знайти. Та-дам!!!

Не встигла я розслабитися, як задзвонив телефон. Це Сергій, він повідомив, що заїде за мною близько шостої години, щоб їхати в село. Маю бути зібрана.

Чудовенько...

Склавши поспіхом найнеобхідніше в рюкзак, я о 17:55 вже сиділа на лавці під під'їздом. Сергій аж не повірив своїм очам, коли побачив мене перед будинком.

— Привіт. Вперше бачу, щоб ти так вчасно була готова, ще й на село. У тебе все добре?

- Так, я просто за компом працювала, втомилася, та й вирішила раніше вийти на двір, подихати. А так все добре, — відмахнулася швиденько я і закинула на заднє сидіння рюкзак.

Майже всю дорогу ми мовчали, вже перед селом, коли проїжджали церкву, я запитала:

- Це та сама церква, що ти розповідав. Ну, про монаха, який до неї не ходив?

- Ні, це не ця, та — з іншого боку села. Неподалік від нашої хати. Якщо хочеш, можемо сходити на екскурсію. Я й сам там давно не був.

- Я звичайно не планувала екскурсію в церкву, але сходжу, мені після твоєї розповіді стало цікаво, навіть той хрест побачити.

Сергій просто кивнув і посміхнувся.

Мама нас зустріла, як завжди, найсмачнішим борщем, пампушками з м'ясом, здоровенною каструлею компоту і пирогами з сиром. Ця смакота відсунула питання фігури дуже-дуже на задній план моїх турбот. Ввечері Сергій запропонував вийти до місцевого бару на пиво.

Не скажу, що це крута ідея, бо я не п'ю, але стало дуже цікаво, хотілося подивитися на цю сучасну сільську молодь. Зібралась я досить швидко. Сильно не виряджалася, не хотіла привертати увагу.

Вже близько десятої ми сиділи за столиком у невеличкій залі з тьмяним освітленням. Складалося враження, що я не в барі, а погребі та й запах теж був трохи затхлий. Людей спочатку було небагато. З одного боку, кілька хлопців пили пиво, а навпроти — двоє дівчат. Люди почали сходитися аж після одинадцятої, і вже за годину бар був заповнений

вщент. Оскільки Сергій був місцевий, він намагався мене з усіма познайомити. Розказував, що я його дівчина і ми разом живемо в місті. Кожного разу, коли я віталася з кимось за руку, перед моїми очима пробігали картини з життя цих людей. Хтось полюбляв знущатися і принижувати інших, кого вдома постійно били, в одного хлопчини батьки були алкоголіки і він практично постійно приходив додому і затягував

їх п'янючих з вулиці до хати, щоб не замерзли. А хтось був хоч і люблячою дитиною, але з великою купою комплексів, які ще доведеться перерости. Подивившись за вечір більш тридцяти кінофільмів у своїй голові, десь о дванадцятій мій мозок закипав. Я для себе зробила висновок, знайомитись з людьми мені потрібно дозовано. Не більше двох-трьох чоловік на день. І все.

Сергій спілкувався з кожним потроху, там чарочка, там стаканчик — і о 1.00 годині ночі я тягла його на своїх плечах додому. Ловлячи свого коханого по дорозі від бордюри до бордюри, я не витримала і посадила його на першу ж лавочку, яка трапилася мені на очі. Поки я відхекувалася Сергій заснув.

Бля.. ..! Що з ним тепер робити, я з ростом 1,50 м його точно не дотягну. Тут або так лишати, проспиться — сам прийде, або йти до батьків і просити, щоб вони допомогли. Поки я вагалася, як мені діяти, з двору вийшов якийсь дідусь.

- Добрий вечір, — прошепотів він хриплим голосом.

- Добрий вечір, вибачте, що ми тут у Вас сидимо, що потурбували Вас, — почала я виправдовуватися.

- Все гаразд, я не проти, сидіть. До мене давно вже ніхто не заходив. Я радий таким гостям, як Ви, — відповів мені знову пошепки дід.

Я хотіла ще щось додати, але він сам продовжив розмову:

- Я знаю, що ти будеш книгу шукати. І знаю, що вона так само лежить в церкві під сходиною. Я тебе дуже попрошу, коли забереш її в неділю, зайти в найближчу хату з лівого боку церкви та попроси, щоб тобі дали води. До тебе вибіжить хлопчик семи років, він буде незрячий, то ти його поцілуй від мене в чоло. І скажи, що то монах благословляє Вашу родину і передає свої вітання й подяку. То правнук тієї жінки, яка мені колись дуже допомогла, то настав мій час їй віддячити. Книгу ти можеш читати, це єдина з дванадцяти, яка не вплине ніяк на тебе. Саме вона буде тобі підказувати, що робити далі і як спілкуватися з людьми.

Я мовчки слухала, мене ніби паралізувало і я хапала кожне його слово. Чоловік відійшов від мене на крок, махнув рукою перед Сергієм і зник у темряві.

За хвилину Сергій прокинувся.

— Що трапилось, чого ми тут сидимо? — почав він буркотіти собі під ніс.

А я, прокручуючи слова монаха, просто дивилася в

РОЗДІЛ 22. МОЛИТВА

Сергій майже всю ніч хропів, ледь мені вдавалося його втихомирити і закимарити, його "гарчання" поверталось. Якось я так перемучилась до сьомої ранку.

Коли батьки пішли до хліва поратися з худобою, я по— чемчикувала на кухню, заварювати собі каву. Мама ледь не зомліла, як побачила мене о сьомій ранку, повернувшись з хліва.

- Ой, дитино, ти чого так рано встала? Що сталося?

- Все гаразд, Сергій просто хропе, а я не можу спати. Він вчора трохи перебрав норму.

- Отакої, то ти може в залі піди ляж. Тобі треба було туди ще вночі піти, то хоч би

поспала. Ходімо — я тобі там постелю.

- Та вже ні, не треба. Я надвір піду, хочу селом пройтися. Мені у Вас тут дуже подобається. Подивлюся краєвиди...

- Ну, як хочеш.

Це те що мені дуже подобалося у Сергієвої мами, вона була ненав'язлива. Ні то, ні. Ніколи не примушувала щось робити, завжди пропонувала варіанти і чекала твого рішення. Дуже проста та відкрита жінка.

Накинувши сірий жакет з довгим рукавом, я вийшла у двір. Холодний вранішній вітерець відразу скуйовдив волосся. Мене це не турбувало, мені хотілося милуватися цією ранковою тишею та продовжувати йти вперед по дорозі. Крок за кроком перед моїми очима мелькали будинки, людські двори та раптом я зупинилася біля старезної хати. Перед дерев'яними штахетами, під кущем бузини, виднілася лавка. Це ж на ній ми сиділи вночі. Я підійшла ближче і сіла під тінь куща. Якщо чесно, десь у глибині душі, мені дуже хотілося побачити ще раз того дідуса і поспілкуватися з ним, але я чудово розуміла, що це неможливо. Коли раптом мені в очі кинувся напис вишкрябаний на спинці:

"ДЯКУЙ! МОЛИСЬ! ПРОСИ!"

Ого, як в книзі "Їж, молись, люби" тільки трішки інший зміст слів. Прямо заповідь якась. Цікаво, хто її тут лишив? Саме з цією думкою я пішла далі селом аж до річки.

Стрімким невгамовним потоком вода омивала два величезних камінці, що ніби завмерлі статуї лежали на березі. Трохи менші камінчики тоненькою мотузкою тяглися до протилежного берега. Ріка задавала свій ритм цьому натюрморту, то кумкали жаби, а то заводив свою пісню коник-стрибунець. Краса. Вдихнувши на повні груди повітря, я вместилася на одному з каменів і не встигла я видихнути, мене накрило видіння:

"Невелика кімната з жовтуватو-рудими стінами, в якій ходять якісь люди. Вони готуються до важливої події, кладуть на стіл духмяний хліб, виставляють келихи. Вносять рибу, фрукти, подають вино...

За якийсь час рух стих, всі сіли за довгий стіл. Один із них, знявши з себе верхній одяг, взяв рушника і підперезався ним, а далі взяв таз з водою і, опустившись на коліна, омив ноги спочатку одному з чоловіків, потім другому і так кожному, хто був у залі, витираючи ноги тим рушником, яким був підперезаний. І над кожним чоловіком, якому омили ноги з'являлося світло, яскравий голуб, як маленький вогник, сідав на спину.

Потім він витяг з-під столу щось схоже на скриню. Металева застібка піддалася відразу. Поки відкривалася кришка скрині, було враження, що час завмер. Чоловік із скрині дістав дванадцять книг і вручив кожному, хто сидів за столом.

Це були не звичайні книги, а ті, які змінили цей світ назавжди.

Коли перший чоловік взяв до рук книгу, в нього вже був "Святий дух" (маленький вогник), саме він давав розуміння написаного тексту в книзі. І так само було з кожним, хто сидів за столом і отримав не лише в руку книгу, а й схід "Святого Духа". Найостанніший чоловік, який сидів праворуч, отримав дуже особливу книгу. Вона не

була дописаною. Його задача полягала в тому, щоб ця книга потрапила до людей, її текст буде змінюватися і доповнюватися апостолами.

У мене було видіння про "ТАЄМНУ ВЕЧЕРЮ" Ісуса зі своїми учнями. Апостол, який отримав "Біблію", був Іуда, він мав винести книгу до священників і через його зраду цю книгу розповсюдять по світові і буде прочитаною всіма існуючими мовами. Це БІБЛІЯ. Всі інші книги були написані "іншими мовами", читати та розуміти їх зміст міг лише апостол, що нею володів, і на якого зійшов Святий Дух.

Задача кожного апостола полягала в тому, щоб нести певні знання та допомагати тим людям, які цього потребували, в ім'я Ісуса Хреста. Лише за 9 днів до своєї смерті апостол міг передавати книгу учневі, який її отримував разом із Святим Духом під час водного хрещення.

Якщо апостол не мав учня та не міг передати рукопис, книгу ховали в особливих місцях, допоки не з'явиться потрібна людина. Якщо ж книга потрапляє до рук випадкової людини і процес отримання здібностей до читання рукопису був порушений (не зійшов Святий Дух під час водного хрещення), людина втрачає свою певну фізичну здібність, тобто не матиме зору, буде німою чи частково паралізованою, тощо.

А потім різке яскраве світло мене повернуло в реальний світ. Моє видіння завершилося. Під ногами бігла стрімко річка, а навколо щебетали птахи.

Оце-то так, хвилин десять я ще сиділа та осмислювала побачене, намагалася прийти до тями, аналізуючи своє видіння. Мене не покидало відчуття, що це не все. Це була лише невелика частина того видіння про "Таємну вечерю".

Мої думки зупинив телефонний дзвінок. Це Сергій, він вже прокинувся і чекав мене на сніданок.

Я, окинувши оком красу річки і трохи здивована своїм видінням, все ж пішла у напрямку будинку. Мене вже чекали за столом. Поснідавши, ми пішли збиратися на хрестини. Служба мала відбутися саме в тій церкві, про яку мені розповідав Сергій і де має бути ще одна книга.

Вбрані, випрасувані та красиві ми пішли до Сергієвих друзів. У будинку було досить багато гостей, метушня, хтось кудись біжить, хтось звідкись виходить, нарешті, вся родина зібралася і вирушила у напрямку церкви. Маму красуні Ілони, яку ми хрестили, до церкви не пустили. Лише хрещені батьки та родичі. Я трималася позаду всієї процесії. Довгий час стояла і роздивлялася стару дерев'яну церкву. Кожна ікона наче мала свою особливу роль у цій будівлі. Вони зберігали слова людських молитов, проблем, прохань чи подяк. Я прекрасно розуміла, що, торкнувшись до будь-якої з них, мене накриє видіння про те, як вона малювалася і як сюди потрапила. Оглянувши таку кількість образів, можна було б цілу книгу написати.

Маленька Ілона вела себе, на диво, дуже тихо, вона з цікавістю роздивлялася все, що відбувалося навколо. Інколи агукаючи то до тата, то до майбутнього хрещеного батька.

Зліва від мене були сходи на другий поверх будівлі, як тільки я на них глянула мені відразу згадалися слова дідуся. Я потихеньку підійшла до східців. Стара підлога з часом

виглядала кепськувато, її не ремонтували. Було таке враження, що якщо я стану на них і вони не витримають, то можна провалитися в саме пекло. Я як подумала про це, то аж моторошно стало. А потім наче невидима сила взяла мою руку і простягла до четвертої сходини, натиснувши на неї під самою стіною одна дошка відсунулась. Я тихенько просунула руку в щпарину і намацала там щось вузьке, вхопила з усіх сил та стала тихенько тягти. Саме в цей час Ілона розплакалася і всі присутні кинулися її втішати. Поки всі агукали та кривлялися до малої, я дістала книгу і повернула назад дощечку. Поклала швидко книгу до сумки і стала ніби нічого не відбулося. Служба тривала ще хвилин сорок, я ледь вистояла її на високих підборах — це трохи важко.

Коли ми вийшли з церкви на дорогу, я відразу побачила біля воріт сусіднього будинку того ж дідуся, що підходив до нас вночі, він нагадав про своє прохання і наче розтанув у повітрі. Я, не кажучи нікому нічого, відразу пішла у той двір. Назустріч мені вийшла чорнява симпатична жіночка. Я привіталася та попросила склянку води, бо така спека, дуже хочу пити. Жінка трохи здивувалася моїй нахабності, але пішла по воду. І все було так, як казав дідок, до мене вибіг хлопчик і я, поклавши йому на голову руку, промовила, що передаю вітання його родині від монаха і поцілувала в чоло. Малий подякував, не розуміючи про що я, і побіг далі до своєї кімнати. Відразу за ним з'явилася та сама жіночка із склянкою холодної води. Вода була дуже смачною. Я випила все до дна. Подякувала їй і вийшла. Сергій навіть не помітив моєї відсутності, вони із захопленням фотографувалися під церквою з маленькою Ілонкою.

Пройшло ще хвилин десять, поки ми відійшли від церкви, коли всі почули якийсь крик. То кричала та сама жінка, у двір якої я заходила.

— Ой, людоньки, це чудо!!! Це чудо! Тарасик бачить!!! Бог почув мої молитви! Він бачить... — І все в такому ж дусі. Кілька жіночок відразу пішли до неї, а вся молодь і батьки вже попрямували до кафе святкувати.

Біля кафе вже зібралося трохи гостей. Всі вітали молодих батьків та переповідали про зцілення Тараса, якого не один лікар не брався оперувати. Отже, в селі за один день було дві новини, хрестини та повернення зору дитині.

За першим столом ще сиділи скромно, вітали по черзі батьків, бажали здоров'я та доброї долі дитині, а вже за півгодини в кафе стояв гул... Ще півгодини і розпочалися танці. Було весело поки п'яний мужик не "впав мені на вухо", то був дядько зі сторони батька хрещениці. Він почав мені розповідати, як вони в молодості веселились, катались на мотоциклах, їздили по дівчатах. Я кілька раз спробувала від нього відморозитися, але він чомусь мене знову знаходив і продовжував свої балачки. Близько восьмої вечора мужик, нарешті, пішов додому порати худобу і я видихнула. Мій Сергій вже був теж п'яненький. Ще година танців і я знову веду його додому.

Цього разу я відразу попросила маму постелити у вітальні. Лишившись у тиші, я дістала з сумки ту книгу, яку знайшла в церкві. Біла обгортка за стільки років не

змінювала свій колір. Вона була на дотик чи то зі шкіри, чи то з бархату, настільки дивно відчуття. Починалася вона з дуже дивних слів...

Я ледь дочитала до кінця сторінки. На мене нахлинула така хвиля емоцій, що сльози котилися градом з моїх очей. Я не знаю, як описати це відчуття, це коли одночасно тобі тепло, світло, приємно, добре. Настає таке умиротворення, що ти не віриш в те, що так буває. Як в коханні, "метелики в животі".

Наплакавшись, я ледь себе заспокоїла і сховала в сумку книгу. Та-а-к... Таких емоцій я в житті ще не відчувала. А потім просто спокійно так заснула і спала, як немовля.

РОЗДІЛ 23. ПОХМІЛЛЯ.

Прокинулася я вранці від телефонного дзвінка. Хтось активно наярював Сергію. Той, ледь налапавши телефон, мукнув щось у слухавку і потягся за ковдрою. Але де там, сон вже пішов. Покрутившись трохи, він таки встав.

Сергій виглядав так, наче його танком переїхали, а я навпаки — було відчуття, що я помолодшала за ніч років на п'ять. Це так дивно.

- Доброго ранку, — томним, захриплим голосом прошепотів коханий.

- Ну в кого як... У мене ранок добрий, а в тебе я бачу так собі. Давай домовимося, що дружбу з алкоголем ти завершив ще вчора, бо тобі після обіду за кермо, — зауважила я з самого ранку.

- Угу... — і побрів до ванної.

Так, йому було дійсно важко. Він майже не п'є, а тут два дні підряд, ще й виспатися не дали, підняли о восьмій.

- А хто дзвонив?

- Хто? Хто? Кум, йому ні з ким похмелитися.

Я просто посміхнулася і пішла на кухню заварювати каву. Не встигли ми сісти за стіл, щоб поснідати, як у двері постукали. А вже за хвилину перед нами стояв ще п'яний кум з 0,7 л. горілки і пачкою томатного соку.

- Доброго ранку. Я прийшов пити з Вами "кроваву мері", — ледь розмовляючи і виставляючи все на столі, проінформував нас Микола.

Ми з Сергієм засміялися. В очах коханого був біль, "і хочеться, і колеться".

- Я не можу, я сьогодні вже за кермом.

- Ну і що. Я теж сюди не пішки прийшов.

- Що значить не пішки, ти ж п'яний? — Не втримавшись, вигукнула я.

- Так, мене сусід привіз на конях. Він нас на вулиці чекає. Похмеляємося і їдемо на річку, купатися, — не вгамовувався Микола.

- Ні, кум, вибачай, але вже без мене. Я сьогодні повертаюся в місто за кермом. Але можу з вами з'їздити покупатися.

- Добре, поїхали. По дорозі розберемося. Збирайся!

За десять хвилин ми з Сергієм вже стояли у дверях. На вулиці нас чекав сивий чоловік, не тверезіший мого кума. О, відчуваю далі буде...

Дорогою ми об'їхали ще кілька знайомих і всадили всіх на віз. Потім зупинилися біля магазину, хлопці набрали горілки, пива і відправилися до річки.

Це було якесь скажене ляпання, а не купання. Вони по черзі цибали у воду, намагаючись один одного втопити. Якщо ти не п'єш на березі, то маєш когось ловити біля річки і тягти до води. Ніхто не дивився на те, що ти одягнутий, з телефоном, з грошима — не важливо. Хто згадував про дитину, яку вони вчора хрестили — ніхто. Просто стрьомні п'яніючі хлопці казилися біля річки. Сергій вмовстився на покривалі та зайняв позицію бармена. Кожен, хто виходив з води, отримував стакан горілки і запивав пивом. Я ж намагалася їм видавати закуску, то огірок, то помідору, а кому й бутерброд встигала скласти. Насміявшись досхочу, ми, нарешті, зібралися йти додому. Поки куми зачепилися пити біля магазину з якимось сусідом, я потягла швидко Сергія до будинку. Потрібно було збиратися та виїжджати в місто.

Мама наскладала цілі торби продуктів: моркви, цибулі, буряка, капусти, молодій картоплі, сала, часнику, курятини, яєць. Вклала у багажник цілий ящик із закрутками, нагрузила так, наче ми якісь бомжі і не маємо зовсім, що їсти.

Виїхали з дому вже десь о 14:00 год. Сергій перед мамою робив вигляд, що все добре. А як тільки ми були за межами села, попросив мене сісти за кермо, бо почував себе дуже зле.

У квартиру ми приїхали, коли вже починало сутеніти, дуже довго простояли у заторах. Сергій переніс продукти з машини, сховався у душ і завалився спати. На сьогодні це була його найбільша мрія.

Я ще годину розставляла по кухні баночки, розсовувала по шухлядах та холодильнику продукти. Коли, нарешті, дійшла до своїх речей, згадала про ту саму "білу книгу". Взявши її до рук, мені знову було видіння.

Ця книга давала здібності цілювати людські душі, як це роблять психологи, але за це звичайна людина теж платить свою ціну — вона вичерпує частину енергій з того, кому допомагає. Це так, як було зі мною вранці, я встала свіжою та здоровою, а Сергій як з сильного бу— дуна. Чим більше людина, яка читає цю книгу, консультиє та допомагає комусь із психологічними проблемами (наприклад, лікує клаустрофобію, анорексію, страхи і т.д.), тим більше своєї життєвої енергії вона втрачає. Тому щоб не вичерпати свої резерви, цілитель автоматично споживає сили того, хто до нього звертається. Працює як "енергетичний вампіризм", однією рукою даємо, іншою — трошечки забираємо.

Для людини це непомітно, а от для цілителя — це вічна молодість.

Видіння завершилось. Обдумуючи побачене, я засунула цю книгу до тих, що знайшла раніше. На сьогодні досить. У голові знову була купа питань, на які я просто не мала відповідей.

Навіщо я збираю ці дивні книги, якщо не можу їх застосовувати? Що буде, якщо зі мною щось станеться і вони потраплять до якоїсь лихої людини? А може мені потрібно кожній з них знайти власника? А може... І я таки заснула.

РОЗДІЛ 24. КАМІНЬ ЕРТВЕГА.

Цієї ночі мені приснився досить цікавий сон. Я ніби згори спостерігаю розмову двох

чоловіків. Вони обговорюють, куди ховатимуть великий зелений камінь ЕРТВЕГА. Дуже довго сперечаються, чи варто його лишати в такому звичайному місці, як підземелля храму, чи краще буде закопати його десь глибоко в лісі. Розмова тривала хвилин десять, врешті-решт, вони вирішили заховати камінець у лісі, щоб жодна людина не знайшла до нього дорогу. Потім ці чоловіки зібрали якісь свої речі та через підземні тунелі покинули місто, вийшовши аж перед великою скелею біля маленької та вузької річки. Один із них пішов вліво, другий — вправо. І все — я прокинулась...

Мій будильник верещав на всю хату. Навіть Сергій прийшов з кухні подивитися, чи я точно чую свій телефон. Я так не хотіла вставати. Мій сон, як якийсь кінофільм, стояв у мене перед очима. Дуже хотілося додивитися, де ж таки вони поділи той дивний камінець. Перший раз у мене видіння не про книги, якимось дивно. Зібравши всі свої сили, я пішла вмиватися та пити каву.

На роботі сьогодні день пройшов досить спокійно. Ніхто не діставав, бо хлопці копошилися з шефом у гаражі. Він придбав собі нове авто і намагався розібратися з усіма наворотами та функціями. Точніше розбиралися всім чоловічим колективом. Я, коли йшла додому, зайшла попрощатися, то вони ледь не зомліли, що це вже вечір і кінець робочого дня. Отакі вони чоловічі забавки.

Я не встигла відійти від дверей, як мене гукнув шеф. Він запропонував підвести мене до дому і в процесі протестувати всі навороти авто. Не скажу, що я зраділа, але вибору не було. Вмостившись на переднє сидіння, я приготувалася вислуховувати про всі цікавинки та фішки машини. За дві години у пробках я вже знала все. І про датчики руху, і камери заднього та бокового огляду, і підігрів сидінь, і обдув скла, і автопілот. Я прослухала всі варіанти голосів, якими балакає авто і бла-бла-бла... Поїздка була цікава.

Вдома Сергій вже встиг приготувати вечерю. Це так приємно, коли втомлений повертаєшся додому, а тебе чекає смачнюща вечеря і кохана людина...

А вночі мій дивний сон повторився.

Один з чоловіків брів по лісу. Минаючи кілометр за кілометром, він, нарешті, зупинився неподалік звіриної стежини, коло камінця, який визирав з-під листя. Метрів з двісті від камінця стояла стара-стара дерев'яна будівля. А трохи далі починався невеличкий хутір, який переростав у село. В тій хижі довгий час жив самотній монах. Після його смерті, люди почали використовувати його будинок як церкву, бо місце було намолене і якесь особливе.

Мандрівник сів на камінці перепочити, а потім, схиливши голову, задрімав. У моєму сні не було зрозуміло, що там снилося тому дядькові, але коли він прокинувся, то став на коліна перед камінцем і вибив глибоченьку яму. Поклав туди срібну коробочку з блискучим зеленим камінцем всередині та загорнув землею. Пробубонів молитву і пішов геть звіриною стежкою. Отак і лишився той смарагд під каменем, у лісі, коло старої церкви.

А потім, у сні, мене ніби викинуло вгору над лісом. Під ногами то жовтіють і обсипаються дерева, то знову зеленіють і палають ароматом молодого лісу. Раз за

разом повторюється зміна сезонів, аж до одного дня. Через ліс, неподалік того камінця проїздить авто, прокладаючи собі шлях, винищуючи колесами молоді пагони лісової порослі. Знову зміни сезонів і вже поряд з тим каменем простяглася дорога. Потім сон продовжився тим, що у старій церкві ховаються кілька жінок з маленькими дітьми. Чутно гучні постріли, як на війні. Хутір та село поруч практично згоріли. Окупаційні війська просуваються далі до лісу. Один із військових заряджає гармату, яка летить у самісіньку церкву. Перший постріл не влучив, гармата впала позаду будівлі, потім другий постріл і стара дерев'яна споруда, похилившись сповзає на дно прірви, що утворили гармати. Поруч із церквою була криничка, вода з якої після вибухів почала наповнювати яму з будівлею. Всі, хто був усередині, загинули.

І мій сон знову перервав будильник. Так важко з однієї реальності повертатися в іншу. Доводиться кілька хвилин збирати свої думки до купи...

Сьогодні на роботі вже було веселіше. Нам полегшили шоломи на костюмах, і ми їх тестували у басейні. На— пірналися так, що я вже ввечері не хотіла нічого. Добре, що Сергій цієї ночі на зміні, не буду готувати вечерю.

Напилася молока з якимсь старим сухим печивом, що знайшла на кухні, і побрела спати.

Знову мій сон повернувся. Я згори дивлюся на засніжену дорогу, яка за кілька десятиліть з ґрунтової перетворилася на автомагістраль, по якій раз за разом мчать машини. Аж раптом червоні жигулі, обганяючи лану— са, чи то було шевроле, не зрозуміло, втрачає керування і починає злітати з дороги. Водій з усієї сили тисне на гальма, а авто мчить ще швидше, врешті-решт, водій просто відпускає кермо і молиться. Все відбувається за лічені секунди. Машина вирівнюється і зупиняється об той самий камінець, під яким сховали дорогоцінний зелений смарагд. Водій виходить, щоб оглянути машину. Передок розбитий вщент, але він живий.

Це священник, який дуже поспішав на проведення служби у місцевій церкві, проте ожеледиця на дорозі змінила хід історії. Він так поспішав, що ледь не загинув. Подякувавши Богу від усього серця за те, що Бог вчасно та швидко відповів йому на молитву, священник пообіцяв створити на цьому місці монастир. Зелений камінь він не знайшов, але за рік біля того місця вже завертілося життя. Спочатку збудували підземну молитовню, потім маленьку капличку, а за сім років поряд виросла красива церква. У монастирі постійно були монахи, які доглядали територію церкви і кожен день ходили понад каменем, під яким лежав смарагд. Однак ніхто навіть не уявляв, який скарб біля їхніх ніг. На цьому моменті я прокинулася.

Сьогодні за двадцять хвилин до будильника. Так, давно такого не було. По дорозі до ванної обмірковуючи свій сон, я не могла зрозуміти, що особливого у тому камінці. Ну смарагд, ну й що? А от яка в ньому сила і чому його так ретельно ховали, я дізналася аж через два роки. (КАМІНЬ ДАЄ ЛЮДИНІ БЕЗМЕЖНУ ВІРУ, без комплексів, сумнівів, страхів, просто необмежену впевненість у своїх силах. Вимикає всі гальма у Вашому розумі. Це коли ти відчуваєш одночасно внутрішню впевненість у собі, могутність, силу і безмежність дій. Можеш вести за собою людей у будь-якому напрямку: у вогонь, у

воду, на війну, в пекло чи в рай, неважливо. Просто ти маєш цю колосальну віру в себе).

РОЗДІЛ 25. ЦЕРКА ПІД ВОДОЮ

Сьогодні наш шеф дав нам цікаве завдання. Ми будемо ниряти в озеро, де за старими легендами затонула церква. Документального підтвердження цих байок я не знайшла. За переказами місцевих, під церквою розійшлася земля, і вона просто зникла у величезній тріщині, а згодом на тому місці утворилося озеро. Наше завдання полягало в тому, щоб знайти під водою хоча б натяк на ту церкву. Виїхали з міста ми близько десятої ранку. Майже три години дороги, потім ще годину цибали по ґрунтовці і, нарешті, добралися. Між височенними соснами та кленами ховалося лісове озеро. Підійти до нього не так то й легко. За два метри до води весь пагорб вкритий високою сухою осокою, яка змішалася з молодого порослю. І в той момент мене не стільки хвилювала висота трави, як наявність у ній змій.

- Я трохи боюся туди йти. Що робити, якщо там буде змія? До найближчої лікарні години дві-три їхати?

Шеф задумався про те, що в лісовій річці повно змій, ніхто ж не подумав. Головне церкву знайти. Почухавши потилицю, він, зрештою, вирішив таки ризикнути.

- Йдемо далі. Ступайте обережно один за одним. Дійдемо до води, там розберемося.

Я йшла позаду Романа. Крок за кроком ми дісталися до водного плеса. Ну що сказати, вузькі нитки розгорнутого латаття свідчили про те, що в озері водяться і вужі, і змії. В голові відразу виникла дуже гарна думка: "Звалюй, воно того не варте". Ця фраза була і на моєму обличчі. Я не хотіла лізти у воду ні за які гроші. Роман теж не висловлював радості від того, щоб загнутися в якомусь болоті від зміїного укусу. Отак стояли і тупили ми на березі хвилин десять, нарешті, шеф відповів:

— Це озеро маємо дослідити, нам вже за роботу аван скинули. Але пропоную зробити це правильно. Треба підготуватися. Приїдемо завтра з вакциною від зміїних укусів, і я візьму Васильовича. Він медик. Нехай буде з нами, про всяк випадок.

Такий варіант нас більше влаштовував. Зібравши своє манаття, ми посунули назад до машини. Коли повернулися, Директор запропонував зустрітися завтра о 9:00 на виїзді з міста.

Що поробиш? Налаштувавши себе на те, що таки доведеться лізти в те кляте болото, ми повернулися наступного дня. Одягнули костюми і залізли у воду. Вода крижана. Через тінь від дерев вона добре не нагрілася та ще й з-під землі озеро наповнюють холодні джерела. Набравшись мужності, ми з Романом почали спускатися далі, розгортаючи обережно руками поперед себе суху осоку. Крок за кроком ноги загрузали в мулові все більше й більше.

Йти ставало все важче, тут або пірнати, або застрягнеш у грязюці. Рівень води не збільшувався, болото по пояс, вода по плечі. На відстані десь трьох метрів від берега вода стала тепліша, а потім болото різко закінчилося, і під ногами з'явився пісок, як на морському дні. Ми з Романом аж зупинилися, намагаючись переконатися в тому, що

нам це не здається. Ромка пішов вперед, а вже за кілька кроків він зник у воді з головою. Я пірнула слідом. Під водою видимість була досить добра. Я могла розгледіти гілки, що виглядали з піску, каміння.

Роман почав смикати за гілляки, які лежали на дні, але жодної так і не зміг дістати, лише воду скаламутив, вони ніби врослися в піщане дно. Хвилин за сорок ми облазили все озеро. На затонулу церкву не було і натяку. Потім ще півгодини вилазили по мулові назад. Сказати, що шеф був розчарований, це не сказати нічого. Але що поробиш, хто винен, що він повівся на стару байку.

Поки ми збирали обладнання та пакувалися в авто, наш медик Дмитро Васильович умудрився назбирати торбу маслят (гриби) та зловити маленького вужика. Кожен розважався, як міг...

О другій годині ми вже виїхали від того болота, але сталося так, що шеф пропустив поворот, і ми виїхали не на ту дорогу. Інтернет не ловить, навігатор тут не помічник.

Як ми їхали, куди повертали, але ще через годину прибули до якихось воріт, обабіч дороги. Над ними висів напис чоловічий монастир. І тут мене накрило видіння. Я йду вузькою стежиною до невеликої будівлі — більше схожої на землянку. Метрів за два від неї невеликий камінь, я присідаю коло нього і починаю копати з лівої сторони до того часу, поки не дістану срібну коробочку, в якій щось лежить. Видіння завершилося.

Наша машина стояла перед воротами монастиря, на територію якого, судячи по видінню, мені треба було потрапити.

- Може зайти і спитати дорогу у монахів, — перервала я тишу.
- Так, доведеться зайти, бо я без навігатора не виїду, — пробурчав шеф.

Всі дружньо вийшли з авто і помандрували за директором по висипаній щебнем доріжці. За кілька метрів до нас назустріч вийшов високий сивуватий чоловік.

- Добрий день. Вибачайте, що потурбували, Ви могли б підказати нам дорогу? Ми десь не туди повернули, і тепер я не знаю, як виїхати на головну дорогу, — почав свою розмову наш шеф.

Чоловік подивився привітно, з посмішкою та відповів:

- Все гаразд, проходьте. Ви не доїхали одне перехрестя і тому потрапили до нас. Більшість навпаки, шукає монастир, але приїздить не туди, а Вас сам Бог привів. Ви можете проїхати о-о-н по тій дорозі, метрів з двісті та повернути праворуч, там не дуже гарна дорога, але за півгодини виїдете на центральну трасу. А там вже самі вирішуйте, куди Вам, — відповів монах та посміхнувся у свої сиві вуса.

- А може Ви нам ще підкажете, де можна набрати холодної води. Бо спека жахлива, а вода в машині як чай, — втрутилася я у розмову.

- Підкажу, — кивнув мені монах і махнув рукою, щоб ми йшли за ним.

Роман відразу побіг у машину за пляшкою, а ми всі пішли за чоловіком. За кілька метрів перед нашими очима постала маленька молитовня, потім бесідки, дуже гарно та красиво викладені річковим камінням доріжки, а вже далі дерев'яна криничка, яка була в двадцяти метрах від озера.

- Як у Вас тут гарно та спокійно, — промовив наш лікар Васильович.

- Так, тут місце святе і намолене. До нас багато людей приїздить сповідатися, молитися, просити та дякувати.

І поки ми набирали та пили воду, він почав розповідати легенду про те, як священник, який дуже сильно поспішав на службу, потрапив в аварію. Коли машину занесло, батюшка почав сильно молитися і його БОГ врятував, зупинивши машину об камінець, який був неподалік дороги. З тих пір він тут облаштував монастир, все, що зроблено, створено його руками та завдяки людям, які сюди приїжджають.

У мене аж "мурашки побігли по шкірі". Це ж як у моєму сні, я бачила ту аварію.

То, як після цього не вірити в долю або, як у народі кажуть, "у призначення". Виходить, не просто так ми не туди повернули.

- А де той камінь, про який Ви казали? Він ще є на території монастиря? — не стрималася я.

- Так, він там далі, біля землянки. Але туди ми нікого поки не пускаємо. Там живуть монахи і вони зараз тримають "обітницю мовчання". Ще лишилося сімнадцять днів.

- А Ви часом не чули легенду про затонулу Церкву у озері? — Взялася я розпитувати чоловіка.

- Ой, щось таке чув, але подробиць не знаю. Наш настоятель Фомич має знати цю історію, але його зараз немає, приїде аж через два тижні. Поїхав у Польщу з візитом до рідних. Це ж ось це озеро, — і махнув рукою на став позаду себе.

- Хіба це? Мені казали, що воно там далі у лісі, — не стримався наш Директор.

- Ні, ні. Це ось це, те, що в лісі, виникло після кар'єру, там пісок брали. А це, що біля нас, утворилося самостійно, — відповів монах.

У нас був шок. Виходить, ми дарма бродили пів дня і не по тому озеру. Ото лоханулися. Переглянувшись, всі розуміли, що монах навряд чи пустить у цю водойму, шукати церкву. Але то таке, наш шеф уміє домовлятися.

— Дякуємо, Вам за гарну та цікаву екскурсію і за холодну воду. Треба буде до Вас приїхати у вихідний, насолодитися красою та тишею лісу, помолитися, — щиро відповів наш медик Дмитро Васильович.

Монах кивнув і тихенько посміхнувся йому у відповідь. Ми всі ще раз подякували чоловікові та пішли до машини.

Я тепер точно знала, що мій сон це реальність і що на території чоловічого монастиря під камінцем лежить той самий особливий камінь ЕРТВЕГА. Її життя тільки: навіщо він мені і коли його звідти діставати. І церква, яка затонула поруч, теж має певне завдання, про яке я ще не знаю.

Дотримуючись інструкцій монаха, ми, зрештою, доїхали до центральної траси та повернули у напрямку міста.

Я всю дорогу розмірковувала про камінь із моїх снів. Наскільки він був від БОГА і мав бути поблизу якоїсь церкви чи монастиря, що за сотні років змінив ситуацію навколо себе так, що тепер поруч з ним є і служителі Бога, і Церква... Та ще й ми сьогодні сюди випадково заїхали.

РОЗДІЛ 26. КРИНИЦЯ

Я сьогодні запізнилася на роботу практично на годину, по місту були страшні пробки. І виявилось, що я не одна така. Після мене приїхав Рома, дівчата з лабораторії і охоронець, який мав змінитися ще дві години тому. Важкувато починався ранок. На вулиці ставало все спекотніше і спекотніше, по обіді стовпчик термометра досягав 41°C у тіні. Ми ходили по офісу як "примари", періодично зітхаючи та ловлячи кожен вітерець чи протяг. Лесть дожили до 18:00 години.

Я вийшла з офісу і відразу під'їхала маршрутка, зацибнувши швиденько, я вместилося біля старого дідуса, який щось бурмотів собі під ніс. Я спочатку не звертала увагу на те, що він там говорить, аж, зрештою, дід повернув до мене голову і почав свій монолог.

— То коли, він помирав, то заповів вкласти документи в скриню та закопати на дні колодязя, що коло Соколиного яру. Колодязь був пустий і там не було води. А коли скриню вклали та прикидали землею, потім почала прибувати вода. І до вечора вже була повна криниця.

Вісім метрів води, до верху лишився всього метр. Коли була засуха, все село брало звідти воду, навіть Катерина Друга, коли проїжджала повз село, пила з неї. Ніхто не зможе дістати книгу до 2021 року. А потім криниця пересохне, і по скриню прийде дівчина. Вже 2021 рік!!! — Вигукнув дід і витріщився на мене. Я аж під— цибнула від несподіванки. Бубонів, бубонів, а потім як гавкне. Трохи зашарівшись, я ледь стримала себе, щоб не виматюкатися на всю маршрутку і відсунулася далі. Люди відразу повернули голови у наш бік. Тим часом дід, виговорившись, просто встав і вийшов на першій же зупинці, продовжуючи бубоніти те ж саме і періодично викрикувати, що вже 2020 рік. Я вкотре зрозуміла, що не просто так я сиділа біля того дивного чоловіка і почула цю розповідь про криницю та про скриню.

Доїхавши до дому, я вирішила пошукати інформацію, де саме знаходиться той Соколинний яр і чи існує легенда про дивний колодязь, але безуспішно.

Додому повернувся Сергій. Поки я готувала вечерю та накривала на стіл, Сергій почав розповідати новини з роботи. В них змінили командира. Кажуть перший був задіяний у якихось підпільних схемах зі зброєю, то його відправили в іншу військову частину, в кінець географії. Поставили нового — доволі молодий, але більш відповідальний і адекватний. Він за тиждень зробив більше, ніж той, що був за чотири роки. Всі хлопці не можуть натішитися. До кінця року в казармах вже заплановані ремонти, добавляють та ремонтують туалети і душові кабінки. З'явилася нормальна зброя для проведення навчань. Навіть мають привезти нову форму. Я вперше побачила в його очах задоволення від своєї роботи. Як мало людині треба, людське відношення та нормальні умови для праці. У глибині душі я дуже раділа таким змінам, оскільки чудово розуміла, що мова йде не про один військовий об'єкт, а про позитивні зміни по всій території країни. Цієї ночі мені не снились сни, не було видінь, аж не цікаво.

Після розчарування з лісовим озером наш шеф не переставав думати про затонулу церкву. І вже за тиждень він домовився, що в наступному місяці нас пустять монахи на

занурення до озера.

Не знаю, хто його спонсор і прикриває, але видно, що це досить не прості люди.

Поки ми чекали червня, директор знайшов нам невеличку халтуру аж на річці Случ. Ми мали їхати сьогодні, але дуже різко змінилася погода і небо затягло дощем, тому було прийнято рішення їхати у неділю ввечері, щоб почати занурення о четвертій ранку.

Як і куди нас везли я звичайно не роздивлялася, бо намагалася хоч трохи виспатися і сподівалася, що це буде десь до третьої години, та де там. О другій годині ночі ми вже грузилися зі своїм манаттям на човен. Ніч сьогодні була досить світла.

Ми пливли, на мою думку, хвилин тридцять, аж до височенного пагорба. Зверху було видно якусь будівлю, але я ніяк не могла зрозуміти, що то. Вже коли ми запаркували човен під берегом, Директор розповів, що то залишки стін Губківського замку. Ніби у підземеллях замку чи то десь під горою сховані скарби. Багато хто шукав і поки безрезультатно.

Але наше завдання дослідити дно річки, оскільки біля фортеці відбувався не один бій і є шанси знайти певні предмети.

- А чому ми це робимо вночі? Вдень геть не варіант? Мені здається, що тут глухомань і сюди навряд хтось прийде нас сварити за те, що ми тут пірнаємо, — зауважила я.

- Вночі, бо мені потрібен Ваш звіт, як за нічний час, так і за день. Починаємо о четвертій і будемо до того часу, поки вистачить батареї, — спокійно так відповів Директор.

- Зрозуміло, — відповіли ми з Романом і полізли у воду.

Вода під ранок була як чай, дно кам'яне, але йти можна. За годину нашого занурення ми дістали дві підкови, металевий таз, щось схоже на вузьку сокиру — чекани, дві калепи (козацькі сокири), старий серп та кілька дуже ржавих лопат.

О п'ятій ранку починало світати, ми вирішили півгодини перепочити і продовжити працювати ще кілька годин. Вже майже на виході, під кущами Рома налапав рушницю. Стан звичайно був дуже задовільний, але то ж рушниця.

Поки хлопці тішилися знахідками, я вирішила сходити до туалету. Відійшовши на метрів десять за кущі, мене накрило видіння. Два соколи кружляють над скелею. Зробивши кілька кругів над фортецею, вони починають стрімголов летіти донизу в старий кам'яний колодязь і в ньому зникають.

До чого це? І тут я згадала діда з маршрутки, який розповідав про криницю в соколиному яру. Може це воно десь тут?

Я повернулася і давай розпитувати у Директора, що це за місцина, й він переповів легенду:

Давним давно гора належала князеві Семашку, який був дуже злим і жорстоким правителем, як трансильванський Влад Дракула. Він наказав викопати під замком глибокі підземелля і ходи, де зберігав незліченні скарби і катував непокірних, вигадуючи для них пекельні тортури. Люди навіть хрестилися, минаючи похмурі руїни

десятою дорогою, бо вірили, що давній правитель володів магичною силою. Легенда говорить про те, що він заборонив дочці брати шлюб з простолюдином і замурував її у високу вежу. А донька, теж маючи магичні здібності, перетворювала себе і коханого на соколів і вони вилітали на побачення одне до одного. Про це дізнався батько, прокляв їх, і закляття було настільки сильним, що на віки вічні приречло закоханих літати у соколиній подобі. Звідси і назва гір — Соколині.

- Цікава легенда, а крім фортеці, тут ще щось лишилося, чи все зруйновано? — Почала я розпитувати далі.

- Та все розвалене, хіба там далі ще криниця була, але вона пересохла, — зауважив директор.

Криниця це добре, почала я розмірковувати, виходить це і є той соколиний яр чи пагорб, про який казав дивний дід з маршрутки.

Перепочивши, ми знову занурилися у воду. Я ще знайшла кілька надбитих глечиків, таз, великого ножа та шмат від якогось обладунку. Роман знайшов трохи цікавіші речі — це дуло від гармати, бідон, серп, здоровенний казан і дуже гарну вазу з візерунками, яка була прикрашена дорогоцінним камінням. У них з шефом від останньої знахідки аж очі заблищали.

Була майже десята ранку, коли батареї в костюмах почали сповіщати, що вже кінець, сіли. Я попросилася піднятися на гору та роздивитися руїни, шеф дозволив, але йти відмовився. Ромка спочатку теж почав підніматися вгору, але захекався і повернувся назад. А я лізла. Я дуже хотіла переконатися в тому, що там є колодязь і "евріка", він є.

Але він повністю засипаний землею. Шкода... Я так сподівалася знайти там скриню, про яку говорив мужик з маршрутки.

Краєвид, що розкинувся навколо був такий гарний, що мені зовсім не хотілося відводити погляд. Стоячи під аркою на величезній скелі, було враження, що я як птах, охоплюю поглядом пів світу... Краса!

Намилувавшись вдосталь на вершині гори, я почала спускатися до низу, проте зачепившись ненароком за камінець, я впала обличчям прямісінько на землю. Добре, що встигла підставити ліву руку, і як тільки я спробувала підніматися, знову видіння. Перед моїм обличчям розступилася земля, по довгому кам'яному тунелю йде високий кремезний чоловік. Він дуже злий, його очі аж потемніли від люті. Дійшовши до старих металевих дверей, він відкриває замок та заходить у кімнату, де троє чоловіків складають в здоровенні чани монети. Два засипані грошима повністю, а третій вони досипають монетами з різьблених дерев'яних скринь. Набивши третю посудину, вони піднімають важку кришку, накривають нею казан та починають по краю замащувати смолою. Потім підтягують найбільшу скриню, яка вщент заповнена різними дорогоцінними камінцями, під світлом факела вони виблискують та переливаються. Заповнивши повністю скриню камінням, вони вішають на скриню замок та заливають смолою щілини по краю кришки, потім частину смоли виливають на землю і ставлять цю скриню на смолу. Після цього кремезний чоловік дістав ножа та вбив двох чоловіків.

Взявши третього за шкибарки, він витягнув його з кімнати і перерізав горло, вже за дверима. Натиснув на якісь два камінці на стіні, прошепотів "закляття" і пішов у зворотному напрямку. Стіна позаду дядька почала сипатися, камінці випадали зі стін один за одним, а за кілька хвилин коридор засипало повністю.

Піднявшись із землі, я стала оговтуватися від видіння. Виходить, це все правда, що говорять люди про великі скарби графа, але їх ніхто не може дістати, бо вони дуже глибоко і засипані камінням. Зробивши кілька

кроків уперед, я зупинилася. Якесь невідома сила тягла мене назад, до криниці. Я розвернулася і підійшла до колодязя. Здійнявся вітер, він піднявся звверху зі скелі і почав утворювати вихор, кружляючи та вимітаючи землю з піском зсередини криниці. За кілька хвилин все вщухло так само швидко, як і з'явилося. Я помітила всередині колодязя щось блиснуло. Підійшла ближче і почала розкопувати — це був невеликий металевий ящик. Я ще раз переконуюсь в тому, що маю завдання зібрати до купи ці дивні предмети, чи то книги, і мені в цьому допомагають потойбічні сили. Я ще не встигла роздивитися свою знахідку, коли в мене задзвонив телефон. Це шеф наголосив на тому, що я маю повертатися, бо вже час їхати, точніше накричав.

Я з переляку, засунула коробку в рюкзак, загребла рукою землю, ніби я нічого не брала і стрімголов побігла донизу.

Хлопці вже все давно спакували у човен і лише чекали на мене. Подорож річкою промайнула дуже швидко. Я ледь встигала розглядати пагорби та будинки, які визирали з-під зелених садків. З човна ми пересіли в авто, щоб повернутися в місто. Я всю дорогу розмірковувала про видіння зі скарбами.

Мене турбувало питання не те, як їх дістати, а те, як пояснити комусь, що вони там є і як я про них дізналася. Розглядаючи у своїй голові різні версії, я зупинилася на варіанті, що можна сказати ніби я знайшла стару карту, в якій зазначено це місце. Це один із найадекватніших та простих варіантів і не потребує афішування моїх здібностей. Ще додати якусь легенду місцевої бабусі, яка вмерла. Наче вона була працівницею того графа і кра-

ла в нього карту, але боялася прокляття графа, тому не діставала скарби, і буде нормальна "казка". Саме з цими позитивними думками я доїхала додому.

Втома, через те що я не спала майже цю ніч і працювала цілий день, вклала мене до ліжка. Я навіть не стала вечеряти. Привіталася з Сергієм, помилася і впала спати.

РОЗДІЛ 27. ЗНОВУ В ЛІС

Лише вранці, збираючись на роботу, я згадала про скриню в моєму рюкзаку.

Втомлена вчорашньою роботою та під враженням від схованих скарбів я геть забула про те, що дістала з криниці. Не маючи часу розбиратися та розглядати свою знахідку, я просто засунула її під ванну. Розберуся ввечері.

На роботі Директор порадував нас тим, що завтра буде знову виїзд до того монастиря, де ми вже були. Маємо зануритися в озеро та знайти затонулу церкву. Я відразу згадала свій сон про те, як позаду церкви впало гарматне ядро і вона сповзла у прірву. Я згадала про тих жінок та дітей, які були всередині. Може це настав час їх

звідти дістати та поховати по-людськи, а може там вже нічого немає.

Якихось особливих цікавих скарбів там ми не знайдемо, бо то ж був дерев'яний будинок простого чоловіка, який жив у лісі, а потім став невеличкою молитовнею. Що там шукати? Я не розуміла, але була можливість спробувати дістати той особливий камінь на території монастиря і це єдине, що мене тішило.

Робочий день промайнув досить швидко. Шеф ще раз нагадав, що завтра виїзд о 06:00 ранку і що ми їдемо на цілий день, тому обов'язково мати з собою щось поїсти.

Дорогою додому я зайшла в магазин та накупила продуктів. Я ще по дорозі розмірковувала про те, що ж може бути в тій металевій скрині. Мабуть ще одна книжка. Приготувавши вечерю та їжу собі на завтрашній день, я вмостила на ліжку і, нарешті, відкрила знайдену коробку. Цього разу книги не було. Там лежали якісь папери. Я почала діставати та розгортати їх по одному.

На першому листі була намальована будівля, точніше сказати план будівництва споруди і підписано великими буквами "СКЛЯНА ЦЕРКВА" — ЛИСТ 1. На наступному зображено стіл чи щось схоже на нього, під ним знизу по колу дванадцять шухляд, а над столом намальована геометрична фігура. Поряд описано все, як це має бути збудовано і позначка — ЛИСТ 2.

Третій листок зображав карту. Карту територій, де був замок графа СЕМАШКА із зображенням чіткої інструкції, як дістати його чани з грошима та камінням. У моїх руках була справжня "карта скарбів". В мене аж затрусилися руки від того, коли я зрозуміла, що це. Хотілося одночасно плакати, сміятися та кричати на увесь світ. І це не від того, що я знаю, як дістати скарб чи що я можу стати дуже багатою, а просто від того, як це круто. Ледь вгамувавши свої емоції, я сховала все назад до коробки і вирішила йти спати. Звичайно заснула я не відразу, я ще годину розмірковувала про те, що з цим усім робити. А потім мене осяйнуло... Кошти передбачаються на ту саму СКЛЯНУ ЦЕРКВУ, план якої я знайшла. Якщо воно лежало в одній скрині, значить граф планував збудувати її. Але, за легендами, він був дуже злою людиною і займався "чорною магією". Навіщо йому будувати церкву? Все як завжди, питань більше ніж відповідей.

Знову дзвонить будильник, треба вставати та збиратися на роботу. Я сповзла з ліжка і пішла ставити каву. Дійшовши до ванної та включивши воду, мене знову накрило видіння.

Вузькою стежиною між полями йде молода чорнява дівчина, вона стомлена.

Ступаючи босоніж по землі, вона прямує далеко-далеко за обрій, лишаючи позаду своє село. Діставшись до невеличкого соснового бору, вона присідає відпочити під берізкою. Посидівши хвилин десять, дівчина йде далі в гущавину, розгортаючи кущі, що почали заростати поміж деревами аж до кам'яного колодязя, що заховався між листям високого лопуха. Попереду колодязя лежить каміння, кілька дерев'яних брусків — це руїни старої башти, яка стояла за селом та несла функцію оглядової вежі. Але з часом після військових дій від неї лишилося лише розкидане каміння та колодязь.

Дівчина нагнулася біля криниці, розгорнула якусь книгу та почала щось шепотіти.

За кілька хвилин перед її очима постав молодий хлопчина, але його силует якийсь розмитий, він як привид. І все моє видіння завершилося. Тю, на найцікавішому місці. Я то вже звикла до цього, але так хотілося додивитися. Шкода, що я не вмію якось контролювати ці моменти. Ніби розумію, що видіння трапляються не просто так, але блін...

За годину я вже виходила з дому, щоб їхати до монастиря, шукати церкву у воді. Цього разу дісталися швидше. Шеф вже точно знав, куди їхати, а головне хтось пройшов і порівняв грейдером лісову дорогу. І ми рухалися не 20 км в час, а десь 40, місцями й 60 їхали.

Зустрів нас знову той самий сивий монах. Він радо посміхнувся, привітався і повів нас до альтанки, яка була облаштована прямісінько біля озера. Поки ми перевдягалися та налаштовували обладнання, наш шеф балакав з Головним монахом. Я не знаю, як правильно називаються церковні сани, але це було зрозуміло й так. Кілька монахів, пораючись біля їдальні, спостерігали за нами. Думаю, їм так само було цікаво: хто ми, що ми, як ми маємо шукати ту церкву у воді тощо.

Нарешті ми залізли у воду. Згадуючи свій сон, я розуміла, що руїни церкви мають бути ближче до лівого берега, якраз там, де розрослася велика верба.

Занурившись глибше, я наштовхнулася на щось схоже на старі дошки. Від того, що вони дуже довго знаходяться у воді, вони практично розсипалися, коли я їх відтягувала. Але я не зупинялася. Якщо чесно я забула, що все, що ми робимо під водою, знімається на камери. Я забула про те, що мені треба було трохи побродити по озеру і ніби ненароком наштовхнутися на уламки. Я була сфокусована на тому, щоб скоріше дістати тіла. Відкидаючи дошки, я, нарешті, побачила тіло. Точніше, лише кістки, на яких були залишки одягу. Я було хотіла позвати Романа, але якась невідома сила мене різко виштовхнула на поверхню. Я заверещала від несподіванки. Всі навколо відразу кинулися до води, не розуміючи, що робити. Чи то бігти мене витягувати, чи то з'ясовувати, що сталося. Лець оговтавшись, я тихо промовила:

- Там люди, там тіла, кості... — почала бубоніти я.
- Там трупи? — Перепитав ще раз мене шеф.
- Так, так!!! Я не полізу туди! Я розвернулася і почала йти до протилежного берега.

Шеф гукнув Романові, щоб той пірнув та подивився, що ж там таке.

Романа не було видно хвилин десять. Зрештою, він вплив і повідомив Директору, що там справді людські кістки і він не хоче туди лізти без поліції. Всі з ним погодились. Наш керівник подзвонив на 102 і повідомив, що під час дослідження озера було знайдено людські тіла. І поки ми чекали наряд, то наставник монастиря запропонував нам каву. Я не скажу, що я була злякана чи здивована, але інтуїція підказувала мені, що я маю поводитися так, ніби я у великому шоці. Думаю, я з цим справилася.

Поки ми пили каву, наш керівник обдзвонив своїх знайомих у вищих органах влади та повідомив про знахідку. Не пройшло і півгодини, як за нами з Романом приїхало таксі. Директор наказав нам повертатися до офісу і завести туди все обладнання, а він

лишиться тут і буде допомагати поліції.

Я так розумію, що він не хотів, щоб хтось з поліції здогадався, що ми тут робимо, а головне, щоб менше бачили наші костюми.

Ми поїхали. Роман всю дорогу тріпався про те, хто б це міг бути? Що якби ми не шукали церкву, то про тих людей ще б і досі не знали. Ще в нього була версія що в лісі водиться маніяк, який вбиває туристів і скидає туди трупи. Була версія, що то хтось із монахів. А потім він просто зробив висновок, що моя супер здібність постійно знаходити трупи, згадавши про наші пригоди біля панського маєтку. Я мовчала, угукала йому у відповідь та стримувала себе, щоб не наговорити якоїсь дурні.

Ми доїхали до офісу досить швидко, водій таксі не об'їжджав на дорогах кожну ямку, так як наш шеф. Ми занесли костюми, попрощались та роз'їхались по домах. Дорогою згадувала видіння про дивний камінь. За весь день перебування у монастирі, я не мала можливості навіть підійти та пошукати його. А може це питання було не на часі?...

РОЗДІЛ 28. КНИГА ДУШ

Цієї ночі мені приснився сон, чи то було видіння уві сні, я вже не сильно відрізняю ці моменти.

Старенька жіночка схилилася над піччю та підкидала дрова, жовте полум'я пожирало кожне поліно, потріскуючи на всю кухню. Старенька хатина обвішана різним зіллям, по полицях стоять ароматні трави, стерті в порошок.

Кожна з них особлива. У невеличких вузликах скрізь лежить якесь зілля. Вона чи то відьма, чи то знахарка.

Позаду жінки рипнули двері. В будинок заходять двоє чоловіків. Один з них хапає жінку і відкидає в куток кімнати. Другий починає щось шукати по будинку; він вивертає посуд з полиць, зносить та розбиває глечики, які стояли на лавці, розгортає купу онуч, що сушилися біля скрині. Підходить до печі та починає скидати звідти постіль — він щось намагається знайти. Обійшовши всю господу та перевернувши в будинку все догори дригом, чоловік підходить до бабці:

- Де вона? Мені потрібна ця книга!!!
- Її немає. Я її спалила! — Намагається виправдатися жінка.
- Ні, вона є. Я знаю, що вона в тебе! — Стоїть на своєму чоловік.
- Ні, я її знищила, — прошепотіла бабця.
- Це не правда. Я вб'ю тебе, але я її знайду! — Вигукнув чоловік і вдарив жінку з усієї сили по обличчю.

Рясні сльози побігли по щоках жінки, але вона мовчала. Чудово розуміючи, що не зможе здолати двох здорових чоловіків, жінка простягла руку та намацала дерев'яну палицю, яка слугувала їй опорою під час руху і засунула її далі до вікна. Бо сама та палиця була особливою. Вона виконувала не лише роль опори, а й була ключем від входу в підвал.

— Ви не знайдете книгу, її вже немає, — крізь біль повторила жінка.

Один із чоловіків вхопив сокиру, яка стояла біля дверей і з усієї сили вдарив нею

бабцю. Вона лише встигла кинути останній погляд на свою палицю і "випустила дух".

Чоловіки ще понад годину перевертали будинок, намагаючись знайти ту саму книгу, за якою вони прийшли. Розчаровані та злі вони, зрештою, пішли. Пройшло ще кілька годин і в цю хату зайшла молода дівчина. Це була та сама чорнява красуня, яку я бачила у своєму видінні біля соснового бору, вона спілкувалася з хлопчиною привидом.

Побачивши безлад у будинку і мертву жінку, дівчина кинулася до неї, але зарадити вже нічим не могла. Гіркі сльози заливали її обличчя, схилившись над бабусею, красуня плакала. Лише за півгодини, трохи заспокоївшись, вона почала шукати бабусину палицю. Піднімаючи речі з підлоги, вона таки помітила її під вікном. Вирізьблені орнаменти на палиці були заляпані кров'ю... Дівчина, взявши її до рук, щось прошепотіла і розділила її навпіл.

Підійшла до скрині, відсунула її та відкрила палицею ляду в підлозі.

Спустившись до льоху, вона дістала книгу, замотану в білу хустину. Знайшла потрібну їй сторінку та почала читати закляття. За кілька хвилин над тілом жінки з'явилася прозора постать.

— Дитино, ти маєш тікати. Вони повернуться... Тут спокою не буде. Йди на Північ. Закопай книгу в бору біля колодязя і тікай. Не бери її з собою, вона не принесе тобі щастя. Всі, хто нею володіють, рано чи пізно гинуть. Вона розпочала не одну війну. Полиш її, ще не настав час для цих знань. Люди не готові. Я люблю тебе, дитино! Тікай геть!!! Тікай! — Повторила ще раз жінка і зникла.

У них була та сама книга, що стирає границі між світом мертвих та живих. Дозволяє спілкуватися з душами та повертати їх на певний час у наш світ. Апостол, що володів цією книгою, міг навіть оживляти людей. Але оскільки ця книга не була передана від апостола до апостола, а нею заволоділа спочатку царська родина, потім відьмаки, то вони не мали сили "Духа Святого", щоб оживити людину. Пройшло багато століть, поки ця книга опинилася в жінки-знахарки, але й вона не мала сили оживити. Лише дозволяла спілкуватися з душами загиблих і тільки на тому місці, де людина загинула.

Онука цієї бабусі тому й ходила до соснового бору, на місце загибелі свого коханого. Пройшло два роки після того, як скінчилася війна в їхньому краю, але вона не могла відпустити коханого і, користуючись книгою, ходила постійно до нього в ліс. Ціну, яку платить звичайна людина за користування книгою — це буде те, що вона стане останньою людиною свого роду. Тобто не зможе зачати чи народити дитину.

Таємницю красуні дізнався місцевий чоловік, який в той час працював на полі і прослідкував за нею. Він не витримав і розповів цю історію своєму сусідові, який був досить злою і власною людиною. Все, що чоловіків цікавило, це те, як отримати таку книгу собі.

Дівчина швидко зібрала у вузлик свої речі і пішла з дому до соснового бору...

І мене знову розбудив будильник.

Я сіла на ліжку, роздумуючи про свій сон.

- Ти так і будеш сидіти? — Перервав мої думки Сергій.

- Що, а-а. Та сон такий дивний приснився, ціле кіно дивилася, — прошепотіла я захриплим голосом. Поцілувала коханого і пішла до ванної.

Думаю, цього разу теж було не просте видіння. Я вже трохи починаю розуміти, що і де мені шукати. Тепер це буде книга, яка повертає до життя мертвих людей.

Коли я приїхала на роботу, шеф вже чекав мене в моєму ж кабінеті. В мене аж око засіпалося, відчуваю новини недобрі.

-Доброго ранку? — Стримуючи свої емоції, я привіталася.

- Доброго ранку! Я у справі. Мені треба, щоб ти до середини підтягнула всю паперову роботу, бо ми у четвер поїдемо на чотири дні до Італії. В нас буде демонстрація костюмів на міжнародній виставці. Я сьогодні підготую вам з Романом програму, потрібно буде її перечитати та відрепетирувати.

- Добре. Як скажете. А що з тими тілами, що я вчора знайшла?

- Все нормально. Якщо вірити поліції, за попередніми даними, люди загинули ще десь у війну. Там було три жінки і четверо дітей. Вони, найвірогідніше, якраз ховалися у тій старій церкві, коли вона пішла під воду. Поліція ще вивчає інформацію. Може бути, що Вас можуть викликати на допит, але я домовився, щоб тебе з Романом у розслідування не вмішували. Але якщо ти маєш бажання поспілкуватися зі слідчим, я можу сказати йому? — Іронічно так промовив шеф.

- Ні! Ні, дякую! В мене й без поліції купа роботи, — відразу "відморозилася" я.

Директор ще раз кинув на мене серйозний погляд і пішов у свої справах.

За півгодини в мій кабінет влетів Роман.

- Тобі шеф казав, що ми їдемо в Італію?

- Так. А що ти проти?

- Ну таке. Я запланував з хлопцями полювання на ці вихідні, тепер доведеться все перенести. А ти була в Італії?

-Ні.

- Мене тішить, що ми їдемо на виставку, а не пірнати. А ти питала, що з тими тілами, які ми вчора знайшли?

- Так, він сказав, що поліція зробила висновки, що люди загинули ще під час війни. Там було три жінки і четверо дітей. Вони, мабуть, ховалися в тій церкві, коли будівля затонула, — переповіла я Роману слова шефа.

- Зрозуміло, а я то думав, що то маніяк в лісі. Аж не цікаво... Не врятувала тих людей церква... — Задумливо так промовив хлопчина і пішов геть.

До речі, я так і не бачила продовження свого сну. Я чекала, що в мене буде видіння чи ще щось про те, куди саме дівчина заховала книгу, але нічого не відбувалося.

Два дні промайнули як мить. Я у вісім вечора вилітаю в самісіньку Італію на якусь там виставку. Мене тішило тільки те, що ми будемо ходити в повному спорядженні і моє обличчя буде під шоломом. Це хоч й інша країна, але я дуже боялася потрапити в соціальні мережі чи газети.

Переліт пройшов успішно і поселили нас у досить пристойному готелі.

Знаючи нашого шефа, я думала, що ми будемо жити у Хостелі, але ні, трохи витратився. Номери були пристойні, навіть зі сніданками.

Наша задача полягала у демонстрації своїх костюмів у басейні. Величезна кімната, в якій стояв чотирьох метровий басейн, на дні якого лежали старі меблі, камінці та предмети побуту. В кімнаті було досить темно. Тобто ми ходили по дну басейну і піднімали предмети з дна, описуючи та озвучуючи це все. На великому екрані демонструвалося зображення з наших камер у шоломі. Люди в моніторі бачили, як наші костюми підсвічуються і що нам зручно піднімати будь-що, а головне ми не тягали за спинами величезні балони з киснем, а дихали за рахунок кисню, який подавався до шолому через ледь помітний рюкзак. Рюкзак слугував такими собі "жабрами", він акумулював з води повітря, повертаючи нам в шолом, і сприяв підсвічуванню костюма.

Наше спорядження призвело "фурор": розроблене українськими вченими, воно було практичне, зручне, ефектне, але коли інвестори чули вартість однієї одиниці одягу, то трохи "присідали". Так, великим мінусом було те, що спорядження коштувало приблизно як увесь річний бюджет Норвегії.

Після виставки я зрозуміла головний тезис: костюми круті, але зробіть їх дешевші. Думаю, мій шеф не дуже засмутився з цього приводу. Його влаштовувало те, що він міг ними користуватися у своїх інтересах, подаючи це як процес тестування та вдосконалення. А там, що вони для когось дорогі, йому геть не боліло.

І ще на виставці я дізналася, що патент на виробництво таких костюмів є тільки в нашої компанії. З цього ж дня до нас приставили охоронців. Тепер костюми клалися у чемодани з кодовими замками, доступ до них був тільки у шефа, хоча він і до цього завжди сам їх зберігав, але тепер це перетворилося на манію.

На мою думку, з усіх новинок наші костюми були реально найбільш інноваційними, і я чудово розуміла, що за ними майбутнє.

Ми з Романом так втомлювалися за день на тій виставці, постійно показуючи одне й те саме, що до вечора

втрачали бажання навіть гуляти містом. Вже аж у суботу ввечері ми таки зібралися та вирішили пройтися неподалік готелю та зробити кілька фото. У неділю вранці ми вже летіли назад додому.

РОЗДІЛ 29. ВІДПУСТКА

Після приїзду з Італії шеф дав нам у понеділок вихідний. І мене це дуже тішило. Я нарешті виспалася до дванадцятої години. Сьогоднішній день було вирішено присвятити прогулянці по крамницях. Я мала купити купу речей для дому, бо вже все позакінчувалося. Гуляючи супермаркетом, я натрапила на невеликий відділ зі зброєю. Не знаю чому, але прямо завмерла біля нього.

Молодий хлопчина продавець, спостерігаючи за мною, врешті-решт, запитав:

- Ви шукаєте щось для самозахисту?

Я розгубилася. Не скажу, що я мала ціль купувати зброю, чи така думка була в моїй голові. Ні... Це відбувалося якось на "автопілоті".

- Так. Мені потрібно щось, що дозволить знешкодити нападника тихо і без

зайвого гуркоту, — якось вирвалось у мене.

- Тоді Вам підійде газовий балон, — відповів хлопчина. І показав рукою на крайню полицю зліва.

Відвівши подих від зброї, я перейшла туди, де лежали газові балончики.

- А можна мені оцей дати? — Без будь-якого обговорення вибрала я чорну пляшечку середнього розміру. Я насправді не розуміла, що роблю, було таке враження, що я не керую своїм тілом і за мене це робить якась інша людина.

- Так, звичайно. Ви будете розраховуватися готівкою чи терміналом?

- Готівкою. — Відповіла я і простягла гроші. Подякувала продавцю і пішла.

Хвилин через двадцять до мене, нарешті, дійшло, що я придбала газовий балончик. Навіщо? Не знаю...

Не встигла я вийти з магазину, як у мене задзвонив телефон. Це був Сергій. Він похвалився гарною новиною, йому дали відпустку на чотирнадцять днів, просив мене поговорити на роботі і теж взяти кілька вихідних, щоб разом з'їздити на море.

А чому б і ні? Мабуть треба брати відпустку, якщо я вже сьогодні купила газовий балончик та почала заглядатися на зброю, то мені точно потрібна відпустка. Саме з такими думками я поверталася додому.

На другий день я запитала у шефа чи можна взяти на тиждень відпустку. Керівник відповів, що подумає і дасть відповідь до вечора. Ура-а-а! Він не проти. Але лише на тиждень, бо потім у нас заплановано занурення. При цьому під роздачу попав і Роман, йому теж дали відпустку на тиждень, щоб ми потім поверталися до роботи з новими силами. Роман був щасливіший, ніж я, бо теж планував підняти цю тему.

Довелося трохи затриматися на роботі, щоб максимально розгребти папери та спокійно відпочивати тиждень. Вже десь о сьомій за мною заїхав Сергій. Я йшла з офісу практично остання. Лишався ще директор і один з лаборантів. Я дійшла до авто і тільки відкрила дверцята, щоб сісти, коли мені як стане погано.

Мене почало нудити, я ледь встояла на ногах. Я різко розвернулася і побігла до смітника. І поки я "кричала" в смітник, Сергій підійшов, забрав мою сумку і тихенько стояв поруч. Врешті-решт, коли мене відпустило, коханий зауважив:

— В тебе або отруєння, або ми вагітні.

Я нічого не відповіла. Мені так було погано, що було байдуже на все, що він там говорить. І поки ми стояли перед офісом, і я намагалася причепуритися, до будівлі під'їхало авто. Двоє чоловіків вийшли з машини і пройшли повз нас.

— Доброго вечора! — Привітався один з них.

Я ледь підняла голову, щоб відповісти, як в мене відібрало мову. Це був Дмитро, старий знайомий з минулого життя. Чоловіки швидко зайшли в будівлю.

Я була шокована, точніше злякана. Що тут відбувається? Чого це раптом у моєму офісі з'явився Дмитро? Трохи зібравшись з думками, я попросила Сергія швидше завести мене додому, але по дорозі ми заїхали в аптеку і я купила не тільки пігулки, а й про всяк випадок тест. На жаль, тест не підтвердився, виявилось в мене звичайне харчове отруєння.

Ввечері ми з Сергієм визначилися з поїздкою, вирішили відвідати Болгарію. Один день на збори і вилітаємо відпочивати. Я не мріяла про море, басейн чи ще щось таке. Я хотіла тиші і чарівну засмагу. А ще згадуючи перед офісом зустріч з Дмитром, у мене потроху починало "посіпувати око", тому відпустка це саме те, що треба.

День промайнув дуже швидко, складання речей, похід по крамницях, знову збирання та пакування валіз і, нарешті, вечір. Втомлені, але налаштовані на пляж та сонечко ми лягли спати. Знову ніч пройшла за переглядом кінофільму, точніше видіння:

Сивий чоловік стоїть перед стежиною до лісу. За його спиною ще кілька чоловіків з металошукачами. Хлопці розійшлися на відстань 2-3 метри один від одного і шукають залишки металевих предметів, скануючи поверхню території лісу. Крок за кроком вони рухаються вперед. Хтось знаходить залишки металевої зброї, хтось ножа, хтось залишки куль. Врешті-решт вони виходять до того самого місця, де була оглядова вежа і кам'яний колодязь.

Це місце з мого попереднього видіння, де дівчина балакала з хлопчиною привидам. Але з часом невеличкий

борок перетворився на справжнісінький ліс. Чоловіки дійшли до закинутої криниці. Один з них схилився та кинув камінця донизу. Камінець булькнув у воду. Чоловіки аж оніміли від подиву. В колодязі досі була вода. Звичайно дістати її не було чим, але він за стільки років не пересох. Один з дядьків з металошукачем почав ходити навколо криниці і натрапив на залишки старого відра, знайшов монету і, відсовуючи повалену колоду, він побачив якусь тряпчину, потяг за неї і дістав книгу. Це була та сама книга ДУШ, яку біля криниці ховала молода дівчина.

І все, я прокинулась. От, блін, виходить книгу ДУШ знайшли звичайні "чорні копачі". Це видіння чи то сон мене дуже засмутило. Я тепер розуміла, що навряд чи зможу відшукати цю книгу.

Поки я розмірковувала про те, де шукати книгу ДУШ, Сергій приготував каву та нагадав, що за три години ми маємо бути вже у Борисполі.

РОЗДІЛ 30. ЗУСТРІЧ

Я поки їхала до аеропорту відволіклася від роздумів про книги і була налаштована на цікавий відпочинок. Розглядаючи в інтернеті екскурсійні тури по Болгарії, я намагалася визначити, куди поїду в перший день, а куди на другий. Ось ми вже зайшли в автобус і я була дуже здивована, бо в нас з Сергієм місця були не поряд. Я сіла на своє крісло і чекала пасажира, який мав їхати біля мене, щоб домовитися з ним помінятися місцями. Прийшов високий хлопчина, він привітався з водієм і підійшов до мого сидіння. Час зупинився. Ми просто завмерли і дивилися один на одного. Це був мій рідний брат НАЗАР.

Далі буде...